

Forfatterens profil

HADHRAT MIRZA TAHIR AHMAD

Hadhrat Mirza Tahir Ahmad, født den 18. Desember 1928 i Qadian, India, er den fjerde stedfortreder av den Utlovede Messias. Han er åndelige og administrativ overhode for Islams Ahmadiyya menighet og sønnesønn av menighetens Grunnleggeren, Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad, den Utlovede Messias.

Den offisielle tittelen på overhodet for Islams Ahmadiyya bevegelse er Hadhrat Khalîfat- ul - Masîh den IV - den fjerde stedfortrederen av den Utlovede Messias.

INNHALDSFORTEGNELSE

<i>Innledning</i>	4
1 JESU KRISTI SØNNEDØMME	11
<i>Det vitenskapelige grunnlaget for å være foreldre</i>	11
<i>Muligheten for en bokstavelig Sønn av Gud?</i>	13
<i>Hermafrodittisme</i>	15
<i>Partenogenese</i>	15
<i>Hva er mirakler?</i>	16
<i>Jesus, Sønn av Gud?</i>	18
2 SYND OG FRELSE	24
<i>Frelse av menneskeheten</i>	25
<i>Adam og Evas synd</i>	26
<i>Menneskelidelse fortsetter</i>	29
<i>Arvesynd</i>	31
<i>Overføring av Synd</i>	33
<i>Straffen fortsettes å tildeles</i>	35
<i>Rettferdighet og Tilgivelse</i>	41
<i>Jesus kan umulig frelse</i>	45
<i>Uvillig offer</i>	47
<i>Hvem ble ofret?</i>	50
<i>Jesu dilemma</i>	52
<i>Led Gud Faderen også?</i>	54
<i>Ildens straff</i>	55
<i>Offer og åndelig lyksalighet</i>	56
<i>Betydning av døden i forbindelse med Kristus</i>	57
<i>Begrenset lidelse for ubegrenset synd</i>	59
<i>Hva forandret Frelsen?</i>	60
3 ROLLEN AV DEN HELLIGE ÅND	62
<i>Rollen av den Hellige Ånd i skapelsen</i>	63
<i>Mysterium eller Paradoks</i>	66
4 KORSFESTELSEN	69
<i>Jonas' tegnet</i>	71
<i>Jesu løfte til Israels hus</i>	72
<i>Hendelser rundt korsfestelsen</i>	74

Innholdsfortegnelse

7	KRISTENDOMMENS EVOLUSJON.....	126
	<i>De første etterfølgere av Jesus</i>	<i>126</i>
	<i>Rollen av St. Paulus</i>	<i>129</i>
	<i>Jesu virkelighet.....</i>	<i>130</i>
	<i>Fortsettelse av religion.....</i>	<i>133</i>
	<i>Toppunkt av religiøs utvikling.....</i>	<i>134</i>
8	KRISTENDOM IDAG	138
	<i>Kristendom og kolonialisme.....</i>	<i>138</i>
	<i>Jesu Kristi andre komme</i>	<i>142</i>
	<i>Den Utlovede Messias.....</i>	<i>148</i>
	<i>Konklusjon</i>	<i>155</i>
	APPENDIKS I	161
	APPENDIKS II	164

Innledning

Kristi personlighet er vitalt viktig for nåtidens verden. Hans viktighet er ikke begrenset til den kristne verden alene, men utstrekker seg også til andre store religioner som Jødedommen og Islam især. Hvis disse mektige religionene skulle forene seg i en felles forståelse av Kristi personlighets natur, hans første men også hans andre komme som er lovet, ville en slik forståelse lede til oppklaring av mange problemer som menneskeheten står overfor idag. Uheldigvis er selv de mest grunnleggende fakta om Jesu liv, hans mening, ideologi og personlighet totalt misforstått. I sin forståelse av disse aspekter, er disse religionene så sterkt på kant med hverandre at en bitter kappestrid mellom dem blir uunngåelig.

Når vi ser på fakta rundt korsfestelsen og ser hva som skjedde og hvorfor det skjedde, så vel som på frelsen og dens relaterte filosofi, finner vi motstridende svar fra forskjellige tidligere kilder. Jeg har valgt å sette søkelyset på dette spørsmålet kun fra et logisk synspunkt. Jeg tror at det er den eneste plattform, felles for alle, som kan anvendes for en konstruktiv dialog. Ellers vil enhver diskusjon på grunnlag av det de individuelle skriftene presenterer, sammen med deres forskjellige fortolkninger, lede til et hav av motsetninger som det vil være vanskelig å komme seg ut av.

To tusen år har allerede gått, likevel er ingen løsning basert på skrifter alene, som er jevnbyrdig akseptabelt av alle, enda blitt oppnådd. Problemets kjerne er at selve troverdigheten av visse skriftlige påstander som videre er sammensatt av deres forskjellige motstridende forklaringer. Enorme forviklinger reiser seg altså ut av den gradvise motstridende forståelsen

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

roterende rundt den historiske personligheten av Kristus. Synet fra et historisk perspektiv tenderer generelt til å være omtåket og uklart. Ved enhver målestokk er passering av to årtusener ingen vanlig hindring i forståelsen av begivenheter så fjerne som Jesu tid. Menneskelig logikk og fornuft, hjulpet i tillegg av den vitenskapelige morgengry, har verken noen overbevisning, farge eller religion. De er like felles for alle folk og religioner. Logikk og logikk alene kan forsyne oss med et grunnlag av forståelse.

Jeg vil prøve å undersøke problemet fra forskjellige vinkler. Først la meg begynne med Kristendom, og se på den som de kristne ser den, og deretter analysere den kritisk under fornuftens forstørrelsesglass. Jeg må imidlertid understreke at jeg ikke mener å være uhøflig på noen måte mot de kristne eller mot Jesu Kristi personlighet. Som en muslim, er det en grunnleggende punkt av min overbevisning å tro på Jesu sannhet, og akseptere ham som et spesielt og æret sendebud av Gud, med en unik posisjon blant israelittenes profeter. Men der sannheten krever, i all rettferdighet overfor logikk, sunt vett og menneskelig forståelse, kan en ikke avholde seg fra å granske på nytt sitt syn på Kristendommen. Min hensikt er ikke å drive en blei mellom de kristne og Kristus. Derimot ønsker jeg å hjelpe de kristne til å komme nærmere realiteten av Jesus Kristus og bevege seg fra myten skapt rundt ham.

Tiden kan fordreie virkeligheten til myter og legender. Innflytelsen av slike legender tjener kun å fjerne menneske fra livets virkeligheter. Som et resultat blir troen en illusjon og uvirkelig. Den sanne troen derimot har sine røtter i historiske sannheter og fakta, den er svært virkelig og kraftig nok til å forårsake betydningsfulle forandringer i menneskelige samfunn.

Innledning

I streben etter å forstå den sanne troen og læren av Jesus, er det essensiell å skille ut fakta fra diktning og sannhet fra myte. Søken etter sannheten er den endelige hensikten med denne beskjeftigelsen. Jeg håper at dere vil bære over med meg og forstå at jeg ikke mener noen fornærmelse overfor noens trossetninger eller holdninger.

En kritisk fremgangsmåte er nødvendig for å redde kristendommens verden fra et uheldig moralsk forfall - hvis kurs den finner så vanskelig å vende. Ifølge min analyse, mister samtidens ungdom raskt sin tro på Gud. Det var en tid da vitenskapsmenn begynte å bevege seg fra Gud fordi de tenkte at den jødisk-kristne forståelsen av naturen, som beskrevet i det Gamle og Nye Testamente, ikke var realistisk. Forståelsen av verden, himmellegemer og av det som er fjernt, som konstruert utfra et studium av Bibelen, opptrer så fremmed fra virkeligheter av vitenskapelige oppdagelser brakt til lys ved begynnelsen av Renessansen. Gapet mellom dem fortsatte å vokse ettersom vitenskapen gjorde fremgang, og menneskets forståelse av naturen gjennomgikk en revolusjonær forandring. Dette, ved siden av andre faktorer, innledet blant de lærde deler av samfunnet en skjebnesvanger trend mot mistro på Gud. Senere, ettersom utdanningen spredde seg vidt og bredt, viste store universiteter og læresteder seg å være avlegrunn for ateisme. Dilemmaet av den jødisk-kristne forståelsen av universet var at det hersket en motsetning mellom Guds ord og Guds handling. Argumentet mot troen på Gud tok følgende kurs: hvis Gud er Skaperen av universet og alt som tilhører det, og hvis Han er Formgiveren og Opprettholderen av naturens lover, som oppdaget av menneskenes utforskende sinn, hvordan kunne Han selv ha vært så fullstendig uvitende om disse virkelighetene?

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

Når en studerer den bibelske beretning om hvordan himlene og jorden ble skapt, og hvordan mennesket ble formet fra støvet og hvordan Eva ble skåret ut av Adams ribbein osv. (to eksempler ut av en haug av forvirrende misforhold mellom Guds ord og handling), blir en forbløffet og forbauset over de store motsetninger mellom livets opprinnelse på jorden og den bibelske beretningen gitt i 1. Mosebok.

Slike motsetninger forårsaket Kirken til å ta en undertrykkende holdning i de tidene da den holdt en utfordret politisk autoritet. Et kjent eksempel er den om striden mellom Kirken og Galileo. Da Galileo (1564-1642) utga sine funn om solsystemet, gjorde det Kirken rasende fordi hans funn var mot Kirkens forståelse av solsystemet. Under ekstrem press ble han tvunget offentlig til å gi avkall på sine vitenskapelige funn. Ellers ville han ha lidt døden ved tortur. Han ble imidlertid holdt i husarrest for resten av sitt liv. Det var først i 1992 at Kirken bestemte seg for å trekke tilbake dommen mot Galileo etter lange overveielser, som varte i tolv år, av en komite nedsatt av Pave Johannes Paul II.

Til å begynne med gjennomtrengte eller sank ikke innvirkning av disse motsetningene inn i de alminnelige deler av samfunnet og for en tid forble den begrenset til en nær krets av de intellektuelle. Men ved spredning av lyset av verdslig viten, begynte det såkalte "lyset av religiøs tro" gradvis å avta inn i det forholdsvise mørket. I den tidlige perioden av Renessansen (15. århundre), forble aktivitetene av vitenskapsmenn generelt begrenset til deres egne opplyste kretser. En vid kontakt mellom dem og den generelle befolkningen, som bevitnes idag, hadde ikke blitt etablert. Slik at totalt sett påvirket ikke deres ateisme samfunnet mye. Når universell utdanning imidlertid ble gjort tilgjengelig for ungdom av utviklede nasjoner, begynte tingene raskt å forandre seg i den gale retningen for religionen. Det

Innledning

etterfulgte en tid med filosofi og rasjonalitet. Sammen med vitenskapene begynte nye sosiale og psykologiske filosofier raskt å bære frukt, spesielt i det nittende og tyvende århundre. Ettersom nye materialistiske filosofier blandet seg med verdslig utvikling og tankegang, raserte de selve grunnlaget av religionen, nemlig troen på Gud.

Moralen blir alltid styrt og vernet av ens tro på Gud. Hvis denne troen er svak og mangelfull, eller det er noe feilaktig ved den, blir moralen påvirket like mye. For øvrig, hvis troen på Gud strider mot verdslig forståelse av naturen og befalinger av sunn fornuft, da vil kvaliteten av folks tro på Gud sakte og gradvis bli tært bort med en korresponderende negativ effekt på deres moral. I det praktiske blir da samfunnet forvandlet til ateistisk, uansett hvor mye enkeltmennesker forblir troende på Gud. Det er ikke vanskelig å avgjøre dette emnet og forvisse seg om kvaliteten av samfunnets tro på Gud. Jo svakere eller mangelfull troen er, desto svakere blir dens grep på den moralske oppførselen av folk. Hver gang disse to interessene støter sammen, vil troen på Gud ettergi for umoralske ivrigheter.

Ved å anvende dette kriteriet på ethvert religiøst samfunn hvor som helst i verden, kan vi alltid trekke riktige og pålitelige konklusjoner. Ved å sette et såkalt troende kristent samfunn på prøve, kan en enkelt spørre seg om kristne verdier hersker i det samfunnet eller ikke? Oppfører forresten de seg mot naboer som de Ti Bud krever av dem? Anvender de, ved nasjonale kriser som krigssituasjoner osv, de kristne prinsipper mot sine fiender? Vender uskyldige ofre av aggresjon og overfall deres andre kinn til, når de blir slått på det ene? Spørsmålet er hvor langt ens oppførsel i livet tegner bilde av ens tro? Hvis det ikke gjør det, er det nettopp det vi mener ved å antyde at troen på Gud støter sammen med menneskelige lyster og krav. Hvis troen på Gud

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

står øverst, og menneskelige lyster og begjær ofres på troens alter, da kan man sannelig si at uansett hvilken natur troen enn har, er den i det minste ekte, oppriktig og sterk.

Å iaktta den kristne verden, slik den er idag, og anvende denne prøven for å dømme kvaliteten av troen på Gud, blir en veldig deprimerende og skuffende opplevelse. Den generelle erfaringen er et tydelig opprør mot troen på Gud, og noen ganger et passiv opprør som ikke blir oversatt til åpen fornektelse. Det er motsetningen mellom troen på Gud og individenes levemåte, som gir en illusjon om tilstedeværelsen av et troende religiøst samfunn, mens sannheten er svært forskjellig. Det samme gjelder, i en stor grad, alle andre religiøse samfunn. Men i ethvert tilfelle er det ikke alltid den samme årsaken som frembringer en lignende effekt. Ethvert samfunns tilfellet må behandles etter sine egne meritter. Det er derfor en ekte, upartisk, sval og analytisk undersøkelse av naturen av motsetninger mellom folks tro og deres levemåter krever slik viktighet.

Det er viktig å merke seg at noen ganger er troen i seg selv krokert og unaturlig. For eksempel er noen deler av Talmudlæren angående ikkejøder, og Hindulæren av *Manu Samarti* angående de Uberørlige, slik at det blir en velsignelse for de samfunnene ikke å praktisere dem. Andre ganger er en tro i seg selv god og ville være fordelaktig hvis den ble praktisert, men folk blir fordervede og troen blir sviktet idet det regnes for vanskelig og krevende til å kunne tas på alvor.

Idet man vender tilbake til spørsmålet om Kristendommen, antyder vi at kristne trossetninger i deres grunntilstand strider mot naturens virkeligheter og imøtekommer ikke menneskelige forventninger basert på rasjonalitet og sunn fornuft. Fra dette

Innledning

synspunktet, var det bare naturlig for de kristne å gradvis bevege seg bort fra det å ta sine trossetninger på alvor, og fra å tillate de trossetningene å forme deres liv.

1 Jesu Kristi sønndømme

"Far og Sønn" forholdet mellom Gud og Jesus Kristus er sentralt for Kristendommen. La oss nå først prøve å forstå betydningen av å være en bokstavelig sønn. Når vi konsentrerer oss om meningen av en bokstavelig sønn av en bokstavelig far, begynner ting å vise seg, som tvinger oss til å korrigere vårt syn på Jesu "sønndømme". Hva er en sønn? Gjennom tidene da vitenskapen enda ikke hadde utviklet seg og oppdaget hvordan et barn blir født, kunne dette spørsmålet kun besvares på en vag måte. Oldtidens folk tenkte det som ganske sannsynlig for Gud å kunne ha en sønn gjennom menneskefødsel. Dette var en tro som hersket i nesten alle hedenske samfunn i forskjellige deler av verden. Gresk mytologi kryr av slike fortellinger og Hindu mytologi ligger heller ikke mye etter. Å ha sønner og døtre for de såkalte gudene, så mange de ønsket seg, ble faktisk aldri utfordret på alvor av menneskelig fornuft. Men nå har vitenskapen utviklet seg til et nivå hvor prosessen av en menneskefødsel har blitt beskrevet i større detalj enn noen gang før. Dette emnet er blitt veldig sammensatt, og de som fortsatt tror at bokstavelige sønner og døtre kan bli født av Gud, har meget alvorlige problemstillinger å løse og noen veldig vanskelige spørsmål å besvare.

Det vitenskapelige grunnlaget for å være foreldre

For det første, la meg minne dere om at mor og far deltar jevnbyrdig i å frembringe et barn. Menneskenes celler inneholder 46 kromosomer, som bærer gener eller karakterbærende tråder for liv. Eggstokker av en menneskemor er i besittelse av kun 23 kromosomer. Dette er halvparten av totalt 46 kromosomer funnet i enhver mann og kvinne. Når morens eggstokker er klare og tilgjengelige for befruktning, blir

Sønnedømme av Jesus Kristus

den andre halvparten av kromosomene, som den mangler, forsynt av hannkjønnets sæd, som da trer inn og befrukter den. Dette er Guds plan; ellers ville antall kromosomer begynne å fordoble seg med hver generasjon. Som et resultat av denne fordoblingen ville den andre generasjonen ha 92 kromosomer; mennesker ville da raskt forvandles til kjemper og hele utviklingsprosessen ville gå amok. Gud har planlagt og mønstret fenomenet av artenes overlevelse så vakkert, at ved produksjonsstadier av nye celler, blir antall kromosomer halvert. Morens eggstokker inneholder 23 kromosomer og det samme gjør farens sæd. Slik at en fornuftig nok kan forvente at halvparten av de karakterbærende genene til barnet å bli skaffet fra hunnkjønnnet og halvparten fra hannkjønnnet. Dette er betydningen av en bokstavelig sønn. Det finnes ingen annen definisjon på en bokstavelig sønn som kan tilskrives enhver menneskefødsel. Det er selvsagt forskjell i metodologi, men det finnes ingen unntak fra reglene og prinsippene nettopp forklart.

Idet man fokuserer oppmerksomheten på Jesu fødsel, la oss tegne et bilde av hva som kunne ha skjedd i hans tilfelle. Den første muligheten som kan betraktes vitenskapelig er at Marias ubefruktede eggstokk forsynte 23 kromosomer, som morens del i oppbygning av fosteret. Spørsmålet som reiser seg da er hvordan egget ble befruktet og hvor de 23 essensielle og resterende kromosomene kom fra? Det er umulig å foreslå at Jesu celler kun hadde 23 kromosomer. Intet normalt menneskebarn kan bli født levende selv med 45 kromosomer. Selv om et menneske ble berøvet for et eneste kromosom ut av de 46 nødvendige for å skape normale mennesker, ville resultatet være noe kaotisk, om noe i det hele tatt. Vitenskapelig sett kunne ikke Maria alene forsyne med alle 46 kromosomer; 23 måtte komme fra et sted.

Hvis Gud er faren, melder det seg flere alternativer. En, at Gud også har de samme kromosomer som mennesker har, i et slikt tilfellet må disse ha blitt overført på en eller annen måte til Marias livmor. Dette er utrolig og uakseptabelt; hvis Gud har de samme kromosomer som mennesker, forblir Han ikke lenger Gud. Som en konsekvens av troen på Jesus som en bokstavelig "Sønn", blir selv Faderens guddommelighet satt på spill.

Den andre muligheten er at Gud skapte de ekstra kromosomene som et overnaturlig fenomen av skapelse. Med andre ord, tilhørte de egentlig ikke Guds personlighet, men ble skapt på mirakuløst vis. Dette vil automatisk lede oss til å forkaste Jesu forhold til Gud som det av barn og far, og vil resultere i et alt omfattende forhold av universet og Gud, som vil si, forholdet mellom ethvert skapt vesen til sin Skaper.

Muligheten for en bokstavelig Sønn av Gud?

Bokstavelig sønndømme av Gud er derfor tydeligvis umulig, for en bokstavelig sønn må ha halvparten av kromosomer fra sin far og halvparten fra sin mor. Så dukker et annet problem opp, sønnen ville være halvt menneske og halv gud. Men de som tror på bokstavelig sønndømme, hevder og understreker at Kristus var et fullkomment menneske og en fullkommen gud.

Hvis kromosomene var halvparten av det nødvendige antallet, har vi intet problem, siden noe barn ikke vil bli født uansett. Anta at det likevel skjedde, barnet ville da kun være et halvt menneske. For ikke å nevne de 23 manglende kromosomene, selv et enkelt defekt gen innenfor et kromosom kan ødelegge et barn født med en slik arvelig mangel. Han kunne være blind, lemlestet, døv og stum. De medfølgende farene ved et slikt uhell er ubegrensede. En bør være realistisk; det er umulig å kunne

Sønnedømme av Jesus Kristus

forestille seg Gud med noen som helst kromosomer, menneskelige eller andre.

Derfor, med Guds personlige fysiske medvirkning utelukket, hvis en sønn skulle fødes hos Maria med kun menneskelige karakterbærende gener innbefattet av hennes eggstokker, hva resultatet enn ble, ville han visselig ikke være "Sønn" av Gud. På det beste kunne man beskrive denne naturens raritet som halvt menneske og intet mer. Hvis reproduksjonsorganene hos Maria var de samme som hos enhver annen kvinne, og egget likevel skulle befruktes av seg selv på en eller annen måte, er det optimale man kan forvente, skapelsen av noe med kun halvparten av menneskelige karakteristikk. Det ville være avskyelig å kalle det for "Sønn" av Gud.

Hvordan ble så Kristus født? Vi forstår at forskning om emnet angående enemor-fødsel uten deltakelse av et hannkjønn, foregår i mange utviklede land i verden. Men enda er menneskelig viten kun på et stadium hvor vitenskapelig forskning ikke har utviklet seg til den nivå hvor sikre uforkastelige bevis om jomfrufødsler i mennesker kan frembringes. Alle type muligheter forblir imidlertid åpne.

To fenomener er vitenskapelig sett godt etablert ved liv av en lavere grad: Hermafroditisme og Partenogenese. Slik at mirakuløs fødsel av Jesus hos Maria kan oppfattes å tilhøre et noe liknende, naturlig men veldig sjeldent fenomen, hvis ytterligheter enda ikke fullt favnet opp av mennesket.

Nå følger korte beskrivelser av fenomener som Hermafroditisme og Partenogenese. Lesere interessert i en mer vitenskapelig behandling av emnet, basert på nåtidens forståelse, kan henvende seg til Appendiks II.

Hermafroditisme

Hermafroditisme finner sted når organer av begge kjønn er tilstede i ett eneste hunnkjønn og kromosomene viser både mannlige og kvinnelige karakteristikk stilt opp side ved side. Laboratorietester har avslørt tilfeller der en hermafroditisk kanin som, på et stadium, tjente flere hunner og var stamfar for flere enn 250 unger av begge kjønn, mens på et annet stadium, ga den i isolasjon fødsel til syv sunne unger av begge kjønn. Når obdusert, viste den to eggstokker og to ubefruktede testikler, mens den var gravid. Senere studier antyder at et slikt fenomen også er mulig, dog sjeldent, blant mennesker.

Partenogenese

Partenogenese er ukjønn utvikling av et egg i et individ, uten hjelp fra noe mannlige virkemiddel. Dette er observert blant mange livsformer av lavere grad slik som insekter, og t.o.m. fisk. Det finnes også bevis for at partenogenese kan være en vellykket strategi blant øgler som lever under lav og uforutsigbare regnforhold. Under laboratorieomgivelser har mus- og kaninfostre blitt utviklet partenogenisk til et stadium tilsvarende halvveis i graviditeten, men har så blitt abortert. I et senere studium har vitenskapsmennene funnet ut at menneskefostre sjeldent kan aktiveres partenogenisk ved bruk av kalsium ionofor som katalysator. Slik forskning fremmer muligheten for at noen tidlige menneskefødsler kan ha involvert partenogenisk aktivering av fosteret.

Ifølge den nyeste eksperimentelle forskningen har imidlertid mulighet for jomfrufødsel blitt vist å være vitenskapelig praktisk gjennomførbar. En rapport i *Nature Genetics* av okt. 1995 drøfter det bemerkelsesverdige tilfellet av en treårig gutt hvis kropp stammer fra et ubefruktet egg. Forskerne utforsket DNA sekvenser langs hele X-kromosomer i guttens hud og blod og

oppdaget at X-kromosomene i alle hans celler var identiske med hverandre og stammet i sin helhet fra hans mor. På liknende vis var begge deler av enhver av de 22 andre kromosomparene i hans blod identiske og stammet helt fra hans mor.

Hva er mirakler?

Med muligheten for jomfrufødsel vid åpen, forblir den ikke i det hele tatt umulig og unaturlig. Hvor er behovet for å søke etter en overnaturlig forklaring på Jesu fødsel, eller til å gå enda lengere til det ytterste ekstreme av å tro på fødsel av bokstavelig talt en "Sønn" av Gud gjennom menneskefødsel? Når forskjellige fenomener, som beskrevet ovenfor, er observert som et faktum i naturen, hvorfor er det da så vanskelig å tro at fødselen av Jesus Kristus var et skjult naturlig fenomen, brakt i stand etter Guds spesielle plan? Noe skjedde i Maria som ga barnet en mirakuløs fødsel, uten at noen mann hadde rørt henne. Den Ahmadi-muslimske troen av hva som skjedde er nettopp dette. Vårt tilfelle er urokkelig fordi ingen vitenskapsmann kan avvise det som tåpelig eller mot naturens kjente lover.

Mirakler blir ikke sett på som unaturlige hendelser i Islam, men som naturlige fenomener som er skjult for menneskelig viten i en viss tidsperiode. Ellers ville det reise seg mange spørsmål mot Guds visdom. Hvis Gud selv skapte naturens lover, bør Han ha gjennomført forordninger som uten å brytes, kunne frembringe Hans ønskede løsninger på et problem.

Ikke alle lover er kjent for menneske. Det finnes kategorier av lover som virker i rader eller på separate nivåer. Noen ganger er de kjent for mennesket kun på et plan og menneskets syn er ikke i stand til å gjennomtrengne utover det. Ettersom tiden passerer, øker menneskets viten, og det samme gjør gjennomtrengning av menneskets syn og dets evne til å iaktta slike lover, som hittil

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

hadde vært uoppfattelige. Ettersom vitenskapen gjør fremgang, kaster nye oppdagelser lys over slike lover som ser ut til å virke gruppevis; slik at deres funksjon og interaksjon med andre lover blir forstått bedre.

De tingene som tilsynelatende var mirakler før i tiden, betraktes ikke lengre slik. Mirakler er derfor kun i forhold til menneskets viten i en gitt tidsperiode. Når en sær utøvelse av Guds makt blir lagt for dagen, brytes tilsynelatende en regel. Men det er ikke slik; egentlig var det en skjult regel allerede der, og ble aktiv gjennom Guds befaling. Folk på den tiden kunne ikke ha forstått den loven og heller ikke hadde de noen kontroll over den. Den magnetiske kraften var for eksempel ikke kjent for mennesket for noen tusen år siden. Hvis noen tilfeldigvis hadde oppdaget den, og oppfunnet en innretning som han kunne løfte tingene med, til alles forbauselse, uten noen klar og synlig årsak for det nakne øye, kunne han hevde "Se, det har skjedd et mirakel". Idag betraktes slike triks som vanlig og ordinære. Menneskets viten er begrenset mens den til Gud er ubegrenset. Hvis en lov blir satt i virksomhet, som er utenfor rekkevidden av menneskets viten, vil det se ut som en mirakel. Men seende retrospektivt på slike hendelser med etterpåkløkskap av viten oppnådd siden den gang, kan vi avvise alle slike såkalte brudd på naturlover som rett og slett naturlige fenomener som ikke var helt forstått av mennesket på den tid. Det var derfor jeg sa at det måtte være et naturlig fenomen ansvarlig for en enslig foreldre-fødsel av Jesus Kristus, som var ukjent for mennesket av den tidsalder; dette er ikke engang fullt klart for mennesket idag. Men vitenskapen gjør fremgang i den retning og mer blir forstått. En tid kan derfor komme, da ingen vil kunne hevde at Jesu fødsel var unaturlig. De må være enige om at det var en naturlig, men usedvanlig hendelse, så usedvanlig at den sjelden finner sted i menneskelig sammenheng.

Jesus, Sønn av Gud?

Det er mange andre problemer med den kristne forståelsen av Jesus, hans natur og hans forhold til Gud. Hva som kommer frem fra videre kritisk og analytisk studium av Kristendoktrine, er at det er en "Sønn av Gud" som besitter karakteristikkene av et fullkomment menneske og en fullkommen Gud. Ihukom imidlertid at selv ifølge kristendoktrinen er ikke Faderen akkurat lik "Sønnen". Faderen Gud er en fullkommen Gud og ikke et fullkomment menneske, mens "Sønnen" er både et fullkomment menneske og en fullkommen Gud. I et slikt tilfelle er disse to forskjellige personligheter med forskjellige karakteristikkene.

Det bør innses at disse karakteristikkene ikke er overførbare. Det er karakteristikkene ved visse substanser som er overførbare. Vann kan forresten også bli snø og damp, uten å forårsake forskjell i substansen eller sammensetningen av vannet. Men forskjeller i karakteristikkene av Gud og Kristus, hvor visse karakteristikkene er tillagt en av dem, er uforliknelige. Det er ikke mulig for en av dem å gå gjennom denne forvandlingen og fortsatt ikke skille seg ut fra den andre. Det er igjen et ganske alvorlig problem om Jesus Kristus var en fullkommen gud så vel som et fullkomment menneske. Hvis han besatt begge karakteristikkene samtidig, da var han visst forskjellig fra Faderen som verken var et fullkomment menneske heller ikke engang et ufullkomment ett. Hva slags forhold var det? Var "Sønnen" større enn Faderen? Hvis denne tilleggs karakteren ikke gjorde "Sønnen" større da må det ha vært en defekt. I det tilfellet er en mangelfull "Guds Sønn" ikke bare mot påstander av Kristendom, men også mot den universelle oppfattelsen av Gud. Hvordan kunne derfor noen fatte den paradoksale læresetningen av Kristendom som vil ha oss til å tro at "En i Tre" og "Tre i En" er den samme ting, med ikke noen som helst forskjell? Det kan kun skje når det selvsamme fundamentet for

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

troen blir reist, ikke på grunnlag av fakta, men rett og slett på myten.

Enda et problem som må løses er dette. Hvis Jesus ble "Sønn av Gud" som en konsekvens av hans fødsel fra Marias livmor, hva var da hans stilling før det? Hvis han var "Sønn" fra evigheten, uten å ha blitt født av Maria, hvorfor var det da nødvendig å gi ham fødsel i en menneskelig form? Hvis det var nødvendig, da var ikke evnen av å være Sønn evig; den ble en tillagt karakteristikk etter at han ble født og den forsvant når han forlot kroppen og vendte til himmelen. Så det er mange innviklinger dukkende opp ut av en tro som sunt vett forkaster. Jeg innbyr dere igjen til å akseptere et langt mer respektabelt og realistisk bilde; det er å tro på Jesu fødsel for å være en særskilt skapelse brakt i stand av Gud, som aktiverte noen skjulte naturlover. Jesus var metaforisk sønn av Gud, elsket av Ham på en særdeles måte, men dog et menneske. Hans stilling som "Sønn" ble tillagt til hans karakter noen trehundre år senere, for å tillate hans legende å leve - dette vil bli drøftet senere.

Naturen av bryllupsforhold mellom Gud Faderen og Maria er et emnet som en avskyr å drøfte loslitt. Imidlertid, i et forsøk på å forstå Marias midlertidige rolle mellom "Faderen" og "Sønnen", er dette et uunngåelig onde. Det er kanskje det samme spørsmålet som plaget Nietzsche så mye at han til slutt ga fritt utløp for hans oppdemmede ubehag i følgende ord:

Ikke lenge etter at Zaratustra hadde befridd seg selv fra trollmannen, så han endog noen sittende ved veien han gikk: en høy, mørk mann med et blek, hulkinnet ansikt; denne mannen plaget ham svært. "Akk!", sa han til sitt hjerte, "der sitter forkledt plage, han ser ut til å være av prestetypen: hva vil de i mitt kongedømme?"....."Hvem du enn er å reiser", sa han, "hjelp

Sønnedømme av Jesus Kristus

en som har gått seg vill, en gammel mann som kan komme til skade her!".

"Verden her er ukjent og fjern for meg, og jeg hører hyl av ville dyr; og han som kunne ha skaffet meg beskyttelse, er ikke seg selv lenger.

Jeg søkte den siste fromme mannen, en helgen og eneboer som, alene i skogen, ennå ikke hadde hørt om alt det verden vet idag".

"Hva vet verden idag?", spurte Zaratustra. "Dette kanskje at den gamle Gud, som hele verden engang trodde på, ikke lever lenger?"

"Det er det", svarte den gamle mannen bedrøvet. "Og jeg tjente den gamle Gud inntil hans siste time".

"Nå har jeg endog trukket meg tilbake fra tjenesten, uten herre, og enda er jeg ikke fri, heller ikke er jeg glad selv for en time, unntatt i minner.

Det er av den grunn jeg klatret opp i disse fjellene, at jeg kanskje kunne til slutt feire en fest engang til, som det sømmer seg for en gammel pave og kirkefar: for vær bekjent med, jeg er den siste paven! - en fest av fromme minner og gudstjenester".

"Men nå er han selv død, den mest fromme av mennesker, den helgenen i skogen som pleide uopphørlig å prise sin Gud med synging og mumling".

"Da jeg fant hans hytte, fant jeg ikke lenger hamselv, men jeg fant visse to ulver i den, hylende over hans død - for alle dyr elsket ham. Da skyndte jeg meg bort".

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

"Hadde jeg kommet i disse skogene og fjellene forgjeves? Da bestemte mitt hjerte seg for å søke etter en annen, den mest fromme av alle de som ikke tror på Gud - å søke Zaratustra!".

Slik snakket den gamle mannen og stirret med gjennomtrengende øyne på ham som sto foran ham; Zaratustra tok imidlertid den gamle paven hånd og betraktet den beundrende for en lang tid.

"Iaktta, ærverdig man", sa han deretter, "For en lang og skjønn hånd! Det er hånden av en som alltid har tildelt velsignelser. Men nå holder den fast ham du søker, meg, Zaratustra.

Det er Jeg, gudløse Zaratustra, den samme som sier: Hvem er mer gudløs enn meg, at jeg kanskje kan glede meg i hans lære?".

Slik snakket Zaratustra og gjennomboret med sitt blikk tanker og innskrenkninger av den gamle paven. Til slutt begynte den sistnevnte:

"Han som elsket og besatte ham mest, han har nå også mistet ham mest.

Se, er jeg meg selv ikke den mest gudløse av oss to nå? Men hvem ville glede seg til det!".

"Tjente du ham til siste øyeblikk", spurte Zaratustra tankefullt etter en dypsindig stillhet, "vet du hvordan han døde? Er det sant det de sier at *medlidenhet kvelte ham*.

At han så hvordan mennesket hang på Korset og kunne ikke utstå det, den kjærligheten for mennesket ble hans Helvete og til slutt hans død?".

Sønnedømme av Jesus Kristus

Den gamle paven svarte imidlertid ikke, men så seg bort skvetten og med et smertelig og dystert uttrykk.

"Gi slipp på meg ", sa Zaratustra etter dypsindig overveielse, under hvilken han fortsatte å stirre rett i den gamle mannens øye.

"Gi slipp på ham, han er ferdig. Og selv om det hedrer deg at du kun snakker godt om denne døde gud, vet du likevel, så vel som jeg, hvem han var; og at han fulgte ukjente veier".

"Imellom oss", sa den gamle paven gledende, "eller om jeg kan få lov å si, talt under øyne" (for han var blind på det ene øyet) "i guddommelige saker er jeg mer belyst enn Zaratustra hamselv - og det kan nok være så".

"Min kjærlighet tjente ham lange år, min vilje adlød all hans vilje. En god tjener vet imidlertid alt, og mange ting som også hans herre skjuler for seg selv".

"Han var en skjult gud, fylt med hemmelighetsfullhet. Sannelig, han fikk til og med en sønn gjennom intet annet enn skjulte og upålitelige midler. Ved troens dør i ham sto hor".

"Hvem enn ærer ham som kjærlighetens gud, tenker ikke stort av kjærligheten ham selv. Ønsket ikke denne Gud også å bli dømt? Men elskereren elsker utover belønning og straff".

"Da han var ung, denne gud fra østen, var han hard og hevngjerrig og bygde seg derfor et Helvete til glede for sine yndlinger".

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

"Men i lengden ble han gammel, mild, overbærende og medlidende, mer lik en bestefar enn en far, mest lik en vaklende gammel bestemor".

"Da satt han, skrumpet sammen, i hans peiskrok, ergrende over sine svake bein, livstrett, trett av viljen, og en dag kvelte seg gjennom sin tøylesløs medlidenhet"¹.

¹ Oversettelse av "Thus Spoke Zarathustra" av Friedrich Nietzsche, side 271-273. Engelsk oversettelse publisert av Penguin Books, 1969.

2 Synd og Frelse

Nå vender vi oss mot den andre svært viktige artikkelen av kristen tro. Jeg må imidlertid klargjøre at ikke alle kristne tror akkurat på det som følger. Selv noen kirkelige ledere har gått bort fra den stive holdningen av Kirken. Endog, filosofien av "Synd og Frelse" er et grunnleggende prinsipp av ortodoks kristen tro.

Den første komponenten av kristen forståelse av Synd og Frelse er at Gud er rettferdig, og utøver naturlig rettferdighet. Han tilgir ikke synd uten å kreve gjengjeldelse; siden det ville være mot befalinger av absolutt rettferdighet. Det er dette særskilte attributtet av Gud som nødvendiggjør den kristne versjonen av frelse.

Den andre komponenten er at menneske er syndig fordi Adam og Eva syndet. Som et resultat, begynte deres avkom å arve synd, som om det var inngytet i deres gener og siden da er alle barn av Adam født arvelig syndere.

Den tredje komponenten av denne dogmatikken er at en syndig person ikke kan forsone for en annen persons synder: kun en syndfri person kan gjøre det. Basert på dette, blir det klart hvorfor, ifølge kristne forståelse, ingen profet av Gud, hvor god eller nær fullkommenhet han enn måtte ha vært, kunne ha rensket menneskeheten for synd eller vært i stand til å løsrive dem av den og dens konsekvenser. Værende en sønn av Adam, kunne han ikke ha sluppet unna bestanddel av arvelig synd som han var født med.

Dette er en enkel skisse av hele doktrinen. Her er løsningen utviklet av kristne teologer.

Frelse av menneskeheten

For å løse dette tilsynelatende uløselige problemet, fattet Gud en skarpsindig plan. Det er ikke klart om Han rådspurte Sin "Sønn"; om de begge fattet planen samtidig; eller om det hele var selv ideen av "Sønnen", og så akseptert av Gud Faderen. Trekkene ved denne planen utfoldet seg på Kristus' tid som følgende: to tusen år siden ble "Sønn av Gud", som bokstavelig talt delte evigheten med Ham, født hos en menneskemor. Som "Sønn av Gud" forente han i seg selv fullkomne trekk ved menneske, så vel som de ved Gud Faderen. Så blir vi fortalt at en from og dydig kvinne, ved navnet Maria, ble utvalgt til å være mor for "Sønn av Gud". Hun unnfanget Jesus i delaktighet med Gud. I det henseende, værende en bokstavelig "Sønn av Gud", ble Jesus født uten synd, endog bevarte han på en eller annen måte sin menneskelige karakter og vesen. Slik at han frivillig meldte seg for å ta byrden av den totale synd av de blant menneskeheten som ville tro på ham og godta ham som deres frelser. Ved dette smarte påfunnet, blir det hevdet, unngikk Gud å kompromittere Sin evige attributt av absolutt rettferdighet.

Ihukom at ifølge denne *modus operandi*, ville ikke menneske slippe ustraffet uansett, hvor syndig det enn måtte være. Gud ville fremdeles være i stand til å kreve gjengjeld fra den syndige uten å kompromittere Sin sans for rettferdighet. Den eneste forskjellen mellom denne og den forrige stillingen, som var ansvarlig for denne dramatiske endringen, er det faktumet at det vil være Jesus som vil bli straffet og ikke de syndige sønner og døtre av Adam. Det vil være Jesu offer som til slutt vil medvirke frelse for synd av Adams barn.

Hvor underlig og bisarr denne logikken enn ser ut til å være, er dette akkurat det som erklæres å ha skjedd. Jesus meldte seg frivillig og ble følgelig straffet for synd han aldri hadde begått.

Adam og Evas synd

La oss gjengranske Adams fortelling fra begynnelsen. Ikke et eneste trinn i doktrinen ovenfor kan godtas av menneskelig samvittighet og logikk.

For det første har vi ideen om at fordi Adam og Eva syndet, ble deres avkom genetisk og evig forurenset med synd. I motsetning til dette, åpenbarer vitenskapen om genetikk at menneskelige tanker og handlinger, de måtte være gode eller onde, enda de holdes hardnakket fast ved gjennom hele livsperioden av en person, ikke kan overføres og omkodes til genetisk system av menneskelig reproduksjon. En livsperiode er en for liten tidsperiode til å kunne spille noen som helst rolle for å frembringe slike grundige forandringer. Selv laster av et folk, generasjon etter generasjon, eller deres gode handlinger for den sak, kan ikke overføres til avkommet som genetiske tegn. Millioner av år er kanskje nødvendige for å gravere menneskelige gener med nye karakteristikk.

Selv om en kunne tenke seg, ved den mest absurde og uakseptable utstrekning av ens fantasi, en slik bisarr hendelse, det motsatte må da også bli godtatt av samme logikk. Det vil si at hvis en syndig person angret og kom rensset ut ved enden av dagen, da bør den handlingen også bli nedtegnet i det genetiske systemet; effektivt annullerende virkning av forrige synd. Vitenskapelig skjer nok ikke dette, men det er visselig mye mer logikk i dette avveide bilde enn å innbille at det er kun tilbøyelighet til synd, som kan genetisk omkodes, og ikke tilbøyelighet til å handle godt.

For det andre, ved å forsøke å løse problemet av Adam ved å foreslå at synd blir genetisk overført til fremtidige generasjoner av Adam, alt det som oppnås er total ødeleggelse av det selvsamme grunnlaget på hvilket kristenlære om "Synd og

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

Frøelse" hviler. Hvis Gud er absolutt Rettferdig, hvor er da sansen for rettferdighet i evig fordømmelse av hele avkommet av Adam og Eva for kortvarig synd de begikk og angret? Det var tross alt en synd for hvilken de dem selv ble hard straffet og drevet ut av himmelen i en slik vanære. Hva slags rettferdighet ville det være for Gud, som etter mer enn å ha straffet Adam og Eva for deres personlige synder, enda ikke hadde fått slutt på Sin lidenskap av hevn og fordømte hele menneskelige rase til et hjelpeløst forfall av å bli født arvelige syndere? Hvilken mulighet hadde Adams barn av å komme seg unna synd? Hvis foreldrene gjør en feil, hvorfor skal deres uskyldige barn lide evig for den feiltakelsen?

Det værende så, hvilken forvrengt sans for rettferdighet påstår Gud å besitte og nyte hvis Han straffer et folk, som er formet til å handle syndig, hvor mye de enn avskyr synd? Synd er gjort til et ledd og fast bestanddel av deres mekanisme. Det er ingen mulighet lenger for et barn av Adam å forbli uskyldig. Hvis synd var en forbrytelse, da krever logikken at den bør være forbrytelse av Skaperen og ikke av skapningen. I det tilfelle, hvilken rettferdighet kunne kreve straff av uskyldige for forbrytelser av gjerningsutøveren?

Hvor forskjellig fra kristen forståelse av synd og dens konsekvenser er proklamasjon av den Hellige Qur'ânen, som sier:

Ingen som bærer en byrde, vil bære en annens byrde (35:19).

Allah bebyrder ingen sjel utover dens evne (2:287).

Synd og Frelse

Sammenliknet med kristen forståelse av Synd og Frelse er disse kunngjøringene av den Hellige Qur'ânen ren musikk for sjelen.

La oss nå vende oss mot den bibelske beretningen av hva som egentlig skjedde ved tidspunktet for synd av Adam og Eva, og konsekvenser som påfulgte deres straff. Ifølge 1. Mosebok aksepterte Gud deres unnskyldning bare delvis og en evig straff ble tildelt dem, beskrevet som følgende:

Til kvinnen sa Han: *Jeg vil gjøre din møyen stor i ditt svangerskap. Med smerte skal du føde dine barn.* Til din mann skal din attrå stå, og han skal råde over deg. Og til Adam sa Han: Fordi du lød din hustrus røst og åt av treet som Jeg forbød deg å ete av, skal jorden være forbannet for din skyld. *Med møyen skal du nære deg av den alle dine levedager.* Torner og tistler skal den bære for deg, og du skal ete av markens vekster. I ditt ansikts sved skal du ete ditt brød, inntil du vender tilbake til jorden, for av den er du tatt. Støv er du, og til støv skal du vende tilbake (1. Mosebok 3:16-19).

Menneskeheten eksisterte lenge før Adam og Eva ble født. Vestlige vitenskapsmenn dem selv har oppdaget rester av mange forhistoriske mennesker og betegnet dem under forskjellige særegne titler. Neandertalmennesket er kanskje den mest vidgjetne av dem. Neandertalere levde mellom 100 000 og 35 000 år siden, mest i regioner av Europa, den nære østen og Sentral Asia. Et kadaver av et fullt utviklet menneske har blitt oppdaget, som pleide å vandre på jorda omkring 29 000 år før Adam og Eva er kjent for å ha begynt deres kortvarige opphold i paradiset. På den tid, var mennesker fysisk akkurat som oss og levde i Europa, Afrika og Asia, og senere gjennom istiden spredte de seg til Amerika også. I Australia igjen kan autentisk kulturell historie av urinnbyggere oppspores opptil 40 000 år tilbake.

Sammenliknet med disse forholdsvise nye tider, er det blitt oppdaget et skjelett av en kvinne fra Hedar i Etiopia, som er 2,9 millioner år gammel. Nå ifølge bibelsk kronologi, levde Adam og Eva omkring seks tusen år siden. En kan se tilbake i forundring på den berettede historien av mennesker, eller Homo Sapiens som de betegnes i vitenskapelig terminologi.

Menneskelidelse fortsetter

Etter å ha lest den bibelske beretningen om hvordan Adam og Eva ble straffet, kan en ikke la være å undre om smerte og veer av arbeid var ukjente for kvinner inntil begynnelsen av Adam og Evas era. Det vil være vanskelig å komme over en vitenskapsmann som tror på slike fantasier. Igjen har vi rikelig med ugjendrivelige bevis på, at lenge før Adam og Eva, hadde menneske bebodd alle kontinenter av verden, selv de fjerneste øyer i Stillehavet, og hadde alltid arbeidet hardt for å overleve. Derfor, å si at Adam og Eva var de første til å begå synd, og av den grunn ble smertefull barnefødsel forordnet som straff, er bevist å være helt feilaktig ved studium av livet. Selv dyr, som er mye lavere i livets orden, føder med smerte. Hvis en ser ei ku føde en kalv, ser hennes lidelser ut til å være lik smerte av en menneskekvinne. Vi vet at mange slike dyr bebodde jorden for millioner og millioner av år før Adam og Eva.

Å tjene ens levebrød ved arbeid er vanlig for menn, men ikke i det hele tatt karakteristisk. Kvinnene arbeider også for deres inntekt og levebrød. Forut for det tjener enhver form for liv dens levebrød gjennom arbeid. Dette faktumet er nøkkelmotiverer i evolusjon av livet. Kampen for tilværelsen er kanskje det aller første særegne tegnet ved livet som skiller det fra den livløse verden. Det er et naturlig fenomen, som ikke har noe som helst å gjøre med synd.

Synd og Frelse

Igjen, hvis denne var straff beskrevet som en konsekvens av Adam og Evas synd, undrer en da hva som ville skje etter frelsen. Hvis Jesus Kristus hadde forsonet for synder av syndige mennesker, ble straffen foreskrevet for synd av Adam og Eva avskaffet etter Korsfestelsen? Opphørte de, som trodde på Jesus Kristus som "Sønn av Gud", å ha smertefulle barnefødsler? Begynte de troende menn å erverve deres levebrød uten å utøve kroppslig arbeid? Opphørte tilbøyeligheten mot synd fra å bli overført til fremtidige generasjoner og begynte uskyldige barn å bli født? Hvis svaret på alle disse spørsmål var "ja", ville det selvfølgelig ha vært noen rettferdighet i å alvorlig betrakte kristenfilosofi om synd og frelse. Men dessverre er svaret på alle disse spørsmålene nei, nei og atter nei. Hvis ikke noe ser ut til å ha forandret seg siden Korsfestelsen, både i den kristne og ikke-kristne verden, hva er da meningen med frelse?

Selv etter Jesus Kristus fortsetter sansen for alminnelig rettferdighet å påby mennesker over hele verden at hvis noen person begår en synd, skal straffen for den synd kun gis til den personen alene og ingen annen. Alle menn og kvinner må dem selv gjennomgå konsekvenser av deres synder. Barn blir alltid født uskyldige. Hvis dette ikke er sant da kastes Guds attributt av Rettferdighet over bord.

Vi, som muslimer, tror at alle guddommelige bøker er basert på evig sannhet og ingen kan påstå noe mot den. Når vi møter uoverensstemmelser og motsetninger i noen såkalt guddommelig åpenbart bok, er ikke vår holdning den av total fornektelse og forkastelse, men den av forsiktig og velvillig granskning. Fleste erklæringer av det Gamle og det Nye Testamente, som vi finner i strid med naturens sannhet, prøver vi enten å forlike ved å lese noe underliggende kryptisk eller metaforisk budskap, eller å

forkaste del av teksten som heller gjerning av menneskelige hender enn den av Gud. Mens kristendom i seg selv var sann, kunne den ikke ha inneholdt noen fordreininger, uakseptable fakta eller trossetninger lyvende om naturen. Det er derfor vi ikke begynte med tekstgranskning, men med selve grunnlagene, som gjennom århundrer av enighet har blitt ubestridelige bestanddeler av kristen filosofi. Uutviklet blant dem er kristen forståelse av synd og frelse. Jeg vil heller tro at noen, et eller annet sted gjennom historien av kristendom, misforsto tingene og prøvde å tolke dem i lys av hans viten og villedet av den grunn etterfølgende generasjoner.

Arvesynd

La oss nå anta for argumentets skyld at Adam og Eva syndet ordrett som beskrevet i det Gamle Testamente, og ble berettiget straffet. Ettersom fortellingen fortsetter, ble straffen tildelt ikke bare dem, men også hele deres avkom. Når straffen engang ble foreskrevet og gitt, hvorfor var det da i det hele tatt behov for noen annen straff? Når en synd engang har blitt straffet, er det gjort ferdig med den. Når en dom engang har falt, har ingen rett til å stadig tillegge flere og flere straffer. I Adam og Evas tilfelle er det ikke det at de ble hardt irettesatt, og om straffet for noe mer enn synd de hadde begått, men også straffens natur som strakte seg til deres avkom, er i seg selv høyst tvilsom. Om det har vi sagt nok. Hva vi prøver å vise til er en langt mer gruffull overtredelse av absolutt rettferdighet. Å bli straffet stadig for synd av våre forfedre er en ting, men å bli tvunget til å fortsette å synde som en konsekvens av en av våre forfedres feiltakelse, er rett og slett avskyelig.

La oss ta fatt på de besværlige virkelighetene av menneskelig erfaring, og prøve å forstå kristen filosofi av forbrytelse og straff i forbindelse med vår daglige erfaring. La oss anta at en dom er

Synd og Frelse

blitt felt mot en forbryter, som er langt mer barsk og hard i forhold til forbrytelsen begått. Det kunne selvfølgelig føre til høylydt og streng fordømmelse av slik en grov uproporsjonert straff fra enhver fornuftig menneske. Dette tatt i betraktning, finner vi det svært vanskelig å tro at straffen pålagt Adam for hans synd kunne stamme fra en Rettferdig Gud. Det er ikke bare et tilfelle av straff uten forhold. Det er en straff som, ifølge kristen forståelse av Guds oppførsel, Adam og Eva levde ut livet og ble forlenget generasjon etter generasjon til deres avkom. For avkommet å lide for deres foreldres straff, er egentlig en utstrekning av brudd på rettferdighet utover dens endelige grenser. Men vi snakker ikke om det heller. Hvis vi var uheldige nok til å observere en dom felt av en hvilken som helst samtids dommer, gjørende den obligatorisk for barn, barnebarn, oldebarn osv. av en forbryter til å tvinges av loven til å fortsette å synde og begå forbrytelser og bli straffet henholdsvis til evigheten, hva ville da reaksjon være av det samtidige samfunnet, som har ervervet seg en universell sans for rettferdighet gjennom sivilisasjon?

Leseren må påminnes her at dette konseptet av arvet synd er kun en paulinsk feiltolkning. Det kan ikke berettiget tilskrives til lære av det Gamle Testamente. Det finnes overveldende bevis for det motsatte i mange bøker av det Gamle Testamente.

I det femte århundre var Augustin, biskop av Hippo involvert i en konfrontasjon med den Pelagiske bevegelsen, angående uenighet om naturen for fall av Adam og Eva. Han proklamerte den Pelagiske bevegelsen for å være kjettersk for den lærte at Adams synd kun påvirket ham og ikke hele menneskerassen, at ethvert individ er født fri for synd og er i stand til å leve et syndfritt liv etter sin egen styrke; og at det hadde vært personer som hadde lykket i å gjøre så.

De som hadde rett ble betegnet som kjettere. Dagen ble angitt som natt og natten ble angitt som dag. Kjetteri er sannhet og sannhet kjetteri.

Overføring av Synd

La oss nå gjengranske temaet om at Gud ikke tilgir den syndige uten å straffe dem fordi det er mot Hans sans for rettferdighet. En blir forskrekket av å innse at de kristne har for århundre etter århundre trodd på noe, som er helt sikkert utenfor rekkevidde av menneskets intellekt og i strid med menneskelig samvittighet. Hvordan i all verden, eller universet for den sak, kunne Gud tilgi en syndig person rett og slett fordi en uskyldig person hadde meldt seg frivillig for å ta straffen i stedet? Idet øyeblikket Gud gjør det, krenker Han svært fundamentale prinsipper av rettferdighet. En syndig person må lide for sine synder. Kort sagt, ville en mengde komplekse problemer reise seg hvis straffen blir overført til noen annen.

Det blir argumentert av kristne teologer at en slik overføring av straff ikke krenker noe prinsipp av rettferdighet på grunn av den frivillige godtakelsen, av andre personens straff, av den uskyldige personen. Hva ville du ha sagt i tilfellet av en skyldner, sier de, som er overbelastet med gjeld utover hans evne til å betale, og noen gudfryktige filantrope personer bestemmer seg for å befri ham fra hans byrde ved å betale hele hans gjeld på hans vegne? Svaret vårt er det at vi ville visselig faktisk høylydt rose en slik handling av umåtelig gavmildhet, vennlighet og offer. Men hva vil være reaksjon av personen som stiller oss overfor et slikt spørsmål, hvis gjelden som skal betales påbeløper seg i flere trillioner kroner og det trår frem en filantrop person som tar ut ett øre fra sin lomme, krevende at alt det som skyldneren skylder skal annulleres mot det vennlig

Synd og Frelse

ofrede øre som en erstatning for den gjelden. Det vi har i tilfellet av Jesus Kristus offerende hamselv for å bli straffet for synder av hele menneskeheten, er langt mer grotesk uforholdsmessig. Igjen, er det ikke bare en skyldner eller alle skyldnere av en generasjon, men vi snakker om billioner av fødte og ufødte underslagere strekkende seg til dommens dag.

Men det er ikke alt. Å forstå en forbrytelse gjennom eksemplet av en skyldner skyldende penger til noen andre, representerer den mest naive definisjonen av synd jeg har truffet på noen sinne. Dette bildet som har blitt fremlagt fortjener å ha rettet vår oppmerksomhet mot seg en liten stund til før vi vender til noen andre aspekter av forbrytelse og straff.

La oss betrakte tilfellet av en skyldner kalt A, som skylder ett hundretusen kroner til person B. Hvis en rik filantrop person, ved sin sans og samling, alvorlig og realistisk ønsker å befrie skyldneren for hans byrde, ville den alminnelige loven kreve av ham å betale B alt det som person A skylder ham. Men anta den tenkte filantropen personen trår frem med det argumentet at person A skulle frifinnes for sitt ansvar av tilbakebetaling til person B, og i stedet skulle han selv bli banket litt opp eller fengslet for tre dager og netter på det meste, istedenfor for A. Hvis det virkelig skjedde i et reellt liv, ville det være en fornøyelse å betrakte de forskrekkede ansikter av forbausede dommere og den fordømte stakkaren kreditor B. Men filantropen personen har ennå å fullføre sitt argument om nåde. Han vil videre kreve: "Å min Herre, det er ikke alt jeg vil ha i gjengjeld for mitt offer. Jeg krever at alle skyldnere av hele kongedømme levende idag eller som skal fødes til tidens ende frifinnes for deres gjeld som gjengjeld for min lidelse av tre dager og netter". På dette punktet kvier ens forstand seg.

Hvordan akter man å foreslå for Gud, den Rettferdige Gud, at de som hadde blitt frarøvet frukter av deres arbeid, eller deres livslange sparinger, skulle i det minste erstattes til en viss grad. Men den kristne Gud, ser det ut som, er langt mer snill og mere benådig mot den kriminelle enn den uskyldige som lider ved den kriminelles hånd. Det er faktisk en underlig sans for rettferdighet, som resulterer i tilgivelsen av røvere, ranere, misbrukere av barn, torturister av uskyldige og overtredere av alle slags motbydelige forbrytelser mot menneskeheten, forutsatt at de tror på Jesus Kristus i deres siste stunder. Hva med den uberegnelige gjelden de skylder deres pinede ofre? Ser noen få stunder av Jesus i Helvete tilstrekkelige ut til å rense dem for deres livslange ubestrafte avskyelige skyldighet, som strekker seg til generasjon etter generasjon?

Straffen fortsettes å tildeles

La oss nå betrakte en forskjellig, mer alvorlig art av forbrytelser, konsekvenser av hvilken menneskelig natur rett og slett ikke kan godta å være overførbart. Forresten om noen ubarmhjertig misbruker et barn, voldtar det og dreper det, ville menneskelige følelser uten tvil bli krenket til en uutholdelig grad. Anta at en slik person fortsetter å forårsake liknende og større lidelser alt rundt ham uten noen gang å bli tatt og brakt for retten. Etter å ha levd livet sitt av forbrytelse ustraffet av menneskelige hender, nærmer han seg døden, men bestemmer seg for å selv unnsnippe den større straffen av Dommens dag, og plutselig bestemmer seg til slutt for å tro på Jesus Kristus som hans frelser. Vil alle hans synder gå over i tomhet og vil han bli tillatt å gli over i den andre verden fri for synder som en nyfødt baby? Sannsynligvis viser en slik en, som utsetter sin tro på Jesus til dødens stund, seg for å være mere vis enn en som tror tidligere i livet. For den sistnevnte var det alltid en fare for å begå synder etter å ha trodd og fallende offer for djevelens planer og innsmingringer. Hvorfor

Synd og Frelse

ikke vente til døden er nær deg, derved å gi mindre tid og sjanse til djevelen for å berøve deg for din tro på Jesus? Et fri liv av forbrytelse og fornøyelse her på jorden, og en gjenfødelse i en evig tilstand av frelse er faktisk ingen dårlig handel.

Er dette visdom av rettferdighet som kristne tilskriver Gud? En slik sans for rettferdighet eller selv en slik Gud er helt uakseptabel for menneskelig samvittighet, som Han Hamselv skapte, dessverre uten å være i stand til å skjelne det rette fra galt.

Betraktende det samme spørsmålet i lyset av menneskelig erfaring og menneskelig forståelse, har man enhver rett til å fordømme denne filosofien til å være meningsløs og uten grunnlag. Den har ingen virkelighet eller innhold. Menneskelig erfaring lærer oss at det er alltid privilegium av de som lider ved andres hender å tilgi eller ikke å tilgi. Regjeringer offentliggjør noen ganger, for å feire en dag av nasjonal glede eller av andre grunner, et amnesti til kriminelle uten forskjell. Men det i seg selv rettferdiggjør ikke gjerning av å tilgi dem som har gjort uopprettelig skade, og forårsaket uopphørlig lidelse til sine uskyldige medborgere. Hvis gjerning av uskjnelig tilgivelse ved en regjerings hånd kan ved noe mål rettferdiggjøres, og hvis dette ikke betraktes av kristne teologer som en krenkelse av sans for rettferdighet, hvorfor forlenger de da ikke den samme elskverdigheten til Gud og innrømmer overfor Ham retten til å tilgi som og når Han enn vil? Tross alt er Han Øverste Hersker, Skaper og Herre over alt. Hvis Han tilgir noen for en hvilken som helst forbrytelse som kan ha begått mot medmennesker, har den Øverste Herren den ubegrensede makten til å erstatte for det forurettede så sjenerøst som å gjøre ham fullkommen tilfredsstilt med Sin avgjørelse. Det værende så, hvor er da behovet for offer av Hans uskyldige "Sønn"? Dette i seg selv utgjør en hån av

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

rettferdighet. Vi er født i henhold til Guds attributter. Han kunngjør det i den Hellige Bibel:

Da sa Gud: La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår liknelse" (1. Mosebok 1:26).

Om det samme emnet sier Han i den Hellige Qur'ânen:

Følg Allahs natur, som Han har skapt menneske i (30:31).

Denne læresetningen, felles for kristne og muslimer, krever at menneskelig samvittighet må være det beste reflekterende speil av Guds oppførsel i en gitt situasjon. Det er en sak om vår daglige erfaring at vi mange ganger tilgir uten å i det minste krenke sans for rettferdigheten. Hvis vi personlig blir gjort urett, da i forhold til forbrytelsen begått mot oss, kan vi strekke tilgivelsen i enhver utstrekning. Hvis et barn sårer sine foreldre ved å være ulydig eller ved å forårsake skade på noen verdifull husholdningsartikkel, eller ved å erverve dem et dårlig rykte, har det syndet mot sine foreldre. Dets foreldre kan tilgi det uten at deres samvittighet prikker dem eller skylder dem for å ha krenket sans for rettferdigheten. Men hvis deres barn ødelegger deres naboens eiendom, eller skader barn av en annen person, hvordan kunne de avgjøre å tilgi barnet for å ha forårsaket lidelse for andre? Det vil bli ansett for å være en gjerning av urettferdighet, selv ifølge deres egen samvittighet om de gjorde så.

Forbrytelse og straff har samme forhold som årsak og virkning, og de må være forholdsmessige til noen grad. Dette aspektet av forhold mellom forbrytelse og straff har allerede omsider blitt diskutert i forbindelse med økonomisk misligholdelse av et

Synd og Frelse

menneske mot et annet. Det samme argumentet gjelder med større strenghet overfor andre forbrytelser liksom såre, lemleste eller myrde uskyldige borgere eller krenke deres ære på noen som helst måte. Jo større grovhet ved forbrytelsen, desto strengere natur og utstrekning av straff ville en forvente. Hvis Gud kan tilgi alle og enhver, som jeg visselig tror at Han og kun Han kan, da spiller spørsmålet om frelsen til gjengjeld for å straffe en uskyldig person ingen rolle. Hvis det imidlertid er spørsmålet om overføring av en kriminell persons straff til en annen uskyldig person som har bestemt seg for et slikt mål, da vil rettferdigheten visselig kreve at straffen overføres i sin helhet til den andre personen, uten å forminske eller svekke den til noen grad. Om det har vi igjen allerede sagt nok.

Tror de kristne at rettferdighetslov ble anvendt i tilfellet av Jesus "Sønn" av Gud Faderen? Hvis så, da vil det bety at all straff, som skyldes kriminelle av den kristne verden født på Kristus' tid eller senere til Dommens dag, ble samlet, konsentrert og brakt til infernalsk intensitet av en slik grad at lidelse av Jesus Kristus for bare tre dager og netter utliknet tortur av all straff som de ovennevnte syndere hadde ervervet eller skulle erverve til den siste dagen. Hvis det er slik, bør ingen kristen noen gang bli straffet på jorden av en hvilken som helst kristen regjering. Ellers vil det være ensbetydende med en gjerning av grov urettferdighet. Alt det retten bør gjøre etter å ha nådd kjennelse om skyld, er å be den kristne kriminelle personen om å be til Jesus "Sønn" om å redde ham. Og saken bør henlegges og brakt til ende der og da. Det vil da være rett og slett en sak av bokoverføring fra den kriminelle personens konto til den av Jesus Kristus.

For illustrasjonens skyld, la oss bringe de forente Statene i skarper fokus og se nærmere på tilstanden av forbrytelsen der.

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

Forbrytelser som overfall og mord er så utbredt at det er vanskelig å holde tall på dem. Jeg husker jeg stilte inn en radiostasjon engang i New York, som var til fulle viet for melding av store forbrytelser. Det var en mest forskrekkende opplevelse. Det var så pinefull at en halv time var det maksimale jeg kunne tåle av den, ikke mer. Nesten hvert femte minutt et nytt mord ble begått i Statene og ble meldt, noen ganger med uhyggelig dekning av reportere, som egentlig bevitnet det selvsamme mordet i utvikling. Det er ikke vår hensikt å fremlegge et detaljert bilde av forbrytelser i Statene, men det er en allmenn kjent sak at Statene står idag på listen blant de fremste landene hvor alle mulige typer av forbrytelser tar overhånd, spesielt i større byer som Chicago, New York og Washington. I New York er overfall alminnelighet, så vel som lemlestelse av uskyldige borgere som våger å motstå det. Denne hverdagslige hendelsen skaper det mest motbydelige bildet av lemlestelse og mord for usle fortjenester.

Leggende til side for øyeblikket den økende trend av forbrytelser over hele verden, bare i tilfelle av statene alene kan en ikke la være å undre om forholdet mellom kristen forståelse av synd og frelse og de daglige begåtte forbrytelser. Uansett hvor fjern de enn er fra kristne verdier i deres praksis, kan i det minste så mye tilskrives dem at de tror på den kristne læren om Synd og Frelse, og også på Jesus som deres frelser, men akk, til hvilken nytte. Største delen av kriminelle i Statene er selvfølgelig såkalte kristne. Dog muslimer og andre er ingen unntak. Bare fordi alle slike kriminelle som tilhører kristendom og tror på det meddelte frivillige offeret av Jesus Kristus for troende syndiges skyld, vil de alle bli tilgitt av Gud? Hvis så, på hvilken måte? I siste instans kan en betydelig prosentdel fra blant dem kanskje bli tatt og straffet av landets lov, men likevel vil en stordel enten forbli

Synd og Frelse

upågripet eller straffes kanskje bare delvis for forbrytelser som de kanskje hadde begått over flere år.

Hva vil kristendom tilby dem som blir straffet av loven, og hva vil den love dem som forblir upågripet her på jorden? Vil begge bli straffet til varierende grad eller vil de bli straffet uten forskjell?

Et annet dilemma, angående en kriminell persons frelse på grunn av vedkommendes tro på Jesus Kristus, reiser seg ut av en mindre klar og udefinert situasjon. Hvis en kristen begår forresten en forbrytelse mot et uskyldig ikke-kristent offer, vil han selvfølgelig bli tilgitt på grunn av velsignelser av sin tro på Jesus. Straffen for hans kriminelle handling vil da bli overført til Jesu konto i stedet. Men hva vil være gevinst- og tapstilstand av det stakkar uskyldige ikke-kristne offeret? Stakkar Jesus og stakkar offeret, begge straffes for en forbrytelse de ikke begikk.

Våre evner gjøres målløse hvis vi prøver å forestille enormtheten av alle forbrytelser begått av menneskeheten noensinne siden kristendommens gry til tid da sola av eksistens vil gå ned på det menneskelige liv. Har alle disse forbrytelser blitt overført til Jesus Kristus konto, må Allahs fred og velsignelser være med ham? Har alle disse synd blitt rettferdiggjort i den lille perioden av tre dager og tre netter som Jesus antas for å ha lidt? Enda fortsetter man å lure på om hvordan kunne den enorme sjøen av forbrytelser, så intens forbitret av den dødlige giften av forbrytelse, bli søt og rensset totalt for effekt av deres forbrytelser ved kun deres gjerning av å tro på Jesus. Igjen vender ens tanker tilbake til den fjerne fortiden, da Adam og Eva så naivt begikk deres første synd kun fordi de ble svært listig lurt og fanget av Satan. Hvorfor ble ikke deres synd også vasket ren? Hadde ikke de tro på Gud? Var det en mindre godhets gjerning å tro på Gud

Faderen, og var det uansett deres skyld at de aldri hadde fått vite om en "Sønn" levende evig ved Gud Faderen? Hvorfor hadde ikke den "Guddommelige Sønnen" medfølelse med dem, og bønnfalte Gud Faderen om å straffe ham for deres forbrytelser? Hvor mye ønsker man at det hadde skjedd, siden det ville ha vært så mye lettere å bli straffet kun for det ene nølende øyeblikket på Adam og Evas vegne. Hele menneskehetens historie ville visselig ha blitt omskrevet i skjebnens bok. En himmelsk jord ville ha blitt skapt i stedet, og Adam og Eva ville ikke ha blitt evig forvist fra himmelen sammen med deres unevnte antallet av deres ulykkelig avkom. Jesus alene ville ha blitt forvist fra himmelen bare for tre dager og tre netter, og det ville ha vært alt. Sørgelig nok, kom verken Gud Faderen eller Jesus på det. Bare se hvordan Jesu hellig og elskverdig virkelighet blir uheldigvis forvandlet til en bisarr og utrolig myte.

Rettferdighet og Tilgivelse

Kristne filosofien om forbrytelse og straff er ikke bare fullstendig forvirrende for enkle fordomsfrie menneskelig intellekt, men reiser også mange andre relevante spørsmål som ikke er mindre forvirrende. Filosofien om forhold mellom rettferdighet og tilgivelse, som opprettholdt av kristne filosofien om Frelse, prøver å forklare hvorfor Gud Hamselv ikke kunne tilgi. Den er helt avhengig av et feilaktig og vilkårlig konsept av rettferdighet, som tar det for gitt at rettferdighet og tilgivelse aldri kan gå hånd i hånd. Hvis det er så, hvorfor vektlegger det Nye Testamente tilgivelse så mye når spørsmålet om menneskelige forhold debatteres? Jeg har aldri lest i noen guddommelige skrifter til noen som helst verdensreligion en lære som lener så ensidig mot, og overveldende understreker rollen av tilgivelse. For en fantastisk kontrast med den tradisjonelle vektlegging på rettferdighet funnet i jødiske

Synd og Frelse

læresetninger. Øye for øye; tann for tann. Det er rettferdighet - ren, enkel og uforringet. For en dramatisk avvikelse fra denne til den kristne læren om å vende det andre kinnet hvis slått på det ene. Hvem ga den siste læren, som er imot de tidligere lærdommene av Torah? En etterlates undrende om den første læren av Torah, var en lære fra Gud Faderen, i motsetning til den helt motsatte læren av det Nye Testamente, en lære av Kristus den "Guddommelige Sønnen". Hvis så, hvorfor var den "Guddommelige Sønnen" så forskjellig fra sin Far? Bør en slik motsetning tas som genetisk defekt eller en evolusjonær forandring, eller var denne kristne holdningen til absolutt rettferdighet, som er helt motsatt av den jødiske vektleggingen på hevn, et eksempel på vekslende forandring fra Gud Faderens side? Han ser ut til å ha angret dyrt på det Han lærte Moses og Bokens folk, og synes å ha ønsket meget å bøte på Sin egen feil.

Som muslimer observerer vi denne fundamentale forandringen i vektlegging og ser ingen motsetning, fordi vi tror på en Gud som forener i Seg både attributter av rettferdighet og tilgivelse, uten å ha noen indre motsetning mellom de to attributtene. Vi oppfatter transmisjon fra jødiske lærdommer til de av Jesus Kristus, ikke for å være et korrektiv mål av de originale lærdommer, men deres feil anvendelse av jøder. Hos oss er Gud ikke bare Rettferdig, men også Tilgivende, Nåderik og Barmhjertig. Hvis Han vil, har Han ingen behov for hjelp fra utsiden for å tilgi den syndige, men fra det kristne synspunktet krever problemet store deler av hjelp utenfra. Det synes at Gud av Torah var en Gud som kun kjente til rettferdigheten og hadde ingen sans for medfølelse og nåde. Tydeligvis var Han ikke i stand til å tilgi, hvor mye Han enn ønsket å gjøre så. Se, da kom "Gud Sønn" til Hans hjelp og befridde Ham fra Hans helvetes dilemmaet. Det ser ut som "Sønnen" var 'Allmedfølende' i motsetning til sin "Allhevngjerrige" Far. Det er ikke bare den tilsynelatende

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

meningsløshet av dette synet på "Sønnen" som bekymrer menneskelig fornuft. Det reiser også atter en gang spørsmålet om motsetning i deres karakter. Jesus ser ikke ut til å være en virkelig sønn av sin Far. Kanskje en genetisk feil igjen.

Et annet viktig område for granskning er holdningen av andre verdensreligioner overfor synd og dens konsekvenser. Kristendom er selvfølgelig ikke den eneste åpenbarte religion. Tallmessig overstiger ikke-kristne stort over de kristne. Årtusener av det kjente historie av menneske, før Jesus Kristus, så mange religioner føde og etablere seg i forskjellige menneskejord i forskjellige deler av verden. Taler disse religionene noen gang om tilgivelsens filosofi selv i fjern tilknytning til den kristne læren om Frelse? Hva er deres konsept av Gud, eller Guder om de nå har begynt å tro på mange? Hva er deres forståelse av Guds holdning overfor syndig menneskehet?

Blant religionenes fellesskap, er kanskje Hinduismen nærmest Kristendom i dette henseende, men det er kun delvis. Hinduer tror også på en Absolutt Rettferdig Gud, hvis sans for rettferdighet krever at Han på en eller annen måte må straffe enhver syndig forbryter. Men likheten tar slutt her. Ingen omtale om en "Guddommelig Sønn", som tar alle konsekvenser av allverdens syndere på sin skuldre, blir selv svakt indikert. Vi blir derimot fortalt om en uendelig rekke av forbrytelser og straff av utallige reinkarnasjoner av sjelen i dyrekjøtt. Frelsen blir kun tilgjengelig etter at den mange ganger gjenfødte sjelen har pådratt seg straffen, akkurat i henhold til summen av totale forbrytelser den begikk gjennom all dens skjebnesvangre opplevelser av reinkarnasjon. For noen kan det faktisk høres uhyggelig og bisarr, men det er visselig noe iboende rettferdighet i denne filosofien. Det er en balanse og en symmetri i dette

Synd og Frelse

synet, som er i fullkommen harmoni med forståelse av absolutt rettferdighet.

Leggende til side Hinduismen og andre religioner, som forsvarer reinkarnasjons filosofien med all dens sammensetninger av årsak og virkning, hva er rollen av tilgivelse fra Guds side i de resterende store eller mindre religioner av verden? Alle slike religioner og over en milliard etterfølgere av religioner som Hinduisme, ser ut til å være helt uvitende og ukjente med Frelsemyten. Dette er faktisk svært forvirrende. Hvem var da i samtale med menneskeheten andre steder i religioners historie? Hvis det ikke var Gud Faderen som i kristendoktrine, var da det hele religiøse lederskapet av verden, unntatt Jesus Kristus, en disippel av Djevelen hamselv? Og hvor var Gud Faderen? Hvorfor kom ikke Han til redning når resten av menneskeheten ble villedet av Djevelen i Hans navn? Eller var de, resten av menneskeheten, en skapning av et vesen annet enn den såkalte Gud Faderen? Igjen, hvorfor ble de behandlet på en slik stefaderlig måte og overlatt til Djevelens herredømme?

La oss nå vende vår oppmerksomhet mot dette emnet i henhold til vanlig menneskeerfaring. Det kan vises at tilgivelse og rettferdighet er jevnbyrdige og kan sameksistere, og er ikke alltid i strid med hverandre. Noen ganger krever rettferdigheten at tilgivelse må utstrekkes og noen ganger krever det at tilgivelsen blir begrenset. Hvis et barn blir tilgitt og oppmuntret til å begå flere forbrytelser, da er tilgivelsen i seg selv på rand av forbrytelse og er imot sans for rettferdigheten. Hvis en kriminell person blir tilgitt, kun for å utøve flere forbrytelses gjerninger og skape lidelse omkring ham fordi han ble tilgitt og oppmuntret, vil også det være mot rettferdighetens prinsipper og vil være ensbetydende med en gjerning av grusomhet mot andre uskyldige borgere. Det finnes utallige kriminelle av denne typen

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

som blir dekket av Jesu frelse. Det i seg selv er imot rettferdigheten. Men forresten hvis et barn angrer, og moren er overbevist om at den samme forbrytelsen ikke vil gjentas, å straffe barnet da vil være imot sans for rettferdigheten. Når en angrende person lider, er det i seg selv en straff som i noen tilfeller kan langt overgå straffen pålagt utenfra. Folk med en levende samvittighet lider alltid etter å ha begått synd. Som en konsekvens, kan den stadig økende virkning av gjentatte samvittighetsnag nå et stadium hvor det kan resultere i Guds medfølelse av en slik svak, stadig vaklende og hyppig angrende tjener av Hans. Det er konklusjonen, om forhold mellom rettferdighet og tilgivelse, som folk av høy intellekt og selv folk av vanlig forståelse trekker ut fra en universell menneskelig erfaring. Det er på tide at kristne våkner opp fra deres latente tilstand av å akseptere kristenlære uten noen gang å stille spørsmål ved dens visdom.

Hvis de gjengransker kristendoktrine i lys av sunt vett og fornuft, kan de fortsatt forbli gode praktiserende kristne, men av en forskjellig og mer realistisk art. De vil da tro enda mere og med større kjærlighet og hengivelse til menneskelig realitet av Kristus sammenliknet med Kristus, som kun er en illusjon av deres innbilning og intet mer realistisk enn myten. Jesu ære ligger ikke i hans legende, men i det mektige offeret av mennesket og sendebudet Jesus. Hans offer var ett som ryster hjerte langt mer kraftig og dypsindig enn myten om hans død på korset, og hans gjenoppstandelse fra døden etter å ha tilbrakt noen få uhyggelige timer i helvete.

Jesus kan umulig frelse

Til sist, men ikke minst, hvordan kunne Jesus bli født uskyldig når han hadde en menneskemor? Hvis Adam og Evas synd hadde forurenset hele avkommet av dette uheldige paret, da må

Synd og Frelse

alle mannlige og kvinnelige barn, som en naturlig konsekvens, arve den samme genetiske tilbøyeligheten overfor synd. Kanskje mer sannsynlig for kvinner siden det var Eva som, som Satans redskap, forførte Adam. Av den grunn faller ansvaret av synd rett på Evas skuldre istedenfor Adam. I tilfellet av Jesu fødsel, var det tydeligvis en datter av Eva som bidro med største delen. Spørsmålet som kraftig reiser seg er om Jesus arvet noen gen bærende kromosomer fra sin menneskelige mor eller ikke. Hvis han gjorde det, var det umulig for ham å unngå den uunngåelige arvede synd. Hvis han ikke arvet noen kromosomer fra sin mor eller fra Gud Faderen, da vil hans fødsel være dobbel mirakuløs. Kun et mirakel kan skape en sønn som verken tilhører sin far eller sin mor. Det ufattelige som gjenstår er hvorfor de kromosomene, som ble forsynet av Eva, ikke bærte den medfødte tendensen overfor synd til barnet Jesus. Anta at det skjedde på et eller annet vis, og Jesus hadde den nødvendige uskyldigheten for å bære menneskehetens synder, på den betingelse at de trodde på ham og ikke i motsatt fall, da reiser et annet problem seg: hva skjedde, kan en spørre seg, med Adam og Evas avkom som døde før kristendommens gry? Hvor mange milliarder av dem kan ha spredd seg verden over i fem kontinenter generasjon etter generasjon. De må ha levd og dødd uten håp eller selv muligheten til noen gang å høre om Kristus, deres Frelser, som ennå ikke var født. Faktisk ser hele menneskeheten mellom Adam og Kristus visselig ut til å være fordømt for alltid. Hvorfor ble de aldri gitt selv en liten sjanse til å bli tilgitt? Vil de bli tilgitt retrospektivt av Jesus Kristus? Hvis så, hvorfor?

I andre deler av verden, mye større sammenliknet med det lille landet av Judea, hvor folk aldri hørte om kristendom selv i Jesu levetid, hva skjer med dem? De trodde aldri, heller ikke noen gang kunne tro på "Sønnedømme" av Jesus Kristus. Vil deres synder få gå ustraffet eller vil de bli straffet? Hvis de får gå

ustraffet, for hvilken grunn? Hvis de blir straffet, igjen ved hvilken logikk? Hvilken sjanse hadde de uansett? De var totalt hjelpeløse. For en forvrengt sans for rettferdighet!

Uvillig offer

La oss nå vende til selve akt av Korsfestelsen. Her blir vi stilt overfor enda et uløselig dilemma. Jesus, blir vi så påståelig fortalt, ofret seg selv frivillig til Gud Faderen og var gjort til syndebukk for alle synder av menneskeheten, forutsatt selvfølgelig, at de trodde på ham. Men når tiden for mottakelse av hans ønske kommer nær, og til slutt begynner glimtet av håp for den syndige menneskeheten å vise seg som gry av en ny dag, idet vi vender oss mot Jesus, forventende å observere hans fryd, hans glede og hans ekstase ved dette mest betydningsfulle øyeblikket av menneskehistorie, hvor dypt skuffet og åpenbart desillusjonert blir vi. Istedenfor å finne en Jesus ventende utålmodig på jubelens time, det vi ser i stedet er en Jesus fellende tårer, ropende, bedende og bønnfallende Gud Faderen om å ta vekk den forbitrede kalken av døden fra ham. Han bebreidet strengt en av sine disipler da han fant ham i akt av små blunding etter å ha tilbrakt en slik skjebnesvanger lang dag og lidt gjennom en mørk dyster natt, som bød ulykke for ham og hans herre. Den bibelske beretningen om denne hendelsen er som følgende:

"Så kom Jesus med dem til et sted som heter Getsemane, og han sa til disiplene: Sett dere her, mens jeg går dit bort for å be!. Han tok med seg Peter og de to Sebedeus-sønnene, og sorg og angst kom over ham. Da sier han til dem: Min sjel er bedrøvet inntil døden! Bli her og våk med meg. Og han gikk et lite stykke fram, falt på sitt ansikt og bad: Far! Er det mulig, så la denne kalk gå meg forbi! Men ikke som jeg vil, bare som Du vil. Han kommer tilbake til disiplene og finner dem sovende. Og han sier

Synd og Frelse

til Peter: Så var dere ikke i stand til å våke én time med meg. Våk og be for at dere ikke må komme i fristelse! Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig. Så gikk han bort og bad for annen gang: Min Far! Kan ikke denne kalk gå meg forbi uten at jeg må drikke den, da skje din vilje! Da han kom tilbake, fant han dem igjen sovende, for deres øyne var tunge av søvn. Og han lot dem være, og gikk igjen bort og bad for tredje gang med de samme ord" (Matteus 26:36-44).

Dessverre, som den kristne fortellingen viser seg, ble verken Jesu eller disiplenes bønnfallelse og bønner godtatt av Gud Faderen, og villig eller ei, til tross for hans sterke protester, ble han til slutt korsfestet. Var han den samme personen, den samme prins av uskyldighet og forbilde for offer, som så modig meldte seg selv frivillig for å ta byrden av hele menneskehetens synder på sine skuldre, eller var det en annen person? Hans oppførsel, både ved Korsfestelsens time og under selve Korsfestelsen, kaster alvorlige tvilsomhetens skygger enten på Jesu identitet eller på sannheten om myten spunnet rundt hans personlighet. Men senere om det. La oss nå vende tilbake til vår kritiske granskingen dit vi forlot den.

Noen andre spørsmål, som reiser seg fra det siste ropet av Jesu angst, er følgende: Hvem uttalte de dypt patetiske og gripende ordene? Var det mennesket Jesus eller var det "Sønnen" Jesus?

Hvis det var mennesket Jesus som ble forlatt, av hvem da? Og hvorfor? Hvis vi godtar dette valget, må også det tas for gitt at mennesket Jesus forble en enkel uavhengig identitet helt til slutten, som kunne tenke, føle fritt og individuelt. Døde han ved tidspunktet for avskjed av sjelen av Jesus "Guds Sønn" fra kroppen av mennesket han hadde besittet? Hvis så, hvorfor og hvordan? Hvis det var slik og det var kroppen av mennesket som

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

døde etter at Guds sjel forlot den, da oppstår spørsmålet om hvem som gjenoppsto fra døde da Guds sjel vendte tilbake til samme legemet senere.

Igjen vil dette valget føre oss til å tro at det ikke var Jesus "Sønn" som led, men Jesu menneskelig personlighet som skrek ut i en slik angst, og han var den som led mens Jesus "Sønn" så på i en tilstand av fullstendig likegyldighet og apati. Hvordan kan da han rettferdiggjøre påstanden om at det var han, "Sønnen", som led for menneskehetens skyld og ikke mennesket i ham?

Det andre valget er at vi antar at det var "Sønnen" Jesus som ropte ut, mens mennesket i ham, kanskje forhåpningsfull om å begynne et nytt liv for seg selv, så på i en uviss forventning at sammen med "Sønnen" Jesu offer, han, mennesket Jesus, enten han likte det eller ikke, vil også bli slaktet på alteret av hans uskyldige samboer. Hvilken sans for rettferdighet enn motiverte Gud til å slå to fluer i en smekk, er kanskje et annet mysterium.

Hvis det var "Sønnen" Jesus, og det var visselig ham ifølge den generelle forståelsen av Kristne kirker, da vil det andre spørsmålet reisende ut av svaret på det første handle om identiteten av den andre part involvert i den enetalen av Jesus (Matteus 26:39,42). Vi har to muligheter åpne for oss:

Den ene, at "Sønnen" henvendte seg til Faderen, klagende over at han ble sviktet i nødens stund. Dette leder oss uunngåelig til å tro at de var to forskjellige personligheter, som ikke sameksisterte i en felles forenet personlighet, delende alle attributter likt og settende dem i spill samtidig med jevnbyrdig del. Den ene viser seg å være den øverste hersker, den allmechtige eier av den endelige evnen til å foreta avgjørelser.

Synd og Frelse

Den andre, stakkar "Sønn", ser ut til å være berøvet eller kanskje midlertidig uten besittelse av alle regjerende evner som hans Far nyter. Det sentrale punktet som må holdes i fokus er det faktumet, at deres stridende viljer og ønsker ser ikke noe sted ut til å være mer uenige og i strid med hverandre enn de gjør under den siste akt av Korsfestelsens drama.

Det andre spørsmålet er, vil de to særegne personligheter, med individuelle tanker, individuelle verdier og individuelle evner, føle smerte og angst hvis de var "to i en" eller "en i to"? Så vil et annet spørsmål kreve mange lange samtaler mellom teologer angående muligheten for Gud værende i stand til å lide smerte og straff. Selv om Han var i stand til å gjøre så, ville kun halvparten av Gud lide mens andre halvparten ville ikke være i stand til gjøre det, enten på grunn av form eller på grunn av makt av Hans natur. Ettersom vi skrider frem i skyggeverden av denne forvrengte filosofien, begynner lyset å bli svakere og svakere og vi finner forvirring dynget over forvirring.

Et annet problem er hvem henvendte Kristus seg til hvis han selv var Gud? Da han henvendte seg til sin far, var han hamselv en uskillelig del av Faderen, blir vi meddelt. Så hva var det han sa og til hvem? Dette spørsmålet må besvares med fri samvittighet, uten å ty til dogmet. Det blir et dogme kun når det ikke kan forklares i menneskelig uttrykk. Ifølge bibelsk påstand, når Jesus var nære ved å gi opp ånden, ropte han talende til Gud Faderen: "Hvorfor har Du forlatt meg?". Hvem hadde forlatt hvem? Hadde Gud forlatt Gud?

Hvem ble ofret?

Et annet problem som vi må merke oss er at mennesket i Jesus ble ikke straffet, heller ikke burde det ha vært ved enhver logikk, fordi det hadde aldri valgt å bære byrden av menneskehetens

synder. Denne nye bestanddel, som inntreer i debatten, leder oss til en veldig særskilt situasjon som vi ikke har betraktet før. En blir nødt til å tenke på forhold av mennesket i Jesus med arvede tilbøyeligheten til å begå synd, felles med hele avkommet av Adam og Eva. På det beste kan en få seg til å tro at i tofoldigheten av "Guddommelige Sønn" og mennesket besittende samme kropp, var det kun "Guddommelige Sønn" som var uskyldig. Men hva med mennesket levende ved siden av ham? Ble det også født av gener og karakter skaffet av Gud? Hvis så, da bør det oppføre som det guddommelige i Jesus, og ingen unnskyldning vil bli godtatt hvis det likegyldig gikk med på dette eller det andre, med det argumentet at det kun gjorde så fordi det var et menneske. Hvis det ikke var noe guddommelig i ham, det vil si i mennesket i Jesus, da må vi innrømme at det rett og slett var et vanlig menneske, kanskje et halvmenneske. Endog den menneskelige personligheten, blandet med Jesus, må være menneskelig nok til å arve tilbøyeligheten overfor synd. Hvis ikke, hvorfor ikke?

Tydeligvis er det ingen gevinst i å si, at værende et menneske markant forskjellig fra sin guddommelige del, må det ha syndet uavhengig med hele ansvaret av synd på sine menneskelige skuldre. Dette bildet vil ikke være fullstendig uten å presentere Jesus "Guds Sønn" omkommende, endog ikke så uselvvisk, for menneskehetens skyld, men hans hoved bekymring kan ha vært for sin halvbror, mennesket i ham.

Alt dette er ekstremt vanskelig, om ikke umulig, å fordøye forstandsmessig. Men vårt synspunkt fremlegger ingen slike problemer. Det var den uskyldige personligheten av mennesket Jesus, som uttalte dette ropet av forbauselse og angst.

Jesu dilemma

La meg igjen gjøre det klart at jeg ikke betviler Jesus, men har dyp respekt for ham som et sendebud av Gud med usedvanlige ofre på sin kappe. Jeg oppfatter Jesus for å være et hellig menneske, passerende gjennom en periode av stor prøve. Men ettersom beretningen om akt av Korsfestelsen begynner å brette seg ut og nærme seg slutten, er vi etterlatt med ingen annen mulighet enn å tro at Jesus ikke meldte seg frivillig for døden på korset. Natten før den dag hans fiender prøvde å myrde ham ved korsfestelse, hører vi ham bedende hele natten, sammen med sine disipler, fordi sannheten av hans påstand var satt på spill. Det står i det Gamle Testamente at en bedrager, som tilskriver Gud tingene som Han aldri har sagt, ville henge på treet og død på det en forbannet død.

"Men den profet som i overmøt drister seg til å tale noe i Mitt navn som Jeg ikke har befalt ham å tale, eller som taler i andre guders navn, *den profeten skal dø*" (5. Mosebok 18:20).

"Når en mann har synd på seg som fortjener døden, og han blir henrettet og deretter hengt på et tre, da skal hans døde kropp ikke bli natten over på treet, men du skal begrave ham samme dag. *For forbannet av Gud er den som blir hengt*" (5. Mosebok 21:22-23).

Jesus visste at hvis det skjedde, ville jødene feire med begeistring og erklære ham for å være en bedrager hvis løgn endelig hadde blitt bevist, hevet over enhver mistanke, på autoriteten av guddommelige Skrifter. Denne var grunn for hvorfor han var så engstelig for å unngå dødens forbitre kalk, ikke på grunn av feighet, men på grunn av frykt for at hans folk vil bli villedet og vil mislykkes i å gjenkjenne hans sannhet hvis han døde på korset. Hele natten ba han så medlidende og

hjelpeløs at å lese beretningen om hans angst og ulykkelighet er hjerteskjærende. Men ettersom det reelle livdramaet nærmer seg en slutt, høydepunkt av hans følelsesmessige uro, motløshet og hjelpeløshet blir fullstendig vist i hans siste rop: "Eli, Eli, lama sabaktani? Det betyr: Min Gud, min Gud, hvorfor har Du forlatt meg?"¹

En må merke seg at det ikke var alene angst uttrykt i det ropet, men tydeligvis en bestanddel av overraskelse var blandet med den, på kant av forskrekkelse. Etter at han ble brakt tilbake til sans og samling, med hjelp fra noen av sine hengivne disipler som anvendte på hans sår en salve som de hadde tilberedt før Korsfestelse, og som inneholdt alle ingredienser nødvendige for å lindre smerte og helbrede sår, må han ha blitt så underlig og gledelig overrasket, og hans tro på en sann kjærlig Gud må ha blitt gjeninnsatt og gjenopplivet på en måte sjelden opplevet av menneske i dens intensitet og grenseløshet.

Det faktumet, at salven hadde blitt tilberedt på forskudd, utgjør et sterkt bevis på at Jesu disipler faktisk forventet ham å bli utlevert levende fra korset, i sterk nød for medisinsk behandling.

Fra det ovennevnte, blir det oppmuntrende klart at Arvesynd- og Korsfestelses konseptet er basert kun på antakelse og ønsketenkning av kristne teologer på et senere tidspunkt. Det er ganske sannsynlig at de ble født ut av noen før-kristne myter med en liknende natur, som når anvendt på forhold av Jesus Kristus, forførte dem til å lese nærstående likheter mellom dem og skape en liknende myte. Dog som vi ser det, hvilket mysterium eller paradoks enn, er det intet bevis hvilket enn på at den kristne filosofien av Synd og Frelse var basert på noe som

¹ Matt 27:46

Jesus kanskje hadde sagt, gjort eller lært. Han kunne aldri ha preket noe i så strid med, og så tverr satt opp mot menneskelig fornuft.

Led Gud Faderen også?

Tenkende på natur av "Sønnen", kan vi ikke tro at han ble kastet i Helvetes ild, siden det ville bety en indre motsetning med seg selv. Returnerende til det fundamentale konsept av Kristendommen, ser vi at det blir sagt at Gud og "Sønnen" er to personligheter, men av samme natur og substans. Det er umulig for en å oppleve en opplevelse mens den andre ikke tar del i den. Hvordan kan vi tro at en side ved Gud, "Sønnen", ble plaget, mens Gud Faderen forble uskadd? Hvis Han ikke led, vil det være ensbetydende med å slå i stykker Enheten av Gud. Tre personligheter i En blir enda mer ufattelig, siden opplevelser av enhver bestanddel av Treenigheten har vist seg å være så forskjellige og fjern fra hverandre, at det ser umulig ut for en Gud å være i rasende ild av helvete, og for den andre å forbli på samme tidspunktet fullkommen reservert og uberørt. Det finnes intet annet valg for dagens kristne enn enten å ofre Enheten av Gud og tro på tre forskjellige Guder, slik som hedninger før kristendom som romere og grekere, eller å forbli sanne mot dem selv å tro at Gud er en og som sådan kan to sider ved Gud ikke gjennomgå motsigende tilstander. Når et barn lider, er det umulig for moren å forbli behersket og rolig. Hun må også lide, noen ganger mer enn barnet. Hva holdt på å skje med Gud Faderen da Han fikk Sin "Sønn" til å lide angsten av tre dager i helvete? Hva holdt på å skje med "Sønnen Gud"? Var Han delt i to personligheter, med to former og substanser? Den ene formen lidende i helvete og den andre fullstendig utenfor, ikke lidende i det minste? Hvis Gud Faderen led, hva var da behov for å skape "Sønnen", når Han hamselv kunne ha lidt? Så dette er et veldig direkte spørsmål. Hvorfor led Han ikke rett og slett for Seg

Selv? Hvorfor oppfinne en slik vanskelig plan for å løse problemet av tilgivelse?

Ildens straff

Her bør spørsmålet om helvete i hvilket Jesus ble innesperret, ifølge kristendoktrine, utforskes nærmere. Hva slags helvete var det, var det samme helvete som vi leser om i det Nye Testamente, som sier:

"Menneskesønnen skal sende ut sine engler, og de skal sanke ut av hans rike alt som volder anstøt, og de som lever i lovløshet. Og de skal kaste dem i ildovnen. Der skal de gråte og skjære tenner" (Matteus 13:41-42).

Før vi fortsetter videre, må det veldig klart forstås hva det Nye Testamente mener med ildens straff eller helvetes straff. Er det en ild som brenner hud eller er det en sensuell ild som fortærer kroppen og derved torturerer sjelen? Tror de kristne, at vi etter døden vil vende tilbake til samme kropp som sjelen hadde etterlatt for å gå i oppløsning til jord og rester, eller vil det bli skapt en ny kropp for enhver sjel og vil den gjenoppståtte personligheten oppleve en form for reinkarnasjon?

Hvis det er sensuell ild og en legemlig straff, da må en utvide sin forestillingsevne til grensen for dens bristepunkt for å forestille hva som kan ha skjedd i Jesus Kristi tilfellet. Ble hans sjel gjenfengslet, før oppstilling for Ilden, i kroppen av menneske han hadde jaget hele sitt liv på jorden, eller ble han på en eller annen måte overlatt til et himmellegeme? Hvis det siste nevnte er tilfelle, da må det himmellegeme ha vært hinsides evnen av helvetes sanselige ild til å brenne, straffe eller ødelegge. På den annen side, hvis vi godtar den skissen at kroppen av mennesket han hadde besittet vil bli gjenoppbygget for Jesus, som et slags

av medium gjennom hvilket han kunne gjennomgå helvete, da kan en ikke unnlate å merke seg enda et slag slått mot prinsipp for guddommelig rettferdighet. Stakkar mennesket, for det første blir det praktisk talt stjålet for hele sitt liv av en fremmed sjel, men deretter som en belønning for gjestfriheten påtvunget ham, vil han brenne i helvete for ingen forbrytelse av sin egen. Denne anerkjennelsen av hans offer blir fullstendig lagt beslag på av fremmede eier i ham. Igjen, hva med det menneskets sjel? Han hadde kanskje ikke sin egen sjel. Hvis han ikke hadde det, da måtte mennesket i Jesus og Gud i Jesus være en og samme person, og bønner som Jesus utførte noen ganger av sine menneskelige impulser og andre ganger av Guddommelig Vilje, blir forminsket til ren hokuspokus. Den eneste formular akseptabel for enhver forstand er at en sjel og en kropp utgjør en person. To sjeler og en kropp er en bisarr ide som kun kan overveies av de som tror på mennesker bli jaget av spøkelses eller liknende ting.

Offer og åndelig lykksalighet

Hvis det andre valget er mer akseptabel for de kristne teologer, i og med at det antar kun Jesu sjel for å inntre helvete og det helvete for å være et åndelig helvete, da ser vi ingen grunn til å forkaste dette forslaget som ufornuftig. Åndelig helvete blir imidlertid skapt av samvittighetsnag eller skyldfølelse. I tilfelle av Jesus Kristus, var ingen av dem mulig. Når man godtar straffen for en annens forbrytelse, selv værende uskyldig, er det ikke samvittighetsnag som blir frembrakt, men helt det motsatte. Sjelen av en slik person burde vibrere med en følelse av edelhet og oppofrelse, som vil være ensbetydende med åndelig himmel istedenfor helvete.

Nå vender vi oss mot spørsmålet om kroppen som var i besittelse av Jesus, og betydning av døden i forbindelse med den

kroppen, og også betydning av gjenopplivelse i den samme kontekst. Så vidt vi vet, måtte kroppen av Jesus Kristus være en indre del av Jesu Sønnedømme. Ellers ville han ikke ha noe felles møtested for seg selv, hvor hans guddommelighet og menneskelighet kunne slutte seg sammen og spille markante forskjellige roller i visse omgivelser. Til tider burde vi se mennesket ta ansvaret for saker, forutsatt at det selv hadde en særskilt sjel, og til tider burde vi observere det Guddommelige gjøre seg gjeldende og kontrollerende menneskets evner av hjerne og hjerte. Igjen understreker vi at det kan kun skje hvis det er to særegne personligheter låst i et enkelt vesen.

Betydning av døden i forbindelse med Kristus

Etter å ha klart forstått de forskjellige mulighetene angående de forholdsvise roller som det Guddommelige og Mennesket i Jesus kunne ha spilt, prøver vi å forstå anvendelse av ordet "død" og dets fullstendige betydning i forbindelse med ham.

Hvis han døde for tre dager og netter, må da døden forstås i uttrykk som sjelen blitt lei av kroppen, og sjelens avskjed. Dette betyr at sjelen må forlate kroppen, og bryte alle dens forhold så fullstendig at kun et ekte død lik blir etterlatt. Hittil er alt bra. Jesus ble til slutt befridd for sin fengsling i det kjødelige legemet av menneske. Befrielse fra denne fengslingen bør imidlertid ikke betraktes som en straff i det hele tatt. Tilbakevendelsen av den guddommelige sjel av "Sønnen" til det samme enestående tilstand av eksistens, kan på ingen måte behandles lik en alminnelig menneske død. Menneskelig død er redselsfull ikke fordi sjelen forlater kroppen og bryter dens bånd ved å oppnå en ny samvittighet, men frykt for døden skyldes for det meste ens varig båndbrytning med mange kjære etterlatte her på jorden, og etterlatelse av ens eiendommer og forskjellige gjenstander for

Synd og Frelse

kjærlighet. Det skjer mange ganger at et menneske som ikke har noe å leve for foretrekker å dø istedenfor å leve et tomt liv.

I Jesu tilfelle, kunne ikke følelsen av beklagelse ha vært til stede. For ham var dødens vindu åpent i kun en eneste retning, den av gevinst og ikke av tap. Hvorfor skulle hans avskjed fra kroppen betraktes som en ekstremt medlidende og plaget opplevelse? Igjen, hvis han engang døde, ikke metaforisk, og bokstavelig talt ga opp sin ånd, som kristne vil ha oss til å tro, å vende da tilbake til samme legemet er det mest ukloke skrittet tilskrevet ham. Ble han gjenfødt når han vendte tilbake til legemet som han hadde forlatt i dødens time? Hvis kun denne prosess skal beskrives som gjenopplivelse eller gjenoppstandelse av Jesus, da burde også kroppen ha blitt gjort evig. Men det vi leser i Bibelen er en helt annen historie. Ifølge historien gjenoppstod Jesus fra døden ved å tre i samme legemet som han hadde blitt korsfestet i og det ble kalt hans gjenvinning av liv. Det værende så, hva vil være betydning av å forlate sin kropp enda en gang? Vil ikke det være ensbetydende med en annen død?

Hvis den første avskjed med kroppen var døden, da vil andre gangen han anses for å ha forlatt menneskekroppen, bør han utvilsomt erklæres evig død. Når sjelen forlater kroppen første gangen, kaller dere det døden; når den vender tilbake til samme legeme, kaller dere det liv etter døden. Men hva vil dere kalle det når sjelen forlater samme legemet for enda en gang for aldri å vende til - vil det kalles evig død eller evig liv ifølge kristent fagspråk? Det må være evig død og intet annet. Faktisk en meget nervesjokkerende opplevelse!

Hvis det blir foreslått at kroppen ikke ble forlatt den andre gangen, da har vi et rart bilde i hvilket Gud Faderen eksisterer som et uendelig ulegemlig åndelig vesen mens "Sønnen" forblir fanget i innskrenkede grenser av dødelig eksistens.

Begrenset lidelse for ubegrenset synd

Det kan foreslås at det ikke alltid er samvittighetsnag som skaper en elendig tilstand av sinn og hjerte hos de som er følsomme overfor deres feil. På den annen side, kan intens sympati for andres lidelser også skape et liv av angst for noen, som er helt eller delvis uskyldige i forbrytelse, men som har den edle åndelige evnen av å lide for andres skyld. Det ville også skape et liknende helvete. Mødre lider for deres syke barn. Den menneskelige erfaringen er vitne til at noen ganger forvandler et varig ufør barn hele livet av moren til et levende helvete. Så hvorfor kan vi ikke avstå den edle evnen av å være i stand til å lide for andres skyld til Jesus? Hvorfor ikke, jovisst! Men hvorfor kun for tre dager og netter? Hvorfor ikke for hele hans opphold her på jorden og selv før og etter det? Edle mennesker lider ikke kun midlertidig for en begrenset periode av timer og dager. Deres hjerter hviler ikke i ro med mindre de ser elendigheten helt dempet eller mildnet. Helvete som vi betrakter er ikke kun privilegium av en uskyldig guddommelig person; det er en edel evne delt til en viss grad også av jungelens rovdyr for deres nære.

Etter noen få flere anmerkninger vil jeg la saken ligge i ro, men jeg har et annet viktig tema å kort berøre. Straffen foreskrevet av Gud for Jesus Kristus varte kun for tre dager og tre netter, mens synderne for hvem han ble straffet, hadde begått så skrekkelige synder og for så lenge, at ifølge Bibelen, var deres straff evig lidelse i helvete. Så hvilken type av en rettferdig Gud var det, at når det gjaldt straff av de skapt av Ham, mennesker som ikke var Hans sønner eller døtre, skulle de straffes evig? Men når det gjaldt straff av Sin egen "Sønn", for synder han frivillig hadde tatt på seg, ble plutselig straffen redusert. Kun tre dager og tre netter. Ingen sammenlikning i det hele tatt. Hvis dette er rettferdigheten, la da rettferdigheten være. Hvordan ville Gud se

Synd og Frelse

på menneskenes oppførsel, som Han Hamselv skapte med Sin høyre hånd, hvis de håndhever rettferdigheten som de lærte den av Ham, ved å anvende forskjellige mål for deres egne barn og veldig forskjellige for andres barn? Dette er faktisk veldig vanskelig å besvare.

Hva forandret Frelsen?

Så langt det gjelder virkning av Jesus Kristi' korsfestelse i forbindelse med straffen, har vi allerede bevist at troen på Jesus Kristus har på ingen måte redusert straffen for synd, foreskrevet av Gud, for Adam og Eva og deres avkom. Alle menneskemødre føder fortsatt deres barn med smerte av lidelse, og det er fortsatt med møyen mannen tjener sitt levebrød. Vi kan betrakte det fra en annen synsvinkel, det er av en bred sammenlikning mellom den kristne og ikke-kristne verden siden Jesus Kristi' tid. Ingen av Jesu troende kan vise bemerkelsesverdig forandring, i en hvilken som helst periode av historien, av deres kvinner fødende barn uten smerte og deres menn ervervende deres brød uten møyen. De viser ingen forskjell i dette henseende sammenliknet med den ikke-kristne verden.

Så langt det gjelder tilbøyeligheten til å begå synd, har verden av Jesu troende sammenliknet med den ikketroende verden, ikke opptegnet noe bevis på at tilbøyeligheten til å begå synd er helt utslettet blant gruppe av Jesu troende. I tillegg til dette, kan en faktisk undre hvorfor det å ha tro på Gud betraktes så mindreverdige enn å ha tro på Hans "Sønn". Dette er spesielt relevant til tiden før denne godt skjulte, eldgamle hemmeligheten (at Gud hadde en "Sønn") ble åpenbart for menneskeheten. Det fantes selvfølgelig mennesker som hadde troen på Gud og Hans Enhet. Utallige mennesker ble også født siden Kristus i enhver religion og land på jorden, som trodde på Gud og Hans enhet. Hvorfor førte ikke troen på Gud til noen

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

innflytelse på menneskelig forbrytelse og straff? Igjen, hvorfor kunne ikke Gud Faderen vise edelhet av å lide for syndernes skyld, som Hans edlere "Sønn" viste? Visselig ser Sønnen ut til å besitte høyere moralske verdier (måtte Gud bevare) enn hans mindre siviliserte Faderen. Man kan spørre om Guddommeligheten utvikler seg og er fortsatt i forløp av å oppnå fullkommenhet?

3 Rollen av Den Hellige Ånd

Hittil har vi drøftet spørsmålet om Jesus som den såkalte Sønnen og Gud den antatte Far av Jesus, bokstavlig talt. Men enda er det en tredje person ved navnet "den Hellige Ånd" som, ifølge kristen lære, til tross for sin særegne og individuell personlighet, likevel er forenet og så fullkommen og evig sluttet til "Faderen" og "Sønnen" at deres sammensmeltning skaper en enhet i tre. Nå vil vi rette vår oppmerksomhet mot dette spørsmålet ved å utforske om den Hellige Ånd har et ego forskjellig fra Gud og Jesus, eller om de deler et og samme ego? Egoet kan her beskrives som den absolutte samvittighet, som i siste instans er udelelig og spesifikt for ethvert individ. Den samme absolutte årvåkenheten av at man er forskjellig fra andre gir grobunn for "jeg", "meg" og "min" i motsetning til "han", "hans", "du" og "din".

Idet vi bringer de tre delene av Guddommeligheten i fokus, må vi avgjøre om de tre har særegne egoer hver for seg, eller ikke. Hvis de ikke har særegne atskilte egoer, vil det å tillegge dem personligheter være ufattelig. Enhver personlighet, hvor nær den enn måtte være en annen, må nyte en atskilt individuell bevissthet av sin tilværelse.

Den offisielle holdningen av de fleste kirker er veldig klar og godt definert, påstående at enhver av de tre enhetene av Guds personlighet hadde en særegen og atskilt personlighet hver for seg. Så det er ikke bare "Tre i EN"; men det er heller tre personer i en person. Det bitre møtet Jesus hadde med døden og alle dens skjebnesvangre konsekvenser, må ha blitt jevnlig følt av den Hellige Ånd. Slik at også han burde ha blitt inkludert i offergjerningen sammen med Jesus. Tilsvarende må han ha lidt

Rollen av den Hellige Ånd

helvete i fellesskap med Jesus og Gud Faderen. Hvis ikke, kan man ikke unnlate å trekke den uunngåelige konklusjon at de ikke var bare tre markante og forskjellige personligheter, men også deres følelser og evner, tilhørende sinn og hjerte, må ha vært forskjellige, atskilte og særskilte fra hverandre.

I et forsøk på visualisere synet på Treenigheten, bør vi prøve å anskueliggjøre faktumet av tre personligheter som smelter sammen, eller som eksisterer som sammensmeltede fra evigheten av som en. Hittil har vi ikke klart å se hvordan de kunne ha forenet seg i sine følelser og tankeprosesser.

Den eneste muligheten som derfor gjenstår blir en kroppslig sammensmelting. Det minner oss om et flerhodet monster i en annen skala, nevnt i gresk mytologi, som var i besittelse av flere hoder som vokste ut etter å bli hugget av. Man kan selvfølgelig ikke forstå Guds sanne natur og hvordan Hans attributter virker seg imellom, men det er svært lettfattelig og enkelt å tro på en enkel enhet uten spesifikke områder som visse funksjoner blir tilskrevet og begrenset til, liksom hode, hjerte, nyrer osv. Men skissen av atskilte individuelle tanker og følelser er visselig i strid med den ovenfor nevnte skisse av en enkel enhet. Den skaper et bilde av Gud som er meget vanskelig å tro på og å oppfatte for mennesker, deriblant mange som har levd lenge med kristen lære uten å stille spørsmålstegn ved den og på en eller annen måte lukket sine øyne for slike åpenbare krenkelser av menneskelig forstand, som liksom skulle være skapt av Gud selv.

Rollen av den Hellige Ånd i skapelsen

Vi ser ingen rolle spilt av den Hellige Ånd eller Jesus Kristus i den guddommelige plan av skapelsen:

"I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden" (1. Mosebok 1:1).

Tydeligvis er det Gud Faderen som det her henvises til i det Gamle Testamente uten noen som helst hint med referanse til Kristus eller den Hellige Ånd. I hele den før-kristne tiden, var det ikke en eneste blant alle jøder, som trodde på det Gamle Testamente, og som må ha hørt dette verset flere tusen ganger, som kunne lese navnet Kristus eller den Hellige Ånd inn i historien om skapelsen av universet. I sitt evangelium foreslår Johannes at "Ordet" står for Jesus. Det er rart at et så viktig emne kun har blitt tatt opp av forfatteren av et evangelium; av en som ikke engang var disippel av Jesus¹. Selv om man godtar hans ord for å være Guds Ord, kan det fortsatt bare forstås i betydningen "Guds Vilje"; dette er en konsept som er felles for mange religioner når det gjelder Skapelsen.

Det er overraskende at denne eldgamle hemmeligheten av Kristi og den Hellige Ånds deltakelse i Skapelsen forble en hemmelighet også for Jesus selv. Vi leser ikke et eneste utsagn av Jesus Kristus hvor han hevder å være "Ordet". Derfor hadde verken han eller den Hellige Ånd noen rolle å spille i formgivning og tilrettelegging av Skapelsen. Igjen var det Gud Faderen alene, blir vi fortalt, som formet menneske fra støvet med Sine egne hender. Jeg har ikke lest noe sted i noen kristne skrifter at de to hendene tilhørte Jesus og den Hellige Ånd. Gud skapte altså alt uten den minste hjelp fra, eller med deltakelse av, Jesus eller den Hellige Ånd. Var de passive iakttagere i generell enighet med det Gud gjorde eller deltok de virkelig? Hvis det sistnevnte er mer akseptabelt for kristne teologer, da reiser et annet spørsmål seg umiddelbart om hvorvidt hver av dem

¹ I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud (Joh 1:1).

Rollen av den Hellige Ånd

individuelt var i stand til å skape, uten hjelp fra de andre, eller om de kun var i stand til det ved sin helhet? Og igjen, hvis alle tre var trengte å forene sammen deres virksomheter for å skape, var da hver deres del jevnbyrdig, eller hadde den ene større del av arbeid som ble utført i skapelsesprosessen? Var de tre personligheter med forskjellige evner både når det gjaldt intensitet og kategori, eller delte de deres evner jevnbyrdig?

Man må innrømme at uansett hvilken mulighet som velges, blir enhver av komponentene av Treenigheten uskikket til å skape noe som helst i seg selv.

Hvis det samme argumentet utvides til å gjelde andre guddommelige virksomheter, vil det samme spørsmålet fortsette å plage kristne teologer. Til slutt vil kristne bli nødt til å innrømme at de ikke tror på en enkel enhet av Gud, med tre aspekter og uttrykk for en enkel sentral makt og myndighet. De tror heller på tre utfyllende bestanddeler av Guddommen som er tre segmenter av Guds kropp. Spørsmålet om å være jevnbyrdig eller ulik vil da få en relativt lavere betydning.

Ta for eksempel attributtet av Rettferdighet og Tilgivelse. Sønnen ser ut til å være mer medlidende mens Gud Faderen ser ut til å være mindre rettferdig enn den Hellige Ånd, som ikke tar noen del i det urette på Gud Faderens side.

Den andre muligheten vi nevnte var at Jesus og den Hellige Ånd spilte en doven rolle i skapelsesprosessen og i styringen av naturlovene. Om det var tilfellet, reiser det seg mange andre spørsmål. For det første, hva var den tildelte rollen av de to partnerne av Gud i utførelsen av deres guddommelige virksomheter? Hvis de er passive og stille iakttagere, slik som sovende deltakere, blir de automatisk degradert til en sekundær,

underordnet stilling hvor de sameksisterer med Gud, men praktisk talt, uten å dele Hans krefter. Denne ideen om Gud med to ikke-fungerende vedheng er mildt sagt meget bisarr. Jeg lurer på hvems samvittighet den kan tilfredsstillende. Forstandsmessig er den selvfølgelig uakseptabel og ikke i harmoni med den kristne forestilling av "Tre i En" og "En i Tre". Enheten i tre kan verken oppnås eller engang oppfattes i det fjerne, uten en fullstendig sammensmelting av vilje, evner og ellers alt annet i livets erfaring som kan tilskrives en enkel levende enhet.

Når det gjelder den Hellige Ånd som en separat person ; uten at han fullstendig og ugjenkallelig sammensmelter og mister all sin identitet i de to andre, blir det lite fremtidig håp for noen tilsynekomst av en flerhodet Gud med et sett tanker, en vilje og en kropp.

Mysterium eller Paradoks

Det er akseptabelt at en person tror på noe han ikke helt forstår, på grunn av ukrenkelige bevis i favør av det han tror. Mange mennesker forstår for eksempel ikke fenomener som sammen gjør det mulig å lage radiosending og deres mottakere, og også overføring av elektriske audio/video signaler som blir omformet og kringkastet som lyd og bilde.. Likevel må selv den mest ulærte person tro på virkeligheten av radio og fjernsyn. På samme måte forstår ikke de fleste av oss hvordan datamaskiner virker, dog vil svært få i dagens verden våge å benekte datamaskinenes eksistens av den grunn. Slike tilfeller kan klassifiseres som mysterier, men det er ikke på tale å benekte deres eksistens eller spotte de som tror på dem, forutsatt den selvfølge at de er bistått og forsterket av ugjendrivelige bevis.

Vi godtar også at en mye mer overbærende holdning kan og blir utøvd i forhold til mange mysterier som eksisterer i form av

Rollen av den Hellige Ånd

religiøse dogmer. Et veldig stort antall av mennesker tror på slike læresetninger uten å være i stand til å forstå eller å forklare dem. Tilsynelatende arver de slike doktriner gjennom generasjoner og skaffer seg en "tatt for gitt" holdning overfor dem. Men når elementer av motsetning og paradoks finner sin vei inn i religiøse læresetninger, kan ingen unnskyldning i deres favør aksepteres på grunnlag av argumentet, at troen på forvirrende mysterier skulle yte rettferdiggjørelse for troen på selvmotsigelser. Det er her problemet blir innviklet. Jeg kan tro på noe som jeg ikke forstår, men jeg kan ikke tro på noe som er selvmotsigende, heller ikke håper jeg at noen annen fornuftig person kan gjøre det. Jeg kan forresten ikke forstå hvordan en klokke er laget, det er greit, men jeg har ingen rett til å tro at en klokke er samtidig en levende, bjeffende og sparkende hund. Det er ikke en mystisk læresetning, men rett og slett en åpenbar motsetning.

Når det er en hvilken som helst motsetning mellom to eller flere attributter av Gud, eller når det er uoverensstemmelse mellom Guds ord og Guds handling, da overskrides grenser for mysteriet med stor margin, og man finner seg selv flytende ut av sfæren for mysterium og inn i en verden av fantasi. Når dette er bevist, vil det være naturlig å forvente at de som tror på motsigelser skulle rette på deres tro og følgelig forårsake en reform i den. Dessverre ser vi imidlertid i våre dialoger med noen kristne embetsmenn, at de holder hardnakket fast på synspunktet om at troen på Jesus som Gud og samtidig som mennesket ikke er selvmotsigende. Heller ikke viser det seg motsigende for dem at en person kan være tre personer samtidig, uten at det er den minste forskjell i deres karakter. De insisterer at det å tro på en Gud og samtidig tro på en tre tindet guddomme, satt sammen av Gud, den Hellige Ånd og Sønnen, er ikke en paradoks, men simpelthen et mysterium. De lukker deres øyne for motsetninger

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

i deres påstand om at Gud forblir en enkel enhet til tross for det faktum at Gud Faders personlighet er markant forskjellig fra personligheten av Jesus, Sønnen, og den Hellige Ånd. Når vi fremhever for dem, i forbauselse, at vi snakker om tre personligheter, og ikke om forskjellige aspekter, sinnsstemninger og attributter ved en enkel person, og at Gud værende "EN i Tre" og "Tre i En" visselig ikke er et mysterium, men en åpenbar selvmotsigelse, nikker de deres hoder i sympati med oss, og ber oss høflig om å tre inn i motsetningenes virke i et annet diskusjons området. De forplikter oss først til å tro på det utrolige, og deretter gjøre fremgang derfra til å utvikle en tro på motsetninger, eller mysterier som de heller vil kalle dem. En ikke-kristen kan derfor ikke forstå motsetningene av kristne læresetninger, og for å forstå det han ikke kan tro på, må han tro uten forståelse. Dette er en verden av kristen fantasi som vi, ikke-kristne, blir rådet til å tre inn i. Men dette magiske flygende teppe av fantasi nekter å fly hvis en ikke-troende trår på det.

4 Korsfestelsen

Før man begynner med den bibelske beretningen av begivenheter relatert til Kristus og hans korsfestelse, vil det ikke være upassende å kort nevne den Ahmadi-muslimske oppfatningen av det som skjedde under og etter korsfestelse av Jesus Kristus. Dette emnet vil her bli kort berørt og en detaljert debatt vil følge senere.

Vi tror at korsfestelse av Jesus var et forsøk på å ta hans liv, liksom ethvert mordforsøk. Korsfestelse var kun våpenet brukt i det mordforsøket. Imidlertid mislykket forsøket på korsfestelse i å forårsake døden. Det er ensbetydende med å si at de mislykket i å korsfeste ham. Når vi sier dette, uttrykker vi oss selv akkurat slik vi ville ha gjort i et hvilket som helst tilfelle av mordforsøk. Hvis det blir gjort et forsøk på å ta livet av noen, og forsøket mislykkes, kan det ikke sies at det tilsiktede offeret ble myrdet. Hvis et slikt forsøk dessuten er gjort med et sverd, og forsøket mislykkes, kan ingen si at det tilsiktede offeret ble drept med sverd. Så vi tror, som Ahmadi-muslimer, at kun et forsøk på å myrde Jesus ble gjort; korsfestelsen var det redskapet som ble brukt til mordforsøket. Etter noen få timer av intens lidelse på korset, før døden kun innhente ham, ble han tatt ned fra korset i en tilstand av dyp koma, som han etter hvert tok seg opp fra. Siden ingen stat kan tillate en person, som er dømt til døden, lovlig ly og beskyttelse hvis han på en eller annen måte unnslipper henrettelsen, tilsvarende under romersk lov kunne ingen fritagelse tilbys Jesus utover tidspunktet for hans korsfestelse. Det ga Jesus grunn nok til å flykte fra romersk territorium til et land av frihet. Men han hadde også et oppdrag å forrette og en profeti å oppfylle. Det fantes de tapte får av Israel som, etter deres utvandring under den babylonske og romerske

Korsfestelsen

invasjonen, spredde seg til mange østlige land, ventet på hans virke. Dette var den andre store årsaken for Jesus å måtte utvandre fra Judeas land til de fremmede land, hvor jødene hadde bosatt seg over en periode på mange århundrer. Så pass burde holde på dette tidspunkt.

Jeg vil gjøre en ting klar for dem som av oss krever bevis på Jesu Krist naturlige død, etter at han ble reddet fra korset. De legger bevisbyrden på oss uten noe rettmessig krav. Det finnes naturlige fenomener, velkjent for menneske, som blir alminnelig forstått. Vi vet at normal levetid for menneske på jorden ikke strekker seg utover hundre og femti år eller noe så; den er visselig ikke tusen år eller mer. Dette er en alminnelig erfaring i tilknytning til lengden av menneskeliv på jorden. Hvis noen tror at noe i motsetning til denne loven har funnet sted, da faller byrden av bevis på hans skuldre, ikke på noen som heller tror på regelen enn unntaket. Dette bør anvendes på situasjonen innhyllende Jesu Kristi liv og død. De som tror at han ikke døde må skaffe bevis. Men de som hevder at han er død, følger kun naturlovene og det bør ikke forlanges bevis utover det. Ellers kunne hvem som helst si at hans tip-tip-tip....oldefar ikke er død. Hvis en med slike påstander går rundt og utfordrer alle til å bevise det motsatte, hva ville deres reaksjon være? Hvordan kan en stakkars tilhører møte en slik utfordring? Han kan bare peke på at naturlover virker på alle mennesker og sparer ingen. Så hvis noen påstår noe mot naturens lover, er bevisbyrden på ham. Dette er det første svaret, men jeg skal nå gjøre enda et ydmykt forsøk på å gjøre tingene klarere fra et annet synspunkt.

Var det umulig for Jesus Kristus å dø, uansett hans forhold til Gud? Kristne tror selv at han døde. Hvis det var mot hans natur å dø, kunne det heller ikke ha skjedd i første omgang. Likevel er vi alle enige om at han døde i alle fall en gang. Den gjenværende

delen vil være å granske når han døde. Var det på korset eller var det etterpå?

Jonas' tegnet

Vi kan bevise fra Bibelen at Gud ikke forlot ham og reddet ham fra den vanærende døden på korset. Dette kan studeres i lys av fakta fra tiden før Korsfestelsen, så vel som fakta under selve Korsfestelsen, og etter den, slik disse er berettet av det Nye Testamente.

Lenge før Korsfestelsen lovet Jesus at intet tegn skulle vises folket unntatt Jonas tegnet.

"Noen av de skriftlærde og fariseerne svarte ham da og sa: "Mester, vi vil gjerne se et tegn av deg". Men han svarte og sa til dem: "En ond og utro slekt krever tegn. Men tegn skal ikke gis den, uten profeten Jonas' tegn. For liksom Jonas var tre dager og tre netter i storfiskens buk, slik skal menneskesønnen være tre dager og tre netter i jordens hjerte. Menn fra Ninive skal stå fram i dommen sammen med denne slekt og fordømme den. For de omvendte seg ved det som Jonas forkynte - og se, her er mer enn Jonas!" (Matt. 12:38-41).

Så før vi kan avgjøre hva som skjedde med Jesus, må vi forstå hva som skjedde med Jonas, fordi Jesus hevdet at det samme miraklet vil gjentas. Hva var Jonas' tegn? Døde han i fiskens buk og gjenoppsto senere fra de døde? Det er enighet blant alle kristne, jødiske og muslimske lærde at Jonas ikke døde i fiskens buk. Han hang ustødig mellom liv og død, og ble mirakuløst reddet fra den situasjonen, mens noen annen person i hans sted ville ha dødd. Likevel må noen skarpsindige naturlover, under guddommelig befaling, ha slått seg sammen for å redde ham fra døden. Husk på at vi ikke diskuterer emnet om det var mulig

Korsfestelsen

eller ikke. Vi påpeker kun at Jesus, da han sa at det som skjedde med Jonas også ville skje med ham, kunne bare bety at det enhver trodde hadde skjedd i Jonas' tilfelle, ville hende i hans eget. Ingen i jødernes verden, enten i Judeas land eller noe annet sted som jødene hadde spredd og bosatt seg, ville ha mottatt et annet budskap enn denne Jesu påstand. De trodde alle at Jonas, mirakuløst eller på annet vis, overlevde tre dager og netter i fiskens buk og døde ikke på noe tidspunkt i den perioden. Vi har selvfølgelig våre forbehold angående dette synet. Historien om Jonas, som det er fortalt oss i Qur'ânen, nevner ikke noe sted at det var for tre dager og netter at Jonas gjennomgikk sine prøvelser i fiskens buk. Vi vender imidlertid tilbake til den aktuelle saken og prøver å belyse de virkelige likhetene, som ble forutsagt av Jesus Kristus, mellom Jonas og ham selv. De likhetene taler klart om det å tilbringe tre dager og netter under ekstremt prekære forhold og av en mirakuløs gjenopplivelse fra en nær-døden tilstand, og ikke av det å komme tilbake fra døden. Det samme, hevdet Jesus, ville skje i hans tilfelle.

Jesu løfte til Israels hus

Det andre viktige beviset er at Jesus fortalte sitt folk at får av Israels hus som levde i og rundt Judea ikke var de eneste får, og at han var sendt av Gud ikke bare til dem, men også til andre får av samme flokk. På samme måte som han hadde kommet for å redde dem, ville han også gå og redde de andre.

Jeg har også andre får, som ikke hører til denne kveen. Også dem skal jeg lede, og de skal høre min røst. Og det skal bli én hjord og én hyrde (John 10:16).

Nå ifølge alminnelig viten, mellom tiden av hans løfte og korsfestelse, forlot han aldri Judeas land og dro noe annet sted. Spørsmålet er, hvis Jesus steg opp til himmelen for alltid, hadde

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

de tapte får av Israel også steget opp tidligere? Kristne tror at etter å ha blitt tatt ned livløs fra korset, vendte hans sjel tilbake til hans kropp etter tre dager eller noe så, og da ble han sett stigende opp i skyer og forsvinne i de ukjente deler av himmelen, bare for å endelig nå sin Fars trone og å sitte evinnelig ved Hans høyre hånd siden da. Hvis dette er sant, da vil vi bli stilt overfor et meget alvorlig dilemma. Vi må velge mellom to standpunkter, den ene tatt av Jesus selv og den andre tatt av hans tilhengere. De to standpunktene er så kompromissløse at det å godta den ene visselig vil utelukke den andre. Hvis Jesus hadde rett, som vi tror han hadde, da burde han ha husket sitt eget løfte før oppstigningen til himmelen, og søkt om noe mer tid fra "Gud Faderen" for å oppholde seg litt lenger på jorden slik at han kunne gå til landene hvor mange israelske stammer før ham hadde gått og bosatt seg. Han kunne ikke ha steget opp til himmelen uten å bryte sitt løfte og sin tillit, vanærende og uopprettelig skadende sitt bilde som fullkommen gud og fullkomment menneske. Hvis kristne teologer derimot skal anses for å ha rett og det aksepteres at Jesus egentlig glemte sin forpliktelse overfor Israels hus og dro rett opp til himmelen, da må vi konkludere, med tung hjerte, at kristne teologer har faktisk rett, men at kristendommen dessverre viser seg å være usann. Fordi hvis Jesus bevises for å være usann, kan kristendom ikke være sann.

Vi tror at Jesus var en sannferdig profet av Gud og kunne ikke ha gitt et falskt løfte. Det han mente med tapte får var de ti stammene av Israel, som tidligere hadde utvandret fra Judea og til de fjerne østlige landene. Hans løfte var derfor at han ikke kunne bli drept på korset, men ville bli skjenket et langt liv for å fullføre sin misjon, og at han ikke var en profet bare for de to israelske stammer som levde rundt ham, men for alle israelitter. Disse to delene av bevismaterialet gir til sammen en sikker

Korsfestelsen

indikasjon på det som skulle skje med Jesus Kristus etter Korsfestelsen.

Hendelser rundt korsfestelsen

En annen omstendighet relevant til dette emnet omhandler fastsetting av dato og tid av Pilatus for utførelsen av korsfestelsen. Selv før han fastsatte dato og tid, leser vi om andre ting, som man ikke bør være overrasket over å tro at kunnen ha spilt en viktig rolle ved hans siste avgjørelse. For det første vet vi, på grunnlag av det Nye Testamente, at Pilatus' kone var sterkt motvillig overfor sin manns domserklæring mot Jesus på grunn av effekten som en drøm hadde på henne natten før Jesu prøvelse.

Hun var så forskrekket av drømmens innvirkning, som fikk henne til å tro at Jesus absolutt var uskyldig, at hun fant det tvingende nødvendig å forstyrre rettens gang for å forkynne budskapet av drømmen til sin mann¹. Det var kanskje denne påtrengende protesten fra hans kone som førte Pilatus til å lage et show for å frifinne seg selv fra ansvaret for sin fordømmelse av Jesus:

Pilatus så at ingen ting nyttet, men at oppstyret bare ble verre. Han tok da vann og toet sine hender mens folket så på, og sa: "Jeg er uskyldig i denne rettferdige manns blod. Dette får dere svare for" (Matt. 27:24).

Dette var en innrømmelse fra ham om at Jesus visseilig var uskyldig, og at den strenge dommen, gitt av ham, var under tvang. Det er ganske klart fra det Nye Testamente at det mektige jøde samfunnet hadde sammensverget seg mot Jesus og var

¹ Matt 27:19

bestemt på å få ham straffet. Så enhver avgjørelse av Pilatus imot jødiske ønsker kunne ha resultert i en alvorlig situasjon med tanke på lov og orden . Pilatus' var tvunget på denne måten og det gjorde ham hjelpeløs, noe han viste ved handlingen av å vaske sine hender.

Pilatus gjorde også et annet forsøk på å redde Jesus. Han ga den rasende folkemengden et valg mellom enten å redde Jesus eller en beryktet kriminell kalt Barabbas.² Dette gir oss en viktig indikasjon på Pilatus' sinnstilstand på det tidspunktet. Han var ganske tydelig imot ideen om å dømme Jesus. Det var i denne psykologiske tilstanden at han fastsatte fredags ettermiddag som henrettelsens dag og tidspunkt. Det som egentlig skjedde var en klar indikasjon på at han gjorde det med vilje, siden Sabbat ikke var langt unna fredag ettermiddag og han, som bestyrer av loven, visste bedre enn alle andre at før Sabbat begynte ved solnedgang, måtte Jesu kropp tas ned; og nettopp det skjedde. Det som normalt tok tre dager og netter, anslagsvis, til endelig å volde en smertefull død overfor en fordømt mann, ble Jesus utsatt for det samme i noen få timer på det meste. Neppe tilstrekkelig, blir man nødt til å undre, til å drepe en mann som Jesus, som var fysisk tøff på grunn av et hardt liv.

Kunne ikke denne hendelsen være nøkkel til Jonas' mysterium? Siden det var alminnelig praksis for en fordømt person å henge på korset for tre dager og netter, ringer det sikkert en bjelle i ens sinn om likheten mellom Jesus og Jonas, som tidligere nevnt. Jonas antas også for å ha vært i fiskens kropp for tre dager og tre netter. Kanskje også han ble reddet av Guds plan innen tre timer istedenfor tre dager. Så det som skjedde i tilfelle av Jesus blir et speil reflekterende og gjengivende Jonas' tragiske drama.

² Matt 27:15-17

Korsfestelsen

Nå tar vi fatt på begivenhetene under korsfestelsen. Selv på det siste tidspunktet sto Jesus fast på sine påstander: "Eli, Eli, lama sabaktani?". Hvor dyp bedrøvelig er ikke dette, og hvilken smertefull formulering av hans skuffelse. Dette utropeet peker skarpsindig på noe tidligere løfte og forsikring som Gud må ha gitt ham, ellers kan ingen mening, uansett, leses i dette ropet. Det er en benektelse av både hans ønske og velvilje til å bære, ved tvang, byrden av andre menneskers synder, og av det synet at han så frem til dødens time. Hvorfor dette dype rop av angst når straffen i utgangspunktet var forlangt av ham? Hvorfor skulle han klandre Gud, eller selv be for befrielsen? Jesu påstand bør leses i sammenheng med det som skjedde før. Han ba gjennomgående til Gud om å ta denne bitre kalken fra ham.

Vi som Ahmadi-muslimer tror at en from og hellig person som Jesus var, gjorde det umulig for Gud å ikke godta hans bønn. Han må ha blitt meddelt at bønnen var blitt godtatt. Jeg tror ikke at han oppga sin ånd på korset. Hos meg er det ingen motsetning og alt er i overensstemmelse. Hans oppfattede død var kun inntrykket av en tilskuer som verken var lege eller hadde noen mulighet til å undersøke ham medisinsk. En tilskuer, betraktende med slik angst og interesse at døden ikke skulle innhente hans elskede mester, så kun det slitne hodet falle om med kinnene mot Jesu bryst. Og "Se", utropte han, "han oppga sin ånd". Men som vi har forklart tidligere, er denne ikke en avhandling for å diskutere gode sider og opprinneligheter ved bibelske beretningen fra synspunktet av genuinitet eller det motsatte, eller å diskutere noen fortolkninger tilskrevet dem. Vi er her kun for å kritisk granske det selve logikken og det sunne vettet av kristen filosofi og dens dogmer.

Poenget som fullt ut etableres blir derfor at, uansett om Jesus besvimte eller døde, beviser hans pinefulle overraskelse over det som så ut til å skje sterkt at han forventet det motsatte. Hvis det var døden han søkte, da kan overraskelsen, som han viste, på ingen måte rettferdiggjøres. Vår tolkning som Ahmadi-muslimer er den, at Jesus var kun overrasket fordi han var gitt et løfte om befrielse fra korset av Gud under sine ydmyke bønner natten før. Men Gud hadde andre planer: Han forårsaket Jesus rett og slett til å besvime, slik at soldater på vakt kunne misledes til å tro at han hadde dødd og av den grunn overlevere hans kropp til Josef av Arimatea, for å bli reddet av sin slekt og venner. Overraskelsen som vi merker i de siste ordene av Jesus, ble også delt av Pilatus hamselv: "Død, allerede?" er det han uttrykte, når hendelse av døden ble meddelt ham³. Han må ha hatt en lang erfaring med korsfestelse under sin embetstid som guvernør av Judea, og kunne ikke ha vist sin undring med mindre han var overbevist om at det er uvanlig for døden å innhente en korsfestet person innen den korte perioden som noen få timer var. Likevel måtte han godta bønn om å avlevere kroppen under mystiske forhold. Det er derfor han alltid er blitt anklaget for sammensvergelse. Det hevdes at under innflytelse av sin kone sørget han for at henrettelse av Jesus fant sted på et tidspunkt meget nær Sabbatens time. For det andre, vek han for anmodning om å avlevere kroppen til tross for mistenksomme meddelelser om Jesu død. Denne avgjørelsen av Pilatus forårsaket alvorlig engstelse hos jøder som anklaget ham og uttrykte deres tvil og mistanker angående Jesu død⁴.

Vi ser også fra Bibelen at når hans kropp ble tatt ned, ble hans bein ikke brukket, mens beinene på de to tyvene hengende

³ Mark 15:44

⁴ Matt 27:62-66

Korsfestelsen

sammen med ham, ble brukket for å sikre deres døde⁵. Denne handlingen av å forskåne Jesus må visselig ha hjulpet hans oppkvikkelse fra koma. Det kan ikke helt utelukkes at vaktsoldatene var blitt meddelt av noen hemmelige agenter av Pilatus, om ikke å brette beinene på Jesus Kristus. Det var kanskje gjort som et tegn på respekt for ham og den uskyldige kristne menigheten.

Ifølge Bibelen flommet blod og vann ut da hans side ble spiddet.

Men da de kom til Jesus, så de at han allerede var død, og de brøt ikke hans ben. Men en av soldatene stakk et spyd i siden på ham, og straks kom det ut vann og blod (John. 19:33-34).

Hvis han var død og hans hjerte hadde sluttet å slå, ville en slik aktiv blødning, som forårsaker blodet å storme eller flomme ut, være umulig. I beste fall, kunne koagulert blod og plasma passivt ha sivet ut. Men det er det ikke bilde som det Nye Testamente fremlegger, det sier at blodet og vann stormet ut. Så langt det gjelder omtale av vann, er det ikke overraskende for Jesus å ha utviklet pleuritt under ekstremt krevende timer med mishandling og prøvelse som han tilbrakte på korset. Også påkjenningen av korsfestelsen kunne ha resultert i utskillelse fra brysthinne til å samle seg opp liksom poser av vann, som medisinsk betegnes som våt pleuritt. Denne tilstanden som ellers er farlig og smertefull, ser ut til å blitt til fordel for Jesus fordi når hans side ble spiddet, kunne hans hovne brysthinne lett ha spilt rollen av en pute beskyttende hans brystorganer fra å bli direkte gjennomboret av spydet. Vann blandet med blod stormet ut på grunn av et aktiv hjerte.

⁵ Joh 19:31-32

Enda et bevis er som følgende. Ifølge bibelske beretning, etter at kroppen var overdratt til Josef av Arimatea, ble den umiddelbart fjernet til et skjult begravelsessted, et gravkammer med nok plass ikke bare for Jesus, men også for to av hans tjenere til å sitte og ta seg av ham:

Disiplene gikk så hjem til seg selv igjen. Men Maria stod utenfor ved graven og gråt. Som hun nå gråt, bøyde hun seg og så inn i graven. Da får hun se to engler i hvite klær, som sitter der Jesu legeme hadde ligget (John 20:10-12).

Dette er ikke alt, vi blir underrettet om i det Nye Testamente at en salve, som hadde blitt laget i forveien, ble anvendt på Jesu sår.⁶ Denne salven laget av disipler av Jesus, inneholdt ingredienser som har evner til å helbrede sår, dempe smerte osv. Hvorfor var hele oppstyret med å gå gjennom den strevsomme beskjefligelsen å samle tolv sjeldne ingredienser for å lage salven i det hele tatt? Resepten anvendt er oppteget i mange klassiske bøker, slik som den berømte medisinske teksten *Al-Qanun* av Bu Ali Sina (se appendiks for en liste over slike bøker). Så hva var da behovet for å legge salven på en død kropp? Det kan bare være fornuftig hvis disiplene hadde sterke grunner til å tro at Jesus ville bli avlevert levende fra korset og ikke som død. Johannes er den eneste apostelen som har våget å gi en forklaring rettferdiggjørende handlingen med å tilberede og anvende en salve på Jesu kropp. Dette støtter videre det faktum at handlingen av å legge salven på en død kropp ble betraktet som ytterst merkelig oppførsel, uforklarlig for dem som trodde at Jesus var død når salven ble anvendt. Det er av den grunn at Johannes måtte gi en forklaring. Han foreslår at det ble gjort rett og slett fordi det var en jødisk skikk å legge en eller annen form

⁶ Joh 19:39-40

Korsfestelsen

for balsam eller salve på kroppene til sine døde. Dette er nå et meget viktig faktum å legge merke til at alle nåtids vitenskapsmenn, som har forsket på dette, er enige om at Johannes ikke var av jødisk opprinnelse, og han beviste det ved denne påstanden sin. Det er kjent med visshet at jøder eller Israels barn aldri har anvendt noen som helst salve på kroppene til sine døde. Derfor hevder forskere at Johannes må ha vært av ikke-jødisk opprinnelse, ellers kunne han ikke være så uvitende om jødisk tradisjon. Det må være en annen grunn for dette.

Salven ble lagt på for å redde Jesus fra den nære døden. Den eneste forklaringen ligger i det faktum at Jesus verken var forventet å dø av sine disipler, heller ikke døde han egentlig på korset. Kroppen som ble tatt ned må ha vist noen sikre livstegn før anvendelse av salven, ellers vil det være en ytterst tåpelig, ubeføyet og unyttig handling fra deres side som utførte den. Det er usannsynlig at de, som hadde tilberedt denne salven på forhånd, hadde gjort det uten en meget sterk indikasjon på at Jesus ikke ville dø på korset, men ville bli tatt ned levende og alvorlig skadet, med et stort behov for et kraftig helbredende middel.

Det bør huskes på beliggenheten for gravkammeret hvor Jesus lå, ble holdt som en tett bevoktet hemmelighet, kjent for noen få av hans disipler. Dette var tydeligvis på grunn av at han fortsatt var i live og enda ikke var utenfor fare.

Når det gjelder hva som skjedde i gravkammeret, kan det diskuteres på mange punkter; det tåler ikke kritisk granskning og det beviser heller ikke at personen som gikk ut virkelig hadde dødd og følgelig gjenoppstått. Det eneste bevis vi har er de kristnes tro på at Jesus som gikk ut av gravkammeret var i besittelse av den samme kroppen som ble korsfestet, bærende de

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

samme merker og sår. Hvis han ble sett vandrende ut i den samme kroppen, kan den eneste logiske konklusjon være at han aldri hadde dødd.

Enda et bevis pekende på fortsettelse av Jesu liv er som følgende. Etter tre dager og tre netter blir han sett, ikke av folkemengden, men kun av sine disipler. Med andre ord, av mennesker han stolte på. Han unngår dagslyset og møter dem bare under beskyttelse av mørke om natten. En kan trygt utlede fra den bibelske beretning at han beveger seg bort fra farekilden i hast og hemmelighet. Spørsmålet er, hvis han hadde blitt skjendet et nytt og evig liv etter sin første død, og ikke skulle lide enda en, hvorfor skjulte han da seg fra sine fienders øyne; det vil si både regjeringsrepresentanter og befolkningen forøvrig? Han burde ha vist seg for jødene og representanter for det romerske rike, og sagt: "Her er jeg, med et evig liv, prøv å drepe meg igjen hvis dere kan, dere vil aldri være i stand til det". Men han foretrakk å være skjult. Ikke det at ideen om å vise seg blant folkemengden ikke ble foreslått for ham, tvert imot, det ble spesifikt foreslått for ham å åpenbare seg for verden, men han avslo og fortsatte å distansere seg selv fra Judea slik at ingen kunne følge ham:

Judas, ikke Isakriot, sier til ham: "Herre, hva er grunnen til at du vil åpenbare deg selv for oss, men ikke for verden?" (John. 14:22).

Da de nærmet seg landsbyen som de var på vei til, lot han som om han ville gå videre. Men de nådde ham og sa: "Bli hos oss, for det lir mot kveld, og dagen heller. Han gikk da inn for å bli hos dem" (Lukas 24:28-29).

Korsfestelsen

Dette viser veldig sterkt at dette var et tilfelle av en dødelig, som ikke var utenfor dødens eller skadens rekkevidde i forhold til sin person. Dette tilkjenner bare at Jesus ikke hadde dødd i den forstand at han ble befridd for den menneskelige bestanddelen i ham, men han forble akkurat den samme i sin natur, hva det enn måtte være, og det var heller ingen død som atskilte hans gamle jeg fra det nye. Det er det vi kaller livets fortsettelse i menneskelig erfaring. En ånd eller et spøkelse tilhørende en annen verden ville visselig ikke oppføre seg som Jesus oppførte seg under sine hemmelige møter, under beskyttelse av natten, med sine nærmeste venner og etterfølgere.

Spørsmålet om Jesus værende en ånd er ettertrykkelig utelukket av ingen andre enn nettopp Jesus. Når han viste seg for noen av sine disipler, kunne de ikke skjule deres frykt for ham fordi de trodde ham ikke for å være Jesus selv, men en ånd av Jesus. Jesus Kristus som oppfattet deres vanskeligheter fordrev deres frykt ved å benekte at han var en ånd, og understreke at han den samme Jesus som ble korsfestet, han tilbød dem å eksaminere hans sår, som fortsatt var friske⁷. Hans tilsynekomst for sine disipler osv., etablerer på ingen måte hans gjenoppstandelse fra døden. Alt det som etableres er rett og slett hans overlevelse fra dødens kvaler.

For å fjerne enhver misforståelse, som kanskje fortsatt hadde ligget på lur i deres sinn, spurte han dem om hva de spiste. Da han ble meddelt at de spiste brød og fisk, spurte han om å få noe av det fordi han var sulten og han spiste en del⁸. Det er visselig et bevis uten noen som helst tvil imot ideen om hans gjenopplivelse fra døden, det vil si en gjenopplivelse av

⁷ Joh 20:19-27

⁸ Luk 24:41-42

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

mennesket etter å ha dødd engang og brakt til live igjen. Problemer som reiser seg ut av en slik oppfattelse av gjenopplivelse av Jesus Kristus vil være tofoldig.

Hvis Jesus fortsatt var av gud-menneske arten, som han hevdes å ha vært før hans Korsfestelse, da kan han ikke ha kvittet seg med mennesket i ham. Dette fremlegger en meget komplisert og problematisk situasjon. Hva gjorde døden med ham, eller dem, det vil si mennesket i Jesus og gud i ham? Forlot sjelene av både mennesket og gud sammen og vendte tilbake til det samme jordiske legeme igjen, etter å sammen ha besøkt det samme helvete, eller var det kun sjelen av gud i Jesus som vendte tilbake til den menneskelige kropp uten sjelen av mennesket? Hvor forsvant den sjelen da, etterlates man undrende. Var dens reise til helvete en reise uten tilbakevendelse, mens den guddommelige sjelen i ham ble innskrenket der kun for tre dager og netter? Var Gud faren av mennesket Jesus, eller av "Sønnen" Jesus? Dette spørsmålet må besvares en gang for alle for å gi oss et klarere bilde. Var legeme av Jesus delvis et legeme av Gud og delvis et legeme av menneske?

Konseptet av Gud, som vi er blitt skjenket ved studium av både det Gamle Testamente og det Nye Testamente, er det av et ulegemlig ubegrenset vesen, der materien ikke ha spilt noen rolle i oppbygging av Hans personlighet. Etter å ha forstått såpass, la oss se tilbake på Jesus idet han gikk gjennom forskjellige stadier av utvikling som et foster i Marias livmor. All materie, som gikk med til oppbygging av Jesus, må være fra menneskemoren uten et eneste partikkel fra Gud Faderen. Gud kunne selvfølgelig ha skapt ham på mirakuløs vis. Men fra mitt synspunkt, skapelsen, om den er tilsynelatende mirakuløs eller naturlig, er den fortsatt skapelse. Vi kan bare godta noen for å være far av en sønn hvis substansen av faren og substansen av moren er begge delt

Korsfestelsen

jevnbyrdig eller delvis, slik at noe av substansen av barnets kropp i det minste stammer fra substansen av faren.

Av dette bør det være meget klart for leseren, at Gud ikke spilte noen faderlig rolle i det hele tatt i fødselsprosessen av menneskefosteret, og hele den legemlige kropp med alle dens hjertefunksjoner, ånde, elementære, pore, cellulære og sentrale nerve systemer var et produkt av menneskemoren alene, uten hjelp fra andre. Hvor er bestanddelen av sønndømme i Jesus, som kun var en beholder for sjelen av Gud og intet mer? Denne nye oppfatningen av forholdet mellom Gud og Jesus kan beskrives fornuftig som alt annet enn et far og sønn forhold.

5 Gjenopplivelse eller gjenoppstandelse

Skissen med Jesu gjenopplivelse fra døden fremlegger mange problemer. Noen av dem har allerede blitt diskutert i forrige kapittel. Og nå tar vi fatt på andre bestanddeler og problemer.

Det vi ser på er naturen av Jesu "sinn" før korsfestelsen og etter gjenopplivelsen fra døden. Spørsmålet er, hva skjer egentlig med hjernen i dødens stund? I det minste er det enighet på ett punkt mellom både de kristne og de ikke-kristne medisinske spesialister: hvis hjernen forblir død i mer enn fem minutter, er den død og ferdig for alltid. Så fort blodforsyningen opphører begynner hjernen å gå i oppløsning.

Dersom Jesus døde under korsfestelsen kan det kun bety at hans hjerte opphørte å fungere og sluttet å forsyne hjernen med blod og følgelig at hjernen døde kort tid etter. Hele hans system for opprettholdelse av liv må ha sluttet å fungere, ellers kunne han ikke ha blitt erklært død. Om det er så blir vi stilt ovenfor et meget intrikat problem, nemlig problem i tilknytning til oppfatningen av Jesu Kristi liv og død.

Jesu Kristi død, som det er blitt vist, ville bety en endelig avskjed av hans himmelske legeme, eller sjelen som vi kan kalle det, fra det fysiske buret av det menneskelige legeme. Hvis så, da ville hans gjenopplivelse bety tilbakevendelse av det samme himmelske legeme som det hadde etterlatt seg tre dager tidligere. En slik tilbakevending av sjelen ville igjen starte klokken med det fysiske liv, og forårsake den å tikke nok en gang. For at en slik hendelse skulle skje, måtte de oppløste og døde hjernecellene plutselig komme til live igjen, og den kjemiske

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

prosessen med rask oppløsning måtte fullstendig reverseres. Dette innebærer et stort problem og vil for alltid forbli en utfordring for kristne biokjemikere å forklare. Beskrivelsen av en omvendende av alle kjemiske oppløsningsprosesser innenfor sentralnervesystemet er utenfor rekkevidden av vitenskapsmenneskets fantasi. Dersom det noen gang skjedde ville det være et mirakel som utfordret vitenskapen og latterliggjorde lover laget av Gud Selv, men det ville videre være et mirakel som fortsatt ville mislykkes i å løse de foreliggende problemer.

En slik gjenopplivelse ville ikke bare bety gjenopplivelse av celler i sentralnervesystemet, men egentlig deres syntese. Selv om de samme cellene ble rekonstruert og brakt til live akkurat som de var før, ville de faktisk være en ny samling av celler tomme for ethvert fortidig minne. De ville måtte gjenfremstilles fullstendig med all informasjon som var relevant for Jesu liv, som var blitt visket ut av hans hjerne ved hans død.

Livet slik vi kjenner det, består av en bevissthet som er fylt med informasjon, som rommes i milliarder av neuroner i hjernen. Den informasjonen blir så viderefordelt i langt mer kompliserte og tverrforbundete biter av informasjon mottatt fra enhver av de fem sansene. Hvis disse data ble visket ut, ville selve livet bli visket ut. Gjenopplivelse av hjernen ville derfor bety konstruksjon og framstilling av en ny hjernemaskin med en fullstendig ny samling av programvare. Denne kompleksiteten er også knyttet til kjemien av resten av Jesu Kristi kropp. For å gjenopplive legeme må en kolossal kjemisk gjenoppbyggingsprosess settes i gang etter gjenvinning av all materie mistet i oppløsningsprosessen. Etter at et slikt mektig mirakel har funnet sted ville spørsmålet reise seg om hvem som ble gjenopplivet og med hvilken virkning? Var det mennesket i

Gjenopplivelse eller gjenoppstandelse

Jesus eller var det gud i Jesus? Det er derfor vi understreker betydningen av oppfatningen av Jesu personlighet.

De ganger det er kjent at Jesus vaklet og mislyktes i å vise sine overnaturlige evner som Guds sønn tar de kristne tilflukt i påstanden at han vaklet som et menneske og ikke som gud. Vi har derfor enhver rett til å stille spørsmål og tydelig definere hvilken del i ham var menneske og hvilken var gud. Nøling av mennesket i Jesus krever et menneskesinn som en atskilt enhet fra den guddommelige del. Når hjernen ble gjenopplivet, var det den menneskelige bestandelen i Jesus som ble gjenopplivet, fordi den “guddommelige” delen av Jesus ikke krevde en materiell hjerne for å støtte den. For den “guddommelige” enheten virket den kun som en beholder under sitt forrige opphold på jorden, som et åndelig medium. Jesu gjenopplivelse vil derfor kun implisere gjenopplivelsen av mennesket i ham, uten hvilken tilbakevendelsen av hans ånd til den samme kropp erklæres umulig.

Hvis dette bildet ikke er akseptabelt, da vil vi bli stilt overfor enda et alvorlig problem ved å tillegge Jesus to uavhengige sinn gjennom hans jordiske liv, et av mennesket og det andre av gud, med to sinn levende sammen i det samme rom, men ellers uten forbindelse og uavhengige. Hvis så da må gjenopplivelsens emne gjengranskes slik at dens sanne natur oppfattes klart. I denne skissen må man ikke oppfatte den essensielle gjenoppbygging av menneskehjerne for å skaffe plass for menneskesinn; vi trenger kun å forestille oss Jesus som besøker en skalle fylt med oppløste rester av hjernen til sin tidligere menneskevert.

Jo dypere vi ser i dette problemet, desto flere problemer reiser det seg på ethvert nytt nivå. Menneskets sinn krever en hjerne

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

som redskap for sine tankeprosesser. Så langt det gjelder funksjoner av den fysiske kroppen, hvis vi tror at sinn er en atskilt enhet som lever av seg selv, da vil det innebære at sinn og sjel er den samme ting. Ved hvilket navn vi enn henviser til det, om vi kaller det sinn eller sjel, kan det betraktes som å være i stand til å leve atskilt selv når dets forhold med menneskehjernen er brutt. Men hvis sinn eller sjel er nødvendig for å regjere menneskekroppen, eller til å bli påvirket av det som skjer i dets fysiske sfærer, da må det være et sterkt bånd mellom sinnet og hjernen, eller sjelen og hjernen, ellers kan de rett og slett ikke påvirke, motivere eller kontrollere de fysiske, psykiske eller sentimentale prosesser i mennesket. Dette er muligens ikke gjenstand for diskusjon.

Fra dette blir vi ledet til enda et seriøst problem: trenger den såkalte guddommelige sønn å kontrollere et legeme gjennom hjernen? Og er han avhengig av en fysisk hjerne for sine tankeprosesser? Hvis han overgår alle menneskelige begrensninger, og hvis han har et uavhengig system av tankeprosesser, unik for ham, uten make i hele universet, da vil tilbakevendelsen av Guds sjel til menneskelegemet sammen med det menneskelige sinn, gjenskape en bisarr situasjon av en dobbel personlighet med to motstridende tankeprosesser, fordi det er umulig for menneskesinn og menneskesjel å være fullstendig i ett med Guds sinn og Hans vesen. Det vil være en konstant variasjon mellom de to tankeprosesser med et svært irriterende sammenstøt av hjernebølger. Et slikt tilfelle ville passe å bli behandlet av en overmenneskelig psykiater. Dette er kanskje en ny art av åndelig schizofreni.

Etter å ha sagt det, la oss gjenskape hele bildet fra et forskjellig synspunkt. Etter å ha studert kristendommen, har jeg kommet til den konklusjon at det hersker forvirring i forståelsen av noen

Gjenopplivelse eller gjenoppstandelse

uttrykk og anvendelsen av dem uten fullstendig oppfattelse av deres konsekvenser på situasjoner hvor de egentlig ikke passer. Kristen ideologi er tett omtåket med en slik forvirring og feil anvendt terminologi. “Gjenopplivelse” er ett uttrykk og “gjenoppstandelse” et annet, og begge har forskjellige betydninger. Hittil har vi med hensikt brukt betegnelsen “gjenopplivelse” ved diskusjon om muligheten av Jesu komme til livet igjen. Som vi klart har vært inne på tidligere, betyr “gjenopplivelse” tilbakevendelsen av alle vitale funksjoner av menneskekroppen etter døden. Men “gjenoppstandelse” det er et annet fenomen.

Uheldigvis har kristne kirker over hele verden vært ansvarlige for å skape forvirring i kristne sinn ved å misbruke disse uttrykkene ved å bytte det ene med det andre, eller i det minste ved å tillegge betydningen av det ene til det andre. De fleste kristne oppfatter gjenoppstandelsen av Jesus Kristus som gjenopplivelse av hans menneskelige legeme, som han hadde forlatt ved tidspunktet for sin såkalte død. Vi er selvfølgelig uenige i dette og fastholder vår rett til å beskrive det som en tilstand av dyp koma og ikke som død.

Om det er riktig oppfattet og anvendt, kan ikke frasen “Jesus gjenoppstandelse” bety tilbakevendelse av hans sjel til det samme menneskelegeme som den hadde forlatt ved tidspunktet for døden. Uttrykket “gjenoppstandelse” betyr bare skapelsen av et nytt astralsk legeme. Et slikt legeme er åndelig av natur og virker som en slags digel med en utsøkt sjel i seg. Det blir skapt for evig liv fortsettelse av liv etter døden. Noen kaller det et himmelsk legeme eller astralsk legeme og andre kaller det *atma*. Hvilket navn man enn gir det forblir den essensielle betydningen den samme; gjenoppstandelse brukes om skapelsen av et nytt legeme for sjelen som er eterisk, og er ikke, vi gjentar, ikke

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

tilbakevendelsen av sjelen til det samme oppløste menneskelegeme som den forlot tidligere.

Paulus har utførlig talt i akkurat disse uttrykk om gjenoppstandelsen av Jesus Kristus. Paulus trodde ikke bare på Jesu Kristi gjenoppstandelse, men på gjenoppstandelsen generelt av alle dem som dør og anses passende av Gud til å bli skjenket en ny eksistens og en ny form for liv. Personligheten til sjelen forblir den samme, men dens bosted blir forandret. Ifølge Paulus, er dette et generelt fenomen som må aksepteres, ellers vil det ikke være noen mening igjen i kristendom eller religion.

Pauli brev til korinterne må studeres i dybden siden de er sentrale for dette emnet. De etterlater ikke rom for tvil, i alle fall ikke hos meg, om at når Paulus enn snakket om at Jesus var blitt sett levende etter korsfestelsen, talte han klart og uten tvetydighet om Jesu gjenoppstandelse og gjenoppstandelse alene, og det slo ham aldri at Jesu sjel hadde vendt tilbake til sitt fysiske dødelige legeme og at han ble gjenopplivet fra døden på vanlig fysisk måte. Dersom denne min oppfatning av Paulus ikke er akseptabel for kristne teologer, må de innrømme at Paulus tilsynelatende motsa seg selv, fordi i det minste i noen av sine beretninger om Jesu nye liv etterlater han ingen skygge av tvil, om at han oppfattet Jesu nye liv som gjenoppstandelse, ikke gjenopplivelse av et menneskelig legeme der hans sjel sies å ha blitt fanget.

Følgende er noen av de relevante utdrag som taler for seg selv:

Gud oppvakte Herren, og Han skal også oppvekke oss ved Sin kraft. (1.Kor 6:14)

Gjenopplivelse eller gjenoppstandelse

Slik er det også med de dødes oppstandelse. Det blir sådd i forgjengelighet, det oppstår i uforgjengelighet.

Det blir sådd i vanære, det oppstår i herlighet. Det blir sådd i svakhet, det oppstår i kraft. Det blir sådd et naturlig legeme, det oppstår et åndelig legeme. Så sant det finnes et naturlig legeme, finnes det også et åndelig legeme. (1. Kor 15:42-44)

For basunen skal lyde, og de døde skal oppstå uforgjengelige, og vi skal bli forvandlet. For dette forgjengelige må bli ikledd uforgjengelighet, og dette dødelige må bli ikledd udødelighet. Men når dette forgjengelige er blitt ikledd uforgjengelighet, og dette dødelige er blitt ikledd udødelighet, da blir det ordet oppfylt som det står skrevet: Døden er oppslukt til seier. (1. Kor 15:52-54)

Vi er altså frimodige, og vil heller være borte fra legemet og hjemme hos Herren. (2. Kor 5:8)

Problemet som gjenstår å bli løst oppstår av Pauli henvisning til tidligere kristne beretninger om hvordan Jesus ble sett levende i sitt legeme kort tid etter korsfestelsen. Dersom Paulus oppfattet Jesus som å ha gjenoppstått, kunne han selvfølgelig ha rett og hans personlige "visjon" av Jesus eller samtale med ham kunne forklares som gjenoppstandelse, i form av en avdød persons sjel på besøk fra en annen verden, i skikkelse svært lik den form og figur den hadde før døden. Men det ser ut til å være forvirring angående blandingen av de to typer av bevis. For det første trenger vi å betrakte det tidligere bevis fra hans disipler og av dem som elsket og æret ham, selv om de formelt ennå ikke var innviet i Kristendommen. Det beviset må ha blitt misforstått av Paulus fordi det taler klart om Jesus i sin menneskeform med en fysisk kropp som ikke kan tolkes som gjenoppstandelse.

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

For å bevise det trenger en kun å henvise til episoden hvor Jesus overrasket noen disipler:

men de ble forferdet og fylt av frykt, og trodde det var en ånd de så. Han sa til dem: Hvorfor er dere forferdet? Hvorfor stiger tvilende tanker opp i deres hjerter? Se mine hender og mine føtter, at det er meg selv! Rør ved meg og se! For en ånd har ikke kjøtt og ben, slik dere kan se at jeg har. Og da han hadde sagt dette, viste han dem sine hender og sine føtter. Men da de ennå ikke trodde for glede, og undret seg, sa han til dem: Har dere noe å spise her? De gav ham da et stykke stekt fisk og noe av en honningkake. Og han tok det og spiste det mens de så på. (Lukas 24:37-43)

Denne episoden utelukker kategorisk ideen om gjenoppstandelse, og taler om at Jesus ønsket å vise klart at han var den samme person i den samme menneskekroppen og ikke en ånd, heller ikke var han noen som ikke lenger var avhengig av føde for å overleve. Dette viser at de tidlige kristne snakket om to adskilte ting. Når de enn snakket om Jesu gjenopplivelse fra døden, og ble konfrontert med skepsis angående den rene meningsløshet ved denne ideen, tok de sin tilflukt til begrepet “gjenoppstandelse”, som kunne forklares filosofisk og logisk. Første korinterbrev fremlegger spesielt en utmerket mulighet til å studere dilemmaet av å legge ens ben i to forskjellige båter. Når vi til sist vender tilbake til vitnesbyrdene fra de tidlige kristne og deres møte med Jesus Kristus etterlates vi med ingen annen mulighet enn å tro at Jesus som viste seg snart etter korsfestelsen til mange av sine disipler og venner, som snakket med dem, som ledsaget dem og gradvis beveget seg bort fra korsfestelsens landskap, mest under beskyttelse av natten, visselig ikke var en gjenoppstått person, men en som bare kunne tas for å være en person som verken var fysisk gjenopplivet fra

Gjenopplivelse eller gjenoppstandelse

døden eller en som aldri døde, men som ble mirakuløst reddet fra en tilstand av nær døden. Han var faktisk så nær døden at hans tilstand kunne sammenlignes med den Jonas opplevde i fiskens buk. Vi har ingen tvil i våre sinn om at den sistnevnte muligheten er den eneste akseptable.

For å gjøre det lettere for kristne å oppfatte vårt synspunkt, vil jeg fremlegge et liknende hypotetisk tilfelle. Den samme historien gjentar seg i det virkelige liv. Et forsøk bli gjort på å drepe noen ved å korsfeste ham, og han antas å være død som en konsekvens. Men den samme personen blir senere sett vandrende omkring av noen av sine venner. De observerer også at hans legeme bærer tydelige merker etter korsfestelsen. Deretter blir han innhentet av lovens lange arm igjen og presentert for en domstol med krav fra aktor om henrettelse, siden han på en eller annen måte overlevde den første henrettelsen. Mannen forsvarer da seg selv ved å si at han visse har dødd engang; slik at lovens mål var nådd, men så har han oppstått fra de døde igjen gjennom et særskilt dekret fra Gud, og den tidligere dommen kan ikke gjentas ettersom han nå lever på nytt, og han har i dette nye liv ikke begått noen overtredelse. Dersom domstolen godkjenner dette argumentet, ville han ikke bli straffet igjen ettersom han allerede har betalt for den forbrytelse som er begått.

Dersom et slikt tilfelle skulle finne sted for en domstol i et kristent land med en kristen dommer og en kristen jury, hvilken kjennelse mener leseren at de ville eller burde gi? Dersom argumentene fra denne personen forkastes under rettsforhandlingene og han dømmes til å bli henrettet igjen, på hvilket grunnlag vil det rettferdigjøres? Tydeligvis vil enhver fornuftig dommer, kristen eller ikke-kristen, og enhver jury bestående av fornuftige mennesker, ikke på noen måte støtte den

påstand at etter å ha dødd en gang er den avdøde blitt levende igjen. En slik slutning har egentlig ikke et regionalt, religiøst, rasemessig eller etnisk grunnlag. Den er universell i sin natur, og intet menneske med fornuft kan tenke seg en kjennelse enn denne. Den universelle enighet av menneskelig forstand ville altså forkaste argumentet om “gjenopplivelse” og bare gi en kjennelse om “overlevelse”. Og det var akkurat det som skjedde i tilfelle med Jesus. Det var ikke et tilfelle av gjenopplivelse, heller ikke av gjenoppstandelse, men rett og slett som sunn fornuft vil ha det til, et klart tilfelle av overlevelse.

At Jesu døde legeme ble brakt til live igjen, er så viktig for kristendommen at man må undersøke de reelle grunnene for dette. Tydeligvis finnes det ingen logikk i episoden. Hvorfor skulle en såkalt Guds sønn etter å ha blitt reddet en gang fra sitt menneskelige bur velge å vende tilbake til det? Og hvordan kunne det tas som bevis uten tvil at han egentlig døde og deretter var blitt brakt til live igjen. Dette aspektet har vi allerede sett på en god del og jeg prøver ikke å vektlegge det samme punktet, men jeg ønsker å rette leserens oppmerksomhet mot enda et vitalt relevant spørsmål.

Hvorfor slo en slik meningsløs ide røtter i kristen teologi, og gradvis i noen få århundrer etter Jesus vokste fram til en av pilarene i kristen tro, uten denne pilaren ville jo den kristne troen kanskje bryte sammen? Vi vil prøve å projisere oss inn i sinnet til de tidlige kristne som sto overfor et nesten uløselig dilemma, og vi vil begynne å gjenoppbygge de omgivelser der Kristendommen ble gitt en form forskjellig fra den opprinnelige. På den måten vil det kanskje være lettere for oss å forstå dybden når det gjelder oppbyggingen og ødeleggelsen av den rette Kristendommen.

Gjenopplivelse eller gjenoppstandelse

Det faktum som må bringes skarpere i fokus er simpelthen dette, at dersom Jesus, fred være med ham, virkelig døde på korset, da ville han i jødernes øyne vise seg å være en bedrager.

Syrlig språk mot hellige mennesker

Som henvist til tidligere, hadde skriftene forutsagt at enhver falsk fordringshaver, som tilskrev Gud noe som Han ikke hadde sagt, ville bli hengt på treet. Jesu død på korset vil derfor være ensbetydende med Kristendommens død. Det er av den grunn autentisk reigiøs jødisk litteratur er full av fryd over Jesu død på korset. Dette ble betraktet som et bevis på at Jesus var falsk, uten skygge av tvil. Og hans samtidige jødiske motstandere så altså på han som falsk nettopp på grunn av dette utsagnet i Bibelen. De mistet enhver respekt for ham. Og de brukte slike fornærmende ord og så fornærmende tale mot ham at det er uutholdelig å lese for enhver som elsker Jesus slik som vi gjør, som et sant, kjært og hellig sendebud fra Allah. Man kan godt tenke seg den dype lidelse og intense smerte som de tidlige kristne som hadde kjent Jesus som en hellig mann og et sant sendebud fra Gud, og som var tildelt den spesielle stilling som Messias.

Hvordan skulle de forsvare seg selv mot stormangrep med slik skitten tale som når vi leser den i dag i dagens kontekst, får oss til å tenke på det ondskapsfulle bildet av Salman Rushdies "Sataniske vers"?

Slik fullstendig mangel på respekt for sømmelighet fra begge, ser ut til å stamme fra dybder av menneskelig forfall. De følgende utdrag vil gi leseren noen ideer om hva som skjer med alle anstendige menneskelige verdier når ville motstandere av hellige mennesker velger å gjøre dem til mål for sine uforskammede, forvanskede og fordreide fabuleringer.

Talmud, boken som forklarer det jødiske folks viten og tro lærte at Jesus ikke bare var født gjennom en uekte fødsel, men var dobbelt uforskammet tatt i betraktning av at han var blitt født av et djevlesk ekteskap av Maria under en periode med menstruasjon. Det utdyper videre at han hadde sjelen til *Esau*; at han var en tosk, en tryllekunstner, en forfører, og at han ble korsfestet, begravd i helvete og etablert som en avgud alltid siden av sine tilhengere. Utdraget som følger er tatt fra boken “The Talmud Unmasked”, av presten I. B. Pranaitis.

Følgende berettes i traktaten *Kallah*, 1b (18b):

“En gang da de eldre satt ved Porten, passerte to unge menn forbi, en av dem hadde sitt hode tildekket. Den andre med bart hode. Rabbi Eliezer bemerket at den med bart hode var uekte, en *mamzer*. Rabbi Jehoschua sa at han ble unnfanget under menstruasjon, *ben niddah*. Rabbi Akibah sa imidlertid at han var begge deler. Hvorpå de andre spurte Rabbi Akibah om hvorfor han våget å bestride sine kolleger. Han svarte at han kunne bevise det han sa. Han gikk derfor til guttens mor, som han så sittende på markedsplassen og selge grønnsaker, og sa til henne: Min datter, hvis du svarer sannferdig på det jeg skal spørre deg om, lover jeg deg at du vil bli reddet i neste liv. Hun forlangte at han skulle sverge på å holde sitt løfte, og Rabbi Akibah gjorde det – men bare ned leppene, for i sitt hjerte hadde han allerede opphevet sin ed. Deretter sa han: Si meg hva slags sønn er denne av deg? Til dette svarte hun: Den dagen jeg ble gift hadde jeg menstruasjon, og på grunn av det forlot min mann meg. Men en ond ånd kom og sov med meg og fra det samleie ble min sønn født meg. Slik ble det bevist at denne unge mannen ikke bare var uekte, men også unnfanget mens hans mor hadde menstruasjon. Og da hans spørsmålsstillere hørte dette, erklærte de: Fremragende var faktisk Rabbi Akibah da han rettet på sine

Gjenopplivelse eller gjenoppstandelse

eldre! Og de utropte: Velsignet være Herren Israels Gud, som åpenbarte sin hemmelighet til Rabbi Akibah, sønn av Josef!”.

Det at jødene oppfatter denne historien slik at den henviser til Jesus og hans mor Maria, framgår av deres bok *Toldath Jeschu* – Der fødselen av vår frelser berettes i nesten samme ord. (Fra oversettelsen av “The Talmud Unmasked” av presten I. B. Pranaitis, kap. 1 side 30)

Alt det som er anstendig i mennesket gjør mot den stinkende skitt, som ble overdynget det hellige navnet og bilde av Jesus, i litteraturen av hans motstandere. Jesus ble selvfølgelig unnfanget av en dydig hellig kvinne ved navnet Maria, og intet annet spilte noen rolle ved den fødselen enn de ubegrensede kreative krefter til vår Herre Gud. Ideen om fødselen ved samleie med djevelen under en tilstand av menstruasjon, er langt mer passende å anvende på sinn som unnfanget denne grove løgningen. Verken de hellige ektefeller ev hellige mennesker, heller ikke deres mødre, blir spart av de tunger og pinner av perverse personer som spytter gift og ondskap. Det gjør ingen forskjell om en slik galning levde for to tusen år siden eller ble født i vår samtid. Hvor forbausende er det at selv dagens mest siviliserte samfunn kan lukke sine øyne overfor denne motbydeligheten, og heller vil godkjenne slike skjendige forbrytelser under henvisning til skrive- og talefriheten.

Det språket salman Rushdie anvender forresten, mot hellige kvinner av Den hellige Profeten i Islam, er ikke særlig forskjellig fra språket brukt mot Jesu hellige mor:¹

¹ Oversettelse av "The Talmud Unmasked" av Rev. I.B. Pranaitis, kap. I, side 30.

Det berettes i Sanhedrin, 67a:

“Dette er hva de gjorde med sønn av Stada i Lud, og de hengte ham om kvelden på fredagen. For denne sønnen av Stada var sønnen til Pandira. For Rabbi Chasda forteller oss at Pandira var mannen til Stada, hans mor, og han levde i tiden til Paphus, sønn av Jehuda”.

Forfatteren av “The Talmud Unmasked”, presten I. B. Pranaitis, gjør følgende bemerkning til det som ble sitert ovenfor:

“Betydningen av dette er at denne Maria ble kalt Stada, det vil si en prostituert, for ifølge det som ble lært ved Pumbadita, forlot hun sin mann og begikk hor. Det er også nedtegnet i Jerusalems Talmud og hos Maimonides”. “Om de som tror på slike djevlelske løgner, fortjener større hat eller større medlidenhet, kan jeg ikke si.”

dette er visselig et rop av angst fra hjertet til et hjelpesløst offer, som er bedrøvet over den forhånelse hans kjære mester blir utsatt for. De tidlige kristne må ha lidd enda mer angst og opplevet helvete av bespottelse fra jødene på den tiden. De måtte tåle hånsord, rettet ikke mot noen hvis minne var begravet for hundrevis og tusenvis av år siden, men mot en hvis minne var nært, kjært, friskt og levende, et minne som ble dypt elsket av dem som hadde sett Jesus og som hadde delt de beste øyeblikk i sine liv med ham. De må ha blitt dobbelt torturert, for det var ikke bare en gruffull forhånelse som såret dem, men ytterligere forhånelse ble lagt til såret ved den lidelse de hadde opplevd hos Jesus, ved at han ble domfelt og korsfestet.

Gjenopplivelse eller gjenoppstandelse

Jeg ønsker bare at den kristne samvittigheten i det frie Vesten kunne i det minste gjøre et forsøk på å forstå angsten og lidelsen til en milliard muslimer, som ikke tortureres mindre når lignende umenneskelige språk blir brukt mot deres kjære hellige mester og hans tilhengere.

De tidlige kristne måtte tåle alt dette til tross for sin personlige viten, og til tross for at de var i besittelse av ugjenkallelige bevis på at Jesus var i live og at han ikke hadde dødd på korset slik jødene hevdet. De hadde selv behandlet hans sår. De hadde sett han bli helbredet på mirakuløst vis fra en tilstand av dyp koma, det var i den tilstanden hans kropp var blitt overlevert til dem, de hadde sett ham med sine egne øyne, ikke som en slags tilsynekomst eller en ånd, men i den samme svake menneske legeme som hadde lidd så mye for sannhetens skyld, og som likevel på mirakuløst vis hadde overlevd døden. De snakket med ham og hadde sett ham bevege seg bort skritt for skritt, natt etter natt, i ytterste hemmelighet fra korsfestelsens landskap.

Himmelfart

Emnet Kristi himmelfart er ikke nevnt av evangelistene Matteus eller Johannes. Og man kan undre seg over hvorfor.

De to evangeliene som nevner Kristi himmelfart er Markus² og Lukas³. Men senere forskning har vist at begge beretningene fra

² Så ble Herren Jesus, etter at han hadde talt til dem, opptatt til himmelen, og han satte seg ved Guds høyre hånd (Mark 16:19).

³ Og det skjedde mens han velsignet dem, at han skiltes fra dem og ble opptatt til himmelen (Luk 24:51).

disse Evangeliene er senere tilføyelser. De eksisterte ikke i de opprinnelige tekstene.

Kodeks Sinaiticus som er fra det 4. århundre er det eldste og nesten fullstendige tekstmateriale vi har når det gjelder både Det Gamle og Det Nye Testamentet⁴. Og de to versene som ble sitert i henholdsvis Markus og Lukas er ikke å finne der, men er visselig blitt lagt til av noen på eget initiativ langt senere. I Kodex Sinaiticus slutter Markus-evangeliet ved kapittel 16, vers 8. Dette faktumet er nå anerkjent også i noen moderne utgivelser av Bibelen⁵. Og når det gjelder Lukasevangeliet (Luk 24:51) så står ikke ordene “opptatt til himmelen” i Kodeks Sinaiticus.

C. S. C. Williams hevder at dersom disse versene ikke fantes i den opprinnelige bibelteksten, da finnes det ingen henvisning til Kristi himmelfart i det hele tatt i evangelienes originaltekster⁶.

Selv Jehovas vitner som vel er de sterkeste fordringshavere når det gjelder Jesu “sønnefødsel” og hans himmelfart har til slutt måtte erkjenne at de omtalte versene i Markus og Lukas ikke har grunnlag i de originale tekstene⁷.

Hva skjedde med Jesu legeme?

En nærmere kritisk granskning, gjennomført med sunn fornuft og logikk, åpenbarer ytterlige meningsløsheter når det gjelder korsfestelsen og himmelfarten slik som de oppfattes av dagens

⁴ Side 18, "Jesus the Evidence" av Ian Wilson (1984).

⁵ Side 1024, "The Holy Bible", New International Version (1984) av International Bible Society.

⁶ "The Secrets of Mount Sinai, the story of finding the world's oldest Bible - Codex Sinaiticus" av James Bently, side 131.

⁷ New World Translation

Gjenopplivelse eller gjenoppstandelse

kristne. Når det gjelder Jesu tilbakevendelse til sitt menneskelige legeme er det blitt sagt nok, vi ønsker bare å legge til saken hva som kan ha skjedd med det legeme da Jesus endelig steg opp, om han nå noensinne gjorde det.

Når man konfronteres med spørsmålet om hva som skjedde med Jesu Kristi legeme, blir det av en del kristne foreslått at i det han for opp til sin himmelske Far, oppløste hans legeme seg og forsvant i en glød. Men dette reiser et grunnleggende spørsmål. Dersom Jesu avskjed med det menneskelige legeme skulle ende på en slik eksplosiv måte, hvorfor skjedde det ikke da første gang han angivelig døde? Den eneste henvisning vi har til Jesu død i Bibelen er da han fortsatt hang på korset, og der Matteus sier at han "oppgav ånden". Og det var tydeligvis ikke noe annet enn en rolig avskjed som sjelen da eventuelt tok med legemet. Skal vi anta at han ikke døde på korset likevel, for dersom han hadde forlatt legemet burde vel også det ha skjedd på en tilsvarende glødende måte? Hvorfor skjedde det bare annen gang Jesus eventuelt forlot sitt legeme? Under disse forhold er det bare to muligheter åpne for fortsettelse:

1. At Jesu personlighet ikke forble evig begrenset til menneskekroppen etter at hans sjel vendte tilbake til den, og at under sin himmelfart kastet han av seg legemet og for opp til Gud utelukkende som en ånd.

Det er verken støttet av fakta eller mulig å oppfatte fordi det ville lede til en blindvei å tro at Jesus døde to ganger. Første gangen på korset og andre gangen i forbindelse med himmelfarten.

2. At han forble evinnelig begrenset innenfor det menneskelige skallet.

Dette kan ikke aksepteres fordi det er ytterst frastøtende og i uoverenstemmelse med Guds verdighet.

På den annen side har vi et synspunkt av sunt vett; ”Det vil være feil å oppfatte Jesu himmelfart som en slags eldgammel romreise, og himmelen som et sted bortenfor solen, månen og galakser”. Sannheten er verken her eller der⁸. sammenkokingen av en slik historie kunne derfor bare ha bitt motivert av det uløselige dilemma, som kristne sto overfor i Kristendommens spirende periode. Da Jesus forsvant fra scenen, må nødvendigvis det spørsmål ha blitt reist om hva som skjedde med ham. De tidlige kristne kunne ikke ha oppklart den vanskelige situasjonen ved å åpent å innrømme at siden han aldri døde, så var det ikke spørsmål om noe etterlatt legeme, og at hans legeme i virkeligheten var gått bort sammen med ham under hans utvandring. På den måten kunne problemet om forsvinning av legemet lett ha blitt oppklart. Men det var umulig å gå til en slik bekjennelse. De som ville ha våget å innrømme at Jesus var blitt sett levende og blitt sett gradvis bevegende seg bort fra Judea, sto overfor den fare å bli dømt av romersk lov som medskyldige til den forbrytelse flukt fra loven var.

Å søke tilflukt i oppspinn av en fortelling om himmelfart, det tilbød en tryggere mulighet, hvor bisarr ideen enn måtte være. Men det ville være å involvere seg i en løgn. Vi må gi vår hyllest til den ærlighet som de tidlige disipler viste, som til tross for den vanskelige situasjonen de var ikke grep til en falsk påstand. Alle forfatterne av evangeliene valgte å forbli tause om dette emnet heller enn å ta tilflukt bak et røkteppe av en feil fremstilling.

⁸ Oversettelse av "The Lion Handbook of Christian Belief", Lion, London (1982), side 120.

Gjenopplivelse eller gjenoppstandelse

Og det er ingen tvil om at de måtte lide bespottelse fra sine motstandere, men de valgte å lide i stillhet.

Mystisk stillhet fra dem som kjente den indre historien, må for såvidt ha ansvaret for at det ble sådd et frø av tvil i sinnet til de kristne av senere generasjoner. De må ha undret: Hvorfor var det ingen omtale etter at Jesu Kristi sjel var gått bort, at hans legeme ble værende tilbake? Hvor var det blitt av, hva hadde skjedd med det? Hvorfor vendte Kristi sjel tilbake til samme legeme, om det nå gjorde det? Disse vitale, men ubesvarte spørsmål kan ha vært fødselen til andre slike spørsmål. Dersom gjenopplivelse betydde å vende tilbake til samme kropp, hva må da ha skjedd med Jesus Kristus etter den andre perioden av hans fangenskap i den kjødelige menneskelige ramme? Forble han evig fanget i legemet for så å aldri bli løslatt?

På den annen side, hvis Jesu sjel gikk bort enda en gang fra den samme kroppen, var da den gjenopplivelsen midlertidig eller evig? Dersom han ikke forble fanget i den, hva skjedde da med hans kropp etter hans annen død? Hvor ble den gravlagt, finnes det noen omtale om den i noen arkiver eller historiske bøker?

Det ser ut til at disse spørsmålene, selv om de ikke ble reist tidligere må ha blitt reist i de senere århundrene da intens filosofisk beskjeftigelse angående Kristi mysterium og alt rundt ham ble opplevet blant de kristne teologer. Det ser ut til at en eller annen samvittighetsløs skriver prøvde å komme seg unna dette ved å tillegge de siste tolv versene i Markusevangeliet, og usannferdig tilskrev ham den påstand at Jesus siste gang ble sett i det han ble tatt opp til himmelen i sitt legeme.

Oppspinn sparte heller ikke Lukasevangeliet hvor den dyktige innskytelsen av ordene:”og ble tatt opp til himmelen” i 24:51 tjente skriverens hensikt. På den måten brakte han spørsmålene til ro en gang for alle. Så var i det minste ett mysterium oppklart. Men på hvilken bekostning? På bekostning av edle fakta angående det reele hellige bildet av Jesus Kristus. Fakta omkring Jesus ble derfor ofret på diktningens alter. Fra da av fortsatte Kristendommen å gjøre fremgang usvekket og ustanselig under sin reise og sin forvandling fra fakta til fantasi.

Vi vet med sikkerhet at jødene var ulykkelige og urolige over å ikke ha funnet Jesu Kristi legeme⁹. De ville være sikre på at Jesus var død, og for det trengte de det universelle akseptable bevis på død, nemlig tilstedeværelsen av det døde legemet. Deres klage slik den ble brakt fram for Pilatus, viser åpenbart deres uro over kroppens potensielle forsvinning¹⁰.

Det virkelige og enkle svaret lå imidlertid i det faktum, at siden Jesus ikke hadde dødd på den måten som man trodde, var spørsmålet om det manglende legemet fullstendig irrelevant, og i henhold til sitt løfte må han ha forlatt Judea i sin søken etter de tapte får av Israels hus. Han kunne åpenbart ikke ses igjen.

Ahmadi-muslimenes oppfatning

Den oppfatning ahmadi-muslimene har om Jesu legeme, er klar, logisk og de facto. Den fremlegger Jesus og det som skjedde med ham i sannhetens lys. Og virkeligheten omkring Jesus Kristus er så skjønn at det ikke er noe behov for å bygge noe

⁹ Matt 28:11-15

¹⁰ Matt 27:62-64

Gjenopplivelse eller gjenoppstandelse

mysterium rundt ham. Hans virkelighet innebefatter hans lidelse for den syndige menneskehetens skyld gjennom hele sitt liv, noe som kulminerte med korsfestelsen; hans befrielse fra korset slik han var blitt lovet av Den Nåderike, Gavmilde og Allmektige Gud, og hans utvandring og søken etter de ti tapte stammene av Israel folk.

Han brakte budskapet fra Gud, ikke bare til de to stammene han hadde henvendt seg til før korsfestelsen, men han nådde også de andre av Israels stammer og fullførte så hensikten med sitt verv. Det var da han hadde gjort dette at hensikten med hans virke ble fullendt. Dette er det fremragende og edle ved Jesu liv og virke.

Grunnleggeren av Ahmadiyyabevegelsen i Islam, Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad av Qadian, erklærte for omkring ett hundre år siden, at Jesus var en sannferdig profet fra Gud, han ble reddet fra korset. Og for første gang i Islams historie løftet Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad, guddommelig ledet som han var, det mystiske sløret fra den strålende virkelighet som gjaldt Jesus. Det var Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad som erklærte mot bitre angrep fra majoriteten av ortodokse muslimer at Jesus verken døde på korset eller var tatt legemlig opp til himmelen, men på mirakuløst vis var blitt reddet levende fra korset slik Gud hadde lovet. Og deretter hadde Jesus utvandret i det han søkte de fortapte får av Israels hus slik han hadde lovet.

Ved å følge den sannsynlige utvandningsruten når det gjaldt Israels fortapte stammer, kan vi trygt anta at det er slik at Jesus må ha reist gjennom Afghanistan på sin vei til Kashmir og andre deler av India der det hevdes at Israelske stammer levde.

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

Det finnes mektige historiske bevis på at folk både fra Afghanistan og Kashmir stammer fra utvandrede jødiske stammer. Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad fikk en åpenbaring om at Jesus døde og ble begravd i Srinagar, Kashmir.

Når Ahmadimuslimene legger dette frem som en antakelig og realistisk løsning på det at Jesu legeme forsvant, blir de ofte møtt med den reaksjon at selv om han ble reddet levende fra korset er det ytterst unaturlig at han skulle ha tatt den vågsomme reise fra Judea til Kashmir. Men etter å ha hørt på det svaret så undrer jo ahmadimuslimen seg litt over hvilken strekning som er lengst, den fra Palestina til Kashmir, eller den fra jorden til det ytterste spenn i universet. Og igjen lurert ahmadimuslimen på hva som skjedde med Jesu Kristi løfte om at han ville søke de tapte får av Israels hus. Om han reiste direkte fra Palestina til himmelen for å sitte ved sin Fars høyre hånd, hadde han da glemt sin forpliktelse, eller var det umulig for ham å holde det? Det er enten dette eller som vi foreslo tidligere at det bør forventes at de tapte får av Israels hus hadde fart til himmelen kanskje, og så dro Jesus dit for å søke etter dem?

Eksempler på overlevelsestilfeller

For dem som fortsatt finner det vanskelig å tro på den scenen da Jesus ble reddet levende fra korset, for dem som tror at dette virker for underlig, at det er uakseptabelt, da retter vi deres oppmerksomhet mot det faktum at i lys av kjent og nedtegnet historie så er Jesu tilfelle ikke aldeles enestående. Det finnes mange beretninger om nær døden tilfeller. Det finnes en rekke bevis i favør av mennesker som har overlevd nesten umulige situasjoner.

Gjenopplivelse eller gjenoppstandelse

Det er et velkjent eksempel fra India tidlig i dette århundre, og det er verdt en omtale. Denne *maharaja* fra en liten stat i India ble utsatt for en situasjon der han hadde små muligheter for å overleve. Han ble forgiftet av sin hustru, hans legeme ble lagt på bålet og bålet ble tent, slik som hindu-skikken er. Da kom det plutselig en voldsom storm, med stormen fulgte regn og ilden ble slukket. Historien lyder slik:

Ramendra Narayan Roy, Kumar av Bhowal-staten, det fortelles om han at han var blitt forgiftet og erklært død og lagt ut til kremasjon på brennende *ghat* i mai 1909. Det sies at hans kone spilte en sentral rolle i dette. Et kraftig tordenbrak før kremasjonen ble fullført, forårsaket at gruppen som var ansvarlig for brenningen av det døde legemet, rømte unna og etterlot seg det døde legemet. Regnet forårsaket at ilden sluknet. En gruppe *sadhuer* (hindu-eremitter) passerte, og de merket at mannen var i live. Han ble reddet. Neste dag da de sammensvorne oppdaget at legemet var forsvunnet, kremerte de et annet legeme for å få folk til å tro at det var Kumars legeme som var blitt kremert.

De *sadhuer* som hadde reddet Kumar, tok han med fra sted til sted, denne nær døden opplevelsen hadde medført at Kumar hadde mistet hukommelsen, men han fikk den tilbake gradvis og tolv år senere besøkte han byen Joydevpur der det hele hadde skjedd. De kjente omgivelsene gjorde at han fullstendig gjenvant hukommelsen, og han meldte saken for politiet. Hans krav på å være den avdøde og kremerte person ble bestridd både av hans hustru og av andre, og det ble ført en rettsak. Mer enn tusen personer ga bevis i favør av Kumar, fire hundre ga støtte til hans kone.

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

Det man bestridde var om hvorvidt Kumar hadde dødd og var blitt kremert tolv år tidligere.

Saken ble vunnet av Kumar etter at han identifiserte en del merker på sin tidligere hustrus kropp, merker som bare en ektefelle bør kjenne til, og eiendommen ble levert tilbake til ham¹¹.

Det kan jo ha skjedd hundretusenviis av lignende tilfeller uten at det er blitt gjort kjent, men takket være moderne tekniske medisinske hjelpemidler og mediadekning har man kunnet i alle fall fått rapportert hundrevis av lignende tilfeller. Og dersom slikt er mulig for helt allminnelige mennesker fra forskjellige deler av samfunnet og fra ulike religioner, hvorfor skulle ikke noe lignende være mulig for Jesus?

Dersom noen har muligheter for å overleve i utfordrende og nesten umulige situasjoner, da ville faktisk Jesus hatt enda større muligheter, tatt i betraktning av de spesielle forhold som lå til rette. Merkelig nok avviser skeptikere forslaget om at Jesus virkelig overlevde mordforsøket ved korsfestelsen, men de vil gjerne tro på en langt mer uvirkelig, bisarr og unaturlig fortelling om at han oppsto fra de døde – døden som varte i tre dager og tre netter i følge dem.

Medisinsk forskning har vist interesse for fenomenet nær døden opplevelse, det er blant annet gjort et studium der 78 rapporterte tilfeller av nær døden opplevelser ble gransket. I 80% av disse tilfellene hadde medisinsk personell vært tilstede enten under selve hendelsen eller rett etter.

¹¹ Oversettelse av The Bhowal Case, forfattet av J. M. Mitra & R. C. Chakravarty, utgitt av Peer & Son, Calcutta.

Gjenopplivelse eller gjenoppstandelse

Interessant nok meldte 41% av tilfellene at de var blitt betraktet som døde under sin egen nær døden opplevelse¹².

Med alle mulige typer innretninger til sin rådighet, dersom medisinske eksperter i vår tid kan erklære en levende person død, hvor troverdig vil da et vitnesbyrd fra en engstelig tilskuer være som for to tusen år siden så Jesus miste bevisstheten, og så fra det slutte seg til at Jesus var død? Og videre etter å ha sett ham, trekke den konklusjon at han var blitt gjenopplivet fra døden, en slik tanke er egentlig fullstendig urettmessig.

¹² "The Phenomenology av Near-Death Experiences" av Bruce Greyson, M.D. og Ian Stevenson, M.D., A. M. Psykiatri 137:10, oktober 1980.

6 Treenigheten

Hittil har vi bare undersøkt de underliggende faktorer som førte til skapelsen av myter om Jesu opphøyelse til Gud og hans såkalte rolle i treenigheten som Guds sønn. Men den tredje personligheten i den kristne læren om treenigheten, den om den Hellige ånd, er litt av en gåte. Hvorfor kunne ikke “To i En” være tilstrekkelig og hvorfor var det behov for å introdusere den tredje enheten i denne fundamentale læren? Logisk sett har den tredje enheten ingen berettigelse til å besitte en plass i den kristne oppfatningen av guddommen. Harnack, en kommentator på dette spørsmålet, føler at til og begynne med hadde Kristendommen en nymfe mellom Gud og Jesus. Senere lyktes det kirken å knytte et element av det guddommelige til denne ved å betegne det som “Ånden”, dette tjente også som et utmerket anti-jødisk redskap¹. Teologen E. K. Kirk har dette å si i sitt essay om “The Evolution of the Doctrine of Christianity” om det samme emnet:

“Vi vender oss naturligvis til forfattere på den tiden for å utforske hvilke grunnlag de har for sin tro. Til vår overraskelse blir vi tvunget til å innrømme at de har ingen. Spørsmålet som det fremstilte seg for dem var ikke: hvorfor tre personer? Men heller: hvorfor ikke?”

Han fortsetter videre med å fremheve den fullstendige fiasko ved kristen teologi, med hensyn til å frembringe noen som helst logisk begrunnelse for den treenhetlige doktrinen, og at den kristne treenigheten kunne forklares som en tofoldighet til

¹ Harnack, “Constitution and Law of the Church”, E. T. side 264

hvilken en tredje atskilt enhet ble knyttet for å danne et mer fullstendig bilde².

Vi tror at denne enheten utviklet seg gradvis under innflytelse av tidligere hedenske filosofier og myter som det var rikelig av i det romerske riket. Utvekslingen av ideer må ha fått de kristne teologer til å fastsette den hellige ånds stilling. Ettersom det er mange eksempler på eksistensen av slike trosretninger eller kulter som anskueliggjorde Gud som sammensatt av tre enheter i en er det ikke vanskelig å spore tilbake til den grunnleggende kilden for den kristne doktrinen om treenighet. Tross alt hvis to kunne bli en, og en kunne bli to hvorfor kunne ikke tre bli til en også? Det må bestemmes av lærde forskere om akkurat når og hvordan den tredje enheten av kristen guddom slo rot i kristen mytologi, men akkurat nå er det utenfor omfanget av denne debatten. Her ønsker vi bare å granske meningsløsheten ved en slik påstand, som jo forkastes helt og holdent av den menneskelige forstand. Mennekets natur avviser selvmotsigelse og paradoksale ideer.

Tverrforbindelse innenfor treenigheten

Når en prøver å anskueliggjøre tverrforbindelsen mellom de tre bestanddelene av den kristne guddommen er de eneste mulige scenarier som reiser seg følgende:

- a. De besatt forskjellige faser eller aspekter av en enkel personlighet.
- b. De var tre forskjellige personligheter, som delte evigheten som jevnbyrdige.

² Oversettelse av utdraget fra "Essays on the Trinity and the Incarnation", utgitt av A. E. J. Rawlinson, Longmans, London [1928]

Treenigheten

c. De var tre personer med noen av sine egenskaper atskilte; ikke egenskaper fullstendig delt av andre.

d. De var tre personligheter i en, med fullstendig like egenskaper og jevnbyrdige i krefter, sammensmeltet med hverandre og ikke med noen funksjoner atskilt fra de andre.

Vi vil betrakte disse mulighetene etter tur.

Forskjellige faser eller aspekter ved en enkel person

Angående første muligheten er det ikke behov for å diskutere den omstendelig, siden det neppe finnes noen kristen i dag som ville tro på Jesus som et aspekt eller en fase av Gud, fremfor å ha en særskilt personlighet. Troende på treenigheten insisterer på at det er tre forskjellige personligheter smeltet sammen i en.

Det øyeblikket man godtar bildet av en personlighet som innehar forskjellige aspekter vist samtidig, smelter konseptet om om treenigheten, det av tre guder i en, det smelter vekk i løse luften, og ingen treenighet etterlates i det hele tatt. Da vil det være Gud Faderen Selv som, motivert av Sin Nåde, vil dø for menneskenes synder. I dette tilfelle vil det simpelthen være en kortvarig fase av den samme personen. Aspekter er ikke personer, og likeledes skaper ikke faser atskilte enheter. Ethvert menneske kan gjennomgå en mengde forskjellige sinnstilstander og aspekter uten å splittes i to eller flere personligheter. Derfor, hvis Gud bestemte Seg for å dø for den syndige menneskehetens skyld, må det være Gud og ikke aspekter ved Ham som gjorde det.

Av den grunn, angående kjernen i saken, det aspekt av Gud som spilte en vital rolle i det guddommelige offer for den syndige menneskehetens skyld, kan kun forstås å være en ren fremvisning av et av Hans attributter. Så hvis Guds nåde alene

Kristendommen - en reise fra fakta til diktning

skal behandles som en “personlighet”, og den personligheten er gitt navnet Jesus Kristus, da var det Guds nåde som døde. For en forunderlig motsigelse er vel da det at etter å ha vist medlidenhet med den syndige menneskehet begår selvmord, og det impliserer at det i tre dager og tre netter fantes det ingen nåde hos Gud.

Ihukom at i dette scenariet blir ikke Jesus behandlet som en atskilt selvstendig person, men kun som en egenskap eller et aspekt av Gud i hvilket han blir en slags legemliggjort nåde. Den personen forblir imidlertid en enkel udelelig enhet av Gud. Så om noe døde under denne prosessen, må det være enten personen Gud eller Hans attributt av nåde, som spilte den viktigste rollen i denne episoden. Det er derfor ingen mulighet unntagen å tro enten på Guds nådes død, eller Guds egen død.

Mange innviklede ting ville oppstå som en konsekvens av en slik påstand, at aspekter ved en enkelt person kan utryddes, opphøre å eksistere enten midlertidig eller permanent. Dette bildet kan bare oppfattes i tilknytning til sin anvendelse på menneskelig erfaring. En mann kan miste synet eller hørselen, midlertidig eller permanent, men han vil fortsatt være den samme levende person. Døden eller bortfall av en evne er faktisk en delvis død av samme person. I siste instans forblir den samme individuelle enheten den som taper eller den som lider.

Forskjellige personer som deler evigheten

Dersom bestanddeler av den kristne guddommen var tre forskjellige personer, delende evigheten samtidig, da ville spørsmålet om deres indre forhold oppstå. Hvis de var tre evige personligheter som utgjorde en Gud, måtte de ha sine egne selvstendige egoer slik at lidelsen til en av dem dersom han

Treenigheten

kunne lide ville være hans egen personlige opplevelse. De andre kunne føle med ham, men kunne i virkeligheten ikke delta i og dele lidelsen. Det er selvfølgelig umulig å forestille seg tankemekanismen og avgjørelsesprosessen hos Gud, men påstanden om at Han egentlig er tre personer støpt tilsammen i en, rettferdiggjør et forsøk på å binde de tre selvstendige tankeprosesser.

En mulig skisse som oppstår er den av et menneskebarn som er født med tre hoder. Dette uhyret kan henvises til som en enkel person i kraft av at det er kun et legeme og noen lemmer, men tre hoder fremlegger visselig et problem når det gjelder å beskrive deres virkelige natur. Dersom slike vanskapninger av naturen lever lenge nok til å kunne snakke og uttrykke seg selv, kun da kan vi undersøke om hva som skjer i tre forskjellige hoder. I fravær av slik viten er det imidlertid ikke mulig å erklære dem for å være en person som deler tre sinn eller tre personer som deler ett legeme.

Det er rart at dette svært viktige aspektet ved den kristne lære ikke er forklart i skrifter i det hele tatt. Så langt det gjelder Jesus og Den Hellige Ånd finnes det ikke det minste bevis på at de er fremlagt som to atskilte personer, som ikke delte samme tankeprosesser og samme følelser. Ellers ville visjonene av Den Hellige Ånd, atskilt fra Jesus, være umulig å oppfatte, spesielt i den perioden Jesus var innskrenket til sitt menneskelegeme.

Spørsmålene som visselig vil oppstå om hva som egentlig skjedde med Kristi personlighet under den opplevelsen, i tilknytning til de to andre bestanddeler av den kristne guddommen er:

Kristendommen - en reise fra fakta til diktning

1. Delte de to andre bestanddelene, det vil si Gud Faderen og Den Hellige Ånd, sammen på noen som helst måte Jesu Kristi legeme eller hans opplevelser i sitt forhold til legemet?
2. Var Jesus den eneste eieren av det legeme og av den grunn ikke delte sin opplevelse i tilknytning til legemet med noen av bestanddelene av treenigheten?

Forgreninger av det første er allerede blitt debattert. I det siste tilfellet oppstår en ekstra vanskelighet angående Jesu forhold, på det tidspunktet, med de to andre bestanddelene av treenigheten. Ble Jesus en fullstendig atskilt enhet for seg selv i den perioden, eller forble han en uunnværlig del av de to andre bestanddelene, bare besittende i tillegg en bolig i form av et menneskelig legeme for seg selv? Vi har nå enda et spørsmål å besvare:

Var hans guddommelige enhet fullstendig innebefattet i sin menneskekropp eller var den bare stukket ut av den felles delte formen av Gud Faderen og Den Hellige Ånd, som en liten finger som stikker ut av en amøbes kropp?

Dette bildet vil ha oss til å tro at i den fasen var Jesus større enn sine partnere fordi han jevnbyrdig delte sin form for eksistens med Gud Faderen og Den Hellige Ånd, mens de ikke hadde del i denne utstikkende finger av hans menneskelige eksistens.

Derfor, for å gjøre tingene lettere å forstå blir det gjort et forsøk på å illustrere de ideoende motsetninger og meningsløsheter ved å anskueliggjøre forskjellige hypotetiske situasjoner. Illustrasjonene skal selvfølgelig ikke tas bokstavelig av leserne.

Treenigheten

Temaet fremfor oss er en enkel person som viser forskjellige evner eller går igjennom forskjellige faser. Dette leder oss til spørsmålet om å betrakte påstanden om “Tre vesener i Ett” og “Ett vesen i Tre”, spesielt fra synspunktet av forskjellige faser atskilt fra hverandre; som fremviser forskjellige egenskaper og sinnstilstander av samme person.

Denne problemstillingen er blitt omstendelig behandlet i et tidligere kapittel. Her er det kun nødvendig å gjengi poenget at hvis en person eller en enhet viser forskjellige faser kan de ikke vise de forskjellige fasene samtidig, uten å dele seg selv i forskjellige deler.

Ta for eksempel vann i et bestemt mål og mengde. Det kan fullstendig forvandles til damp eller is uten å kompromittere enkeltheten ved sin eksistens. Hvis det samtidig skal observeres i tre forskjellige faser må det deles slik at en tredjedel av det ville være is, en tredjedel være damp og en tredjedel være væske. Enhver form forskjellig fra den andre, og ingen deler samtidig de to andre faser. Den mengden av vann vil visseilig være delt i tre tilstander, men størrelsen av enhver tilstand vil visseilig være mindre enn helheten av substansen og ingen kan erklære det for å være “en i tre” og “tre i en”. Sånn er det med inkarnasjonen av Kristus i Jesu menneskeform, at båndene mellom mennesket Jesus og Gud Faderen ville forbli intakte, er ufattelig.

Alle mennesker er bygget opp av de samme bestanddelene, men deres ensartethet og likhet med hverandre forvandler dem ikke til en enkel person. Det er deres egenskaper, individualiteter og atskilthet fra hverandre som deler dem i en mengde av enheter, endog de inderlig er oppbygget av samme substans. En kan

imidlertid ikke kalle dem “en i fem milliard” og “fem milliard i en” til tross for at de alle har del i den menneskelige faktor.

La oss nå granske det samme spørsmålet fra en annen vinkel. Dersom Jesus var atskilt, for en hvilken som helst tidsperiode, og skjelnelig fra Gud Faderen på den ene side, og Den Hellige Ånd på den andre, i hvilket område lå den tydelige atskilte eksistensen til Kristus? Husk at en må oppfatte Jesus værende så fullstendig forskjellig og frigjort fra Faderen og Den Hellige Ånd at hans offer for sine medmenneskelige brødre, eller skal vi si delvis menneskelige brødre, må kunne oppfattes som fullstendig hans egen opplevelse, forskjellig fra den av Faderen og Den Hellige Ånd. Dette ville åpenbart resultere i vår betraktning, at Kristus alene overfører sitt sinn eller sine tankeprosesser til det fysiske legeme av Jesus. Også da kunne han oppfattes som å ha gjennomgått en opplevelse som ikke var delt av de to andre bestanddelene av Kristendommen. Det er forvirrende, ikke sant?

Forskjellige personer med forskjellige atskilte egenskaper

Hvis Gud Faderen, Jesus og Den Hellige Ånd var tre forskjellige personer med individuelle egenskaper, ikke helt delt av andre, da kan de ikke betraktes som “Tre i En” og “En i Tre”. Den fullstendige sammensmeltingen av treenigheten til en enhet, kan kun oppfattes hvis egenskapene, attributtene, funksjonene og alle evnene de tre personene besitter blir identiske med hverandre, uten noen trekk som skiller den ene fra den andre.

Dette fremlegger et bilde som til dels kunne sammenlignes med det av identiske trillinger, som med henvisning til deres sinn, hjerte, følelser og funksjoner av deres organer, er i så fullkommen harmoni at den individuelle opplevelsen av enhver

Treenigheten

av dem er delt fullstendig av de andre. Hvis dette skjer, da kunne noe av treenigheten av Gud, sønnen og Den Hellige Ånd bli mer forståelig. Men problemet ville fortsatt være igjen angående de tre legemene som innebefatter tre identiske personer. Dette er selvfølgelig anvendelig på den kristne ideen om treenigheten. Ved neste blick blir en nødt til å se for seg et enkelt legeme som besitter tre identiteter. En sådan identitet av de såkalte trillingene kan en kun forestille seg dersom et legeme kan inneholde tre personer; noe som i seg selv skaper mange problemer. Dog kan det hevdes at Gud ikke har noe legeme, og da blir sammenlignelsen med et menneskelig legeme ikke anvendelig. Vi har selvfølgelig forståelse for at Gud ikke har noe legeme rent menneskelig sett, men problemet vil fortsatt stå ved like når det gjelder tre åndelige vesener som er identiske trillinger, individuelle som personer, endog værende en på alle andre måter.

Et annet problem som vil konfrontere eksistensen av de hypotetiske trillingene, vil være deres forhold med hensyn til tilbedelse. Ville de "Tre i En" åndelige personene av guddommen tilbe hverandre? Ville de alle være mottakere av tilbedelse av det de har skapt, uten at det finnes noe tilbedelsesutøvelse i forhold til hverandre?

Selv om det gjentatte ganger nevnes i Det Nye Testamentet at Jesus Kristus tilba Gud Faderen, og rådet andre til å gjøre det samme, finnes det ikke slik omtale når det gjelder Den Hellige Ånds tilbedelse av Gud Faderen. Det ble heller ikke gjort noe forsøk fra Jesus side i følge det som er nedtegnet i Det Nye Testamentet om å formane andre til å tilbe ham, eller til å tilbe Den Hellige Ånd. Man blir nysgjerrig på over denne fullstendige mangel på henvisning til tilbedelse unntagen i tilknytning til Gud Faderen.

Enda det er vanlig praksis blant kristne å tilbe Jesus som “Guds sønn” sammen med Faderen, finnes det ikke eksempler på at Jesu Kristi disipler noen gang tilba ham, eller at Jesus oppmuntret dem til å gjøre det under sitt opphold her på jorden. Selv om han hadde gjort det ville det ha reist mange ubesvarlige spørsmål. Igjen gjelder det Den samme Hellige Ånd, og det reiser spørsmålet om hvorfor ikke Den Hellige Ånd forlangte av noen at de skulle tilbe ham.

Tilfellet hvor de var “Tre i En” i den forstand at deres endelige ego eller bevissthet av eksistens var en, til tross for å være delt i tre aspekter eller faser, er allerede blitt gransket ganske grundig. Et vesen av en slik beskrivelse kan logisk sett ikke henvises til som “tre personer i en”. Forøvrig tilbes ikke aspekter, heller ikke tilber de sitt eget sentrale ego. For å oppfattes som selvstendige personer, må de ha sin egen selvstendige identitet i form av et endelig ego, som tilbyr et referansepunkt til deres bevissthet som personer. Ellers oppstår simpelthen ikke spørsmålet om å henvise til seg selv og andre som “jeg”, “du” og “han”.

Treenigheten i tilknytning til ett vesen kan kun oppfattes som attributter og ikke noe mer, og så langt det gjelder attributter er de visselig ikke begrenset til tre. Enten vi kjenner dem eller ikke, kan Gud besitte en mengde attributter.

For å bringe denne diskusjonen til en ende understreker vi igjen at spørsmålet om tilbedelse i forhold til hverandre, kun kan oppstå hvis de var forskjellige personer som ikke nøy jevnbyrdig status og like egenskaper.

I dette henseende vil kun en være verdig tilbedelse, og de to andre vil på grunn av sin underlegenhet ventes å tilbe ham.

Treenigheten

Svaret er igjen akseptabelt bortsett fra det at “Enheten i Treenigheten” ville forsvinne. Det finnes ingen måte man samtidig kan ha både “Tre i En” og “En i Tre”.

Dette minner meg om en vits jeg gjerne vil dele med dere. Det fortelles at Joha, en velkjent hoffnarr, som underholdt Timur Lenk så mye under dennes invasjon av Bagdad at Timur bestemte seg for å ta denn hoffnarren med seg tilbake som krigsbytte, og han utnevnte Joha som sin øverste hoffnarr. Det sies at en gang hadde Joha så veldig lyst til å spise kjøtt alene, at han ikke kunne dy seg. Han kjøpte derfor to kilo kjøtt av beste kvalitet hos slakteren. Han ga det til sin hustru og instruerte henne om at hun skulle tilberede en velsmakende stek til ham, og at ingen unntagen Joha selv skulle få noe av den. Imidlertid uheldigvis for både Joha og konen akkurat i det hun hadde gjort ferdig steken kom noen av hennes brødre overraskende på besøk. Det var en hyggelig overraskelse for henne, men det kommer til å bli en litt ubehagelig overraskelse for Joha. Den vidunderlige duften av nylig stekt kjøtt var for vanskelig å motstå. Og det som fulgte var i grunnen ganske logisk. Etter å ha fått i seg smitt og smule av steken tok brødrene et hjertelig farvel med sin heller bekymrede søster. Men hun tenkte seg godt om frem til Joha kom, og mente å ha funnet en fullstendig god unnskyldning. Da Joha kom kjente han den deilige duften av steken og lengtende ba om å få sine to kilo kjøtt, da svarte hustruen med å peke på katten som lå der og som var Johas favorittkjæledyr, og sa: “Få kjøttet ditt ut av den katten, hvis du kan. Mens jeg var opptatt med å jobbe gjorde den kort prosess med hele steken.” Joha tok straks katten opp og veide den. Og katte viste seg å veie nøyaktig to kilo. Da vendte Joha seg mot sin hustru og sa: “Min kjære, jeg tror deg selvfølgelig, men hvis dette er mitt kjøtt, hvor er da katten min og hvis dette er min katt, hvor er da mitt kjøtt?”

Nå vel, vitsen til side, la meg forsikre at jeg ikke ønsker å bestride dette emnet på grunnlag av Jesu virkelige og sanne læresetninger. Denne avhandlingen har til oppgave å betrakte nåværende kristne læresetninger som vi tror har fjernet seg et godt stykke fra Jesu originale læresetninger.

Etter å ha benektet at det finnes noen henvisning i Bibelen til at Jesus ble tilbedt, er det etterlatt for oss å forklare den eneste henvisning i tilknytning til dette, nemlig i Lukas 24:52. Mange hevder at dette verset skaffer bevis for at Jesus selv formante sine følgesvenner til å tilbe ham. Kristne lærde er godt kjent med at disse versene er blitt påvist å være falske og er de er altså ikke en opprinnelig og ekte del av Lukasevangeliet.

La oss nå ta fatt på spørsmålet om allmenn praksis, om hvorvidt denne er støttet av bevis i evangeliene eller ikke. Ifølge allmenn praksis i mange kristne sekter i dag blir Jesus tilbedt som "Guds sønn". Endog er de alle enige i at den samme Jesus, som de tilber, pleide å tilbe Faderen og Ham alene.

Jeg har forgjeves spurt velinformerte kristne lærde om grunnen til at Jesus skulle ha tilbedt Gud Faderen, dersom han selv var en uatskillelig del av Gud og var så fullstendig forenet med Ham, for å skape en følelse av enhet, til tross for tilstedeværelsen av tre personer? Tilba han noen gang den tredje bestanddelen av treenigheten, det vil si Den Hellige Ånd? Tilba han noen gang seg selv? Tilba noensinne Den Hellige Ånd Jesus? Tilba Faderen noen gang de to øvrige? Hvis ikke, så hvorfor ikke? Svaret på disse spørsmålene vil kanskje drive kristne til å innrømme en markant overlegenhet hos Gud Faderen visselig er etablert over de to andre gjenværende bestanddelene av treenigheten. Fra dette viser det seg at de tre bestanddeler av

Treenigheten

treenigheten ikke er identiske i sin status. De er av den grunn “Tre i tre”, hvis de i det hele tatt er tre, men de er ikke “Tre i En”.

Noen ganger når kristne lærde blir stilt overfor spørsmålet om Jesus, som de tror er Guds sønn, skal ha tilbedt Gud Faderen, hevder de at det var mennesket som tilba Gud Faderen og ikke sønnen Jesus som gjorde det. Dette bringer oss tilbake til diskusjonen som vi allerede har ført. Var det to bevisste vesener i Jesu legeme, det ene av disse besittende menneskelig bevissthet og den andre den av Guds sønn?

Igjen, hvorfor unngikk mennesket, og fullstendig overså Guds sønn i ham og aldri tilba Kristus som det? Det samme mennesket Jesus, Kristus partner, burde også ha tilbedt den tredje bestanddelen, Den Hellige Ånd, noe han aldri gjorde.

Tilbedelse er en gjerning av sinn og sjel som noen ganger uttrykkes i legemlige symboler, men den forbli en gjerning befestet i den psykiske og følelsesmessige eksistensen av en person. Det må derfor avgjøres hvem som tilba når Jesus Kristus tilba Gud. Vi har allerede behandlet dette scenario med alle sine innviklinger i hvilket det er Kristus, sønn av Gud som tilba. Derimot hvis det var mennesket som tilba Gud Faderen og hvis mennesket aldri tilba Kristus, hvorfor i all verden trosser da kristne dette hellige eksemplet fra Jesus selv? Hvorfor skulle de begynne å tilbe Kristus ved siden av Gud, mens mennesket Jesus aldri tilba sin partner Kristus, trass i at han var så nær ham?

Forskjellige personer med identitetiske og like egenskaper

la oss nå igjen undersøke fra en annen vinkel denne gangen formularet av “Tre i En” i treenigheten, som er tre forskjellige

personer som er absolutt og fullstendig identiske med hverandre. I dette scenario snakker vi ikke om en enkel person med forskjellige trekk samlet i en, men om tre atskilte former liksom trillinger. Vi henviser til den slags trillinger som er så fullkomment identiske at deres likheter ikke slutter med likheten av formen alene, men omfatter også hele tanke og hele følelsesprosessen. De deler sine tanker, følelser og opplevelser identisk. I dette tilfellet må en innrømme at to av de tre bestanddelene av treenigheten er overflødige. Hvis det blir gjort av med dem, vil det ikke i det minste påvirke den gjenværende delen av treenigheten som vil forbli fullstendig i seg selv.

Den Hellige Quranen reiser også det samme spørsmålet når den påpeker at hvis Gud bestemmer seg for å ødelegge og utslette eksistensen av både Jesus Kristus og Den Hellige Ånd, hvilken forskjell vil det utgjøre for Hans Majestet, Evighet og Fullkommenhet, og hvem kan hindre Ham fra å gjøre det (5:18). Det impliserer at alle guddommelige attributter vil fortsette å fungere evig og som sådan vise konseptet om treenigheten, som fremlagt i dette scenario , å være uvettig og unødvendig.

Hvis det imidlertid antas at tre forskjellige personer i treenigheten utfører forskjellige funksjoner, da vil alle tre komponenter åpenbart være nødvendige for å utgjøre guddommen. Ikke desto mindre vil det i dette tilfellet være tre forskjellige guder som samarbeider med hverandre og lever sammen i fullkommen harmoni og som sådan kan de kun behandles som “Tre guder i Tre”, men ikke “Tre guder i En”.

Igjen, hvis det foreslås at treenigheten er liksom tilfelle med en enkel person med forskjellige organiske funksjoner, alle samlet i en, da kan selvfølgelig enheten bevares, men ikke treenigheten. Her snakker vi ikke om en person med forskjellige organiske

Treenigheten

funksjoner, men tre fullstendig identiske personer, enhver utfører like funksjoner, men likevel bevarer sin individualitet. Det som diskuteres fremlegger tilfelle med en person med forskjellige organer, og hittil er det ikke noe ulogisk ved det. Men når organer behandles som personer i egentlig forstand og på samme tidspunkt oppfattes som en personlighet som i sin helhet er en, da brytes logikkens grenser og hele diskusjonen blir uakseptabel. Organer har visse sin individualitet, men deres individualitet er bare en del av en større personlighet, som ikke bare består av dette ene organet, men også andre organer. Alle slike organer til sammen i et menneske blir kalt "menneske" i sin helhet. Noen organer utfører selvfølgelig forholdsvis mindre viktige oppgaver og man kan forbli et menneske uten dem, men kun med ufullkommenhet. Et fullkomment menneske må besitte alle organer som et menneske vanligvis har, og den totale summen av disse organene vil gjøre dette til et fullkomment menneske.

La oss ta et menneske kalt Pål, vi kan ikke si at siden leveren, hjertet, lungene og nyrene til Pål har individualitet og spesifikke oppgaver å utføre, så er de forskjellige personer fullstendig identifiserbare med Pål. Fullstendig identifikasjon kan kun være mulig hvis, la oss si, nyrene fungerte akkurat liksom Pål i sin helhet og det samme kunne sies om de øvrige organer. Dette forslaget ville kreve at fravær av ethvert organ ikke ville forandre Påls karakter på noen som helst måte, eller alternativt at Pål selv uten sine lunger, hjerte, nyrer og hjerne, ja faktisk med alle sine organer fjernet, fortsatt ville forbli en fullstendig Pål i seg selv. Dette fordi i siste instans er de alle akkurat lik hverandre, og Påls personlighet forblir absolutt uskadet til tross for fravær av alle disse organer.

Kristendommen - en reise fra fakta til diktning

Hvis dette er bildet av "Tre i En", da er det selvfølgelig galt å gjøre noe forsøk på å kritisere de kristne trossetningene med hensyn til logikk. Da er logikken som kan anvendes på dagens kristne lære kun logikken til heksene i Macbeth når de sier: "Rett er galt og galt er rett".

7 Kristendommens evolusjon

Treenighetslæren, som er en av de grunnleggende sidene ved kristen lære, var fraværende fra kristendommen under Jesu Kristi levetid. I det meste kan man innrømme at denne læren begynte å ta form etter korsfestelsen. Det tok mange århundre for den å nå dens veldefinerte, men uforklarlige form. Den gjennomgikk en lang prosess av bitre og kontroversielle diskusjoner mellom kristne teologer og filosofer representerende forskjellige religiøse, kulturelle og tradisjonelle bakgrunner.

Denne læren var svært påvirket av myter og tradisjoner fra forskjellige land som oppvarte kristendommen i dens tidlige periode. Hoved stammen i kristendommen, som tok vare på og livnærte utviklingen av kristne trossetninger og filosofier i dens tidlige utvikling, var av jødisk herkomst. Jødisk innflytelse forble dominerende gjennom den delen av kristen historie. Jesu disipler, som hadde lært og forstått kristendommen direkte fra Jesus, og som bevitnet den i form av hans liv, tilhørte denne herkomsten. Disse var de første voktere av kristen tro og hadde dypt befestede røtter i den hellige jord av Jesu instruksjoner og levemåte. Det var disse som bevitnet korsfestelsen og hadde sett Jesus overleve fra dette forsøket på å myrde ham.

De første etterfølgere av Jesus

Tidlige kristne viser seg å ha vært fundamentalt splittet over både Jesu natur og i spørsmålet om å adlyde den mosaiske Loven eller ikke. I den andre fasen av kristen utvikling, var St. Paulus den mest sentrale skikkelsen i å gi kristendommen en ny filosofi og ideologi. Det fantes grunnleggende meningsforskjeller mellom Paulus og Jakob den rettferdige. Mens Jakob så etter Kirken i Jerusalem, prekte Paulus mot Vest, spesielt til hedninger. Den vestlige kirke utviklet seg langs de paulinske

linjer, mens kirken i Jerusalem utviklet seg langs monoteistiske læresetninger.

En gren av Jakobs ministerium var Ebonitter, en sekt hvis navn avledes fra hebraisk *ebionim* som betyr "den ydmyke" eller "den fattige". De var jødisk-kristne, og hos dem hadde Jesus rollen av Messias og ikke den av "Guds Sønn". De fulgte den mosaiske loven med stor begeistring, og hadde deres eget evangelium kjent i forskjellige kontekster som "Hebreernes Evangelium", "Ebonittenes Evangelium" eller "Nasarittenes Evangelium". Her følger en beskrivelse av Ebonittene hentet fra forskjellige kilder.

I sin bok "The History of the Church", skrevet i 4. århundre e. Kr. i Caesarea, nevner Eusebius Ebonittene i bok 3, *Vespasian til Trajan*. Han spotter deres syn, påstående at deres navn kommer av deres usle og smålige mening om Jesus. Ebonittene betraktet Jesus som dødelig og hedret ham som en rettfærdig på bakgrunn av veksten i hans karakter. Som jøder, holdt de Sabbat og enhver detalj av Loven, og aksepterte ikke den paulinske ideen om frelse gjennom troen alene. Han snakker også om en annen gruppe av Ebonitter som godtok jomfrufødselen og den Hellige Ånd, men nektet å godta Jesu pre-eksistens som "Gud Ordet og Gud Visdommen". De fulgte et "evangelium av Hebreerne" som muligens kan ha vært Matteus evangelium. De holdt Sabbaten og det jødiske system, men feiret gjenoppstandelsen¹.

R. Eisenman og M. Wise beskrivende bakgrunnen til Ebonitter i sine bok "The Dead Sea Scrolls Uncovered" (1992) sier at Jakob ("Zaddik" eller "Zadok", som betyr den rettfærdige) var lederen av Jerusalem kirken i midten av første århundre (ca. 40 - 60 år e.

¹ Eusebius: The History of the Church", sidene 90-91 (Penguin 1989)

Kr). Grenen ble retrospektivt kalt jødisk kristendom i Palestina. Ebonittene utviklet seg fra denne grenen².

Menigheten som fulgte Jakob var kjent som "de fattige" (Gal 2:10, Jakob 2:3-5), en utpeking nevnt i Prekenen på Fjellet og i Dødehavsrullene. På mange måter føler Eisenman at Ebonittene var liksom forfattere av Dødehavsrullene. De æret Jakob den rettferdige, og trodde på Jesus som deres dødelige Messias, mens Paulus hadde blitt utro overfor Loven. De holdt Loven og Sabbaten med stor begeistring. De holdt Jakob i den høyeste stilling, mens Paulus ble betraktet som "Fienden" (Matt 13:25-40)³.

Ifølge Baigent, Leigh og Lincoln i "The Messianic Legacy" har kilden for originale læresetninger av Ebonitter, Gnostikere, Manikeister, Sabierne, Mandiner, Nestorianere og Elkasiter beskrevet som nasarittenes filosofi. De henviser til deres tanker slik:

"En orientering mot Jesus og hans lære som stammer opprinnelig fra den originale nasareer posisjon, som artikulert av Jesus hamselv, deretter forkynnet av Jakob, Judas eller Judas Thomas og deres direkte etterfølgere. Deres trossetninger var:

- 1 strengt troskap til den mosaiske Loven
- 2 troen på Jesus som Messias
- 3 troen på normal menneskelig fødsel av Jesus
- 4 fiendtlighet overfor det Paulinske syn

² "The Dead Sea Scrolls Uncovered" av R. Eisenman og M. Wise, side 186, (Element Books 1992)

³ Ibid side 233-234

Kristendommens evolusjon

Det finnes en samling av arabiske manuskripter holdt i et bibliotek i Istanbul som inneholder utdrag fra en 5. eller 6. århundrets tekst som tilskrives "al-nasara", skrevet på syrisk og funnet i et munkekloster i Khuzistan i sørvest Iran nær den irakiske grensen. Den gjenspeiler synet til nasareernes hierarki flyktende fra Jerusalem etter ødeleggelse i 66 e. Kr. Den henviser til Jesus som et menneske og vektlegger den jødiske Loven.

Paulus' tilhengere «oppga Kristi religion og vendte mot romernes religiøse doktriner»⁴.

Av alle de forskjellige lærene som utviklet seg under utviklingen av kristendommen, kan bare de som trodde på nasareernes filosofi sies å ha en berettigelse til å kunne fremheves. Disse tidlige kristne ble lært betydning av kristendommen av Jesus selv.

Rollen av St. Paulus

Paulus og hans lovskole tilhører åpenbart ikke til der. I virkeligheten, fra Paulus' tid og fremover, idet kristendommen spredde seg til ukjente land og til hedenske religioner i Romerrike, begynte den å bli sterkt påvirket og kuet av kulturer og mytologier som hersket i de landene, og drev med det lenger vekk fra dens opprinnelige renhet. Paulus gjorde sin del for å påvirke forverringen av kristne tanker ved å introdusere sitt eget brennemerke av mystisisme. Han var verken av jødisk herkomst. heller ikke hadde han noen direkte kontakt med Jesus, unntatt gjennom sin selverklærte visjon. Han var allerede, ser det ut som, under mektig innflytelse av fremmede kulturer.

⁴ Oversettelse av "The Messianic Legacy" av M. Baigent, R. Leigh og H. Lincoln, side 135-138 (Corgi Books)

Kristendommen - en reise fra fakta til diktning

Det fantes tydeligvis to muligheter tilgjengelige for Paulus, enten å kjempe anstrengende kamper mot en verden av overtro, myter og legender, herskende i landene i Romerriket fra uminnelige tider, eller å gi etter for dem og la kristendommen forandre seg for å tilpasse seg etter deres krav og ambisjoner. Dette forkynte dem et budskapet om at kristendommen ikke nødvendigvis var forskjellig fra deres legender og myter. Han fant anerkjennelse av den andre muligheten langt mer fordelaktig og beleilig, og lot kristendom forandre seg til å tilpasse deres ambisjoner og filosofier utbredt i den hedenske verden.

Denne strategien virket såpass bra i det minste, at den ervervet et stort antall av konvertitter til den nye religionen som ellers ikke ville ha vært lett tilgjengelige. Men på hvilken bekostning? Dessverre endte det kun med en ugudelig konkurranse mellom edle kristne verdier og hedenske myter. Det Paulus forandret var kun navnene på hedenske guder og erstattet dem med Jesus, Gud Faderen og den Hellige Ånd. Det var faktisk ikke ham som oppfant myten om treenigheten og introduserte den til den hedenske verden i kristendommens navn, derimot lånte han myten om treenigheten fra hedensk mytologi og bandt den til kristendommen. Fra da av var det den samme gamle hedenskap, men med nye navn og nye ansikter.

Pauli kristendom lyktes derfor ikke i å forandre lærer, myter og overtro av den hedenske verden, men endte opp med å forandre kristendommen i henhold til dem. Hvis fjellet ikke svarte på hans kall, bestemte han seg for å gå til fjellet.

Jesu virkelighet

Alle har selvfølgelig rett til å velge mellom Pauli kristendom og den av Jakob den rettferdige og andre tidlige ledere av

Kristendommens evolusjon

kristendommen som var disipler av Jesus Kristus selv. Men her ønsker vi å etablere det faktum at hovedstammen av kristendommen fortsatte å utvikle seg langs monoteistiske linjer og holdt seg unna de senere fornyelser som frembrakte floskel og innviklinger av kristne læresetninger slike som Jesu guddommelighet som Sønnen, treenigheten, arvesynden, frelsen, fysisk gjenopplivelse av Jesus osv. Synspunktene til de tidlige ledere av kirken, der Jakob den rettferdige er iøynefallende, var enkle og sanne og hadde ingen indre motsetninger eller paradokser skjult bak et røketeppes av mysterier. Et studium av historien til unitarismen i kristendommen etablerer uten tvil det faktum at Guds Enhet, ukomplisert av treenighetens motto, forble den offisielle læren av Kristi sanne kirke i dens urgamle renhet.

Husk at denne korte avhandlingen ikke er et forsøk på å konvertere kristne til noen annen tro enn den av Kristus. Det er simpelthen et genuint forsøk på å invitere kristne tilbake til den rene uforfalskede tro og praksis av Jesus selv. Det er en oppriktig bestrebelse for å omvende diktingen tilbake til kristendoms fakta - fakta som visselig er så skjønne som de er realistiske og tilfredsstillende både hode og hjerte.

For nesten to tusen år, er det ikke legender spunnet rundt virkeligheten av Jesus Kristus, som har holdt kristendom sammen, og har hjulpet den til å overleve utfordringer av fornuft og stadig økende belysning født ut av vitenskapens fremgang, heller ikke skyldes dens overlevelse mystisk tro om treenigheten. Det som har holdt sannheten og kjernen av kristendommen sammen er skjønnheten av personligheten og læresetningene til Jesus Kristus. Det er den guddommelige oppførselen, og ikke den guddommelige personligheten av Jesus, som har vært så skjønn å adlyde. Det var lidelsen, tålmodigheten og

Kristendommen - en reise fra fakta til diktning

standhaftigheten for edle idealers skyld, og hans modige og ærlige forkastelse av alle despotiske forsøk på å få ham til å endre sine prinsipper, som har vært den virkelige ryggraden i kristendommen. Den er like skjønn og elskverdig idag som den alltid var før. Den har så mektig påvirket kristne sinn og hjerter at de forblir bundet til Jesus, og vil gjerne heller lukke deres øyne for logiske misforhold enn å drive vekk fra ham.

Hans virkelige mektighet ligger i det faktum at han overgikk og beseiret mørkets krefter, som hadde sammensverget for å overvinne ham, til tross for at han var et svakt menneske og intet mer enn et menneske. Denne seieren til Jesus er noe å dele med stolthet av Adams barn. Slik som vi ser dette fra det muslimske synspunktet, er han noe av det mest edle avkommet av Adam. Han lærte menneskeheten ved sitt eksempel av standhaftighet møtende den ytterste lidelse og smerte. Ikke å gi opp, men å være trofast og stå urokkelig gjennom ekstreme prøvelser, var den edleste oppnåelse av Jesus. Det var hans liv av lidelse og smerte som reddet menneskeheten og lot ham overvinne døden. Hvis han frivillig hadde godtatt døden, ville det ha vært ensbetydende med et forsøk på å flykte fra sin tilstand av lidelse. Hvordan kan man oppfatte dette som en gjerning av tapperhet? Selv det begå et selvmord under det største press, tas for å være en gjerning av feighet. Å dele lidelse i livet er langt bedre enn å flykte lidelsen ved død. Derfor er forståelsen av Jesu mektige offer til å godta døden for menneskehetens skyld, en uthullet følsomhet uten noe reelt innhold i seg.

Vi insisterer igjen at Jesu storartethet ligger i hans mektige offer gjennom sin livstid. Gjennom hele sitt liv trosset han fristelsene til å gi etter og bytte et liv av lidelse med det av velvære og komfort. Dag inn og dag ut konfronterte han døden, men nektet å gi etter og levde for de syndige skyld, for å bringe dem til live.

Kristendommens evolusjon

Han overvant døden ikke ved å overgi seg selv til døden, men ved å nekte å bøye seg for den. Han overvant den helt, og kom ut av dets grep der et mindre menneske ville ha omkommet. Han beviste altså sin sannhet og sannhet av sitt ord over enhver tvil. Det er slik vi ser Jesus og det er derfor vi elsker ham slik. Hans kall var Guds kall og ikke kallet av hans egne ambisjoner. Han sa det han hadde fått i oppgave å si, verken mer eller mindre enn det Gud hadde befalt ham. Han tilba Gud gjennom sitt liv og tilba Ham alene, og aldri forlangte Jesus at noe menneske skulle bøye seg foran ham selv eller foran sin mor eller den Hellige Ånd. Dette er Jesu virkelighet som vi innbyr kristne, fra alle grupper å tro på og vende tilbake til.

Fortsettelse av religion

Vi tror på fortsettelse og det universaliteten av religioner. Det er derfor Islam i den grad vektlegger institusjonen av profetdømme som et universelt fenomen, hvilket betyr at profetene må aksepteres i deres helhet. Forkastelse av en vil være ensbetydende med forkastelse av alle, fordi en bøyer seg i virkeligheten for profetene kun i det henseende at de stammer fra samme Kilden. I denne sammenhengen bør uttrykket "fortsettelse" forstås som noe som er likt, men ikke nøyaktig som livets evolusjon. Vi tror på fremgang av budskapet, som utvikler seg gradvis med generell menneskelig fremgang i alle sfærer av menneskelig aktivitet. Det ser ut til at de tidlige formene for åpenbarte religioner, endog besittende de samme fundamentale læresetninger, dekket forholdsvis mindre områder av detaljerte befalinger. Det vil si et mindre antall av påbud og forbud. Disse økte så gradvis til et større antall av påbud og forbud dekkende et utstrakt felt av menneskelig aktivitet. Det ser også ut til at religioner tilhørende fortidens sivilisasjoner henvendte seg til forholdsvis mindre publikum som tilhørte særskilte stammer, klaner eller regioner. Deres budskap var

begrenset til tidens krav. De kunne mer passende beskrives som stamme, klan eller nasjonale religioner. Tilfellet av Israels barn og de jødiske læresetninger er en beleilig illustrasjon for å konstatere poenget.

Den historiske utviklingstrend kan derfor summeres som tofoldig:

- 1 En økende utdypelse og forholdsvis perfektjonering av læresetninger.
- 2 En økende forandring fra mindre til større samfunn.

Fortsettelsen betyr ikke at samme religion, som ble åpenbart Adam, fortsatte å henvende menneskeheten og undergikk en gradvis forandring, utstrekke sitt felt av instruksjon og mål. Det som menes er at i forskjellige deler av verden, hvor forskjellige sivilisasjoner slo røtter og oppblomstret, skjenket guddommelige åpenbaringer fødsler til slike religioner med tilsvarende sosial utvikling av mennesket i de deler av verden. Alle disse religionene utviklet seg imidlertid i den samme generelle retningen.

Toppunkt av religiøs utvikling

Av alle slike religiøse samfunn, tror vi at de i Midtøsten ble ernært og dyrket for å gi opphav til slike store religioner som ville tjene hovedstammen av religiøs evolusjon i verden. Dette er ganske åpenbart fra et studium av religiøs historie. Jødedommen etterfulgt av kristendom etterfulgt av Islam, indikerer klart retningen av evolusjonen for religiøse læresetninger. Blant disse religionene, kan utviklingen av læresetninger lett spores frem og tilbake, og er funnet å være dypt tverrbundet. Det er derfor høyst viktig å forstå denne storslagne planen av tingene som skulle ende, og endte i

Kristendommens evolusjon

fullbyrdelse av disse læresetningene i form av en universell religion, det er Islam.

I denne sammenheng er det i jødernes interesse å seriøst og uten fordom prøve å forstå betydningen av Jesus Kristus. Etter å ha mislykket i å gjenkjenne ham, er jødernes tilfelle liksom det av mange dyrearter begravet dypt i evolusjons historien, som ikke spiller noen vital rolle i livets evolusjonstre, som nærmet seg dets topp. Således forblir den kun som en levning i historien, men som likevel fortsetter å overleve i sin egen nærmeste eksistenssfære.

Tilfelle til de kristne er igjen lik det av jødene, kun det at de står et skritt foran dem nærmere Islam i kronologisk rekkefølge. Mest viktig, imidlertid er at de har avveket fra veien til Jesus Kristus på et forfallenhetens kurs, som egentlig ble satt for dem av Paulus og som faktisk ledet dem enda lenger bort fra Islam enn jødene. Jødene, etter mer enn fire tusen år av deres eksistens, har i det minste lært læren om Enhet, som er vital for åndelig liv uansett religion. Endog, til tross denne nærheten til Islam i grunnleggende lærer, finnes det andre faktorer som gjør jødene enda mer harde i å benekte Islam i stort antall.

Denne historien får meg til å tro at med mindre jødene utvikler den sinnstilstand og holdning, som er et krav for forståelsen av Kristus, vil de til tross for deres læremessige likheter, fortsatt forbli lenger unna Islam enn de kristne. De har mistet et svært viktig ledd, det er Jesus Kristus, mellom dem og advent av Profet Mohammad, må Allahs fred og velsignelser være med ham. Denne benektelse av sannheten har forherdet dem i den grad at de psykisk ikke er forberedt på å godta noe nytt budskap. De fortsetter å vente på Kristus, mens Kristus allerede har kommet og gått. Etter å ha mislykkes i å gjenkjenne ham engang, er de langt mindre klare for å gjenkjenne ham igjen

Kristendommen - en reise fra fakta til diktning

under hans andre advent. De er dømt, ser det ut som, til å vente evig på Kristus av deres drømmer.

Det var Kristus som skulle preparere veien til å følge en høyere ordens religion, som er Islam. Denne påstanden bør ikke tas for hardt. Vi foreslår ikke at jødene først bør akseptere kristendom og deretter ta neste skritt til Islam. Det ville være et for naivt syn av religiøse manifestasjoner idet de finner sted. Det vi prøver å påpeke er at et folk som har forkastet en profet eller et sendebud, som ikke bare var en vanlig profet, men skulle spille en svært viktig rolle i oppgaven av mental og åndelig opplæring av det folket, gjør det kun når de er åndelig og psykisk syke. Med mindre denne sykdommen blir kurert og den fordreide holdningen overfor sannheten rettes på, er det lite trolig for dem å følge en profet som i virkeligheten er plassert bortenfor leddet de allerede har mistet.

Så langt det gjelder den kristne holdningen, kan de bare ledes til sannheten av Profeten Mohammad hvis de vender tilbake til sannheten og virkeligheten av Jesus Kristus. Han var ikke bare veien til Gud, men var også, liksom alle andre profeter, veien til profeten som var forutbestemt til å følge ham.

Jesus var bare midtleddet i liknelsen av vingården. Den siste perfekte representasjon av Gud skulle ennå komme. Derfor, med mindre kristne vender tilbake fra et falskt, innbilt og mytisk bilde av Jesus Kristus, til den mer opphøyde og edle virkelighet av deres hellige mester, kan de ikke rettledes på veien som forbundet ham med Profeten Mohammad, må Allahs fred og velsignelser være med ham.

Profet Mohammad var en virkelighet og ikke en diktning, og det er bare virkeligheter som leder til andre virkeligheter. Det vil derfor heller være Kristi faktum enn den fantasi han er blitt

Kristendommens evolusjon

forvandlet til, som vil velsigne kristne til å gjenkjenne sannheten av Profet Mohammad.

8 Kristendom idag

Det største problem, som konfronterer kristendommens verden idag, er ikke så mye mangelen på forståelse, som mangel på ønske og vilje til å godta sannhet. Kristendommen, enten det er mytisk eller faktisk, har blitt en uskillelig del av vestlig sivilisasjon, og har spilt en viktig rolle i deres koloniserende og imperialistiske erobringer. Den støtter deres politiske og økonomiske systemer, og forsyner dem med en samlende og sammenhengende kraft som holder dem som et mektig og forenet enhet. Den har spilt en vital rolle i bygging og forsterking av det komplekse sosiopolitiske og økonomiske system i Vesten. Det vi oppfatter som vestlig sivilisasjon eller vestlig imperialisme og dens økonomisk dominans, har alt blitt gjennomtrengt av kristne elementer. I dens nåværende tilstand, ser kristendommen ut til å være tilbøyelig til å bedre tjene vestens materialistiske mål enn dens åndelige mål. Mens i fortiden var kristendommens rolle mer i retning av å støtte kristne trossetninger og bygging av moralske verdier.

Den mest historiske rollen spilt av kristendom, ligger imidlertid i bygging og forsterking av vestlig imperialisme. Østen ble erobret med kristen iver, og spesielt ble kampene kjempet mot det muslimske rike, sterkt motivert av kristen hat mot Islam.

Kristendom og kolonialisme

Når koloniloven undertrykte nesten hele Afrikas kontinent og bundet afrikanere fra topp til tå i kjeder av politisk slaveri, måtte de ikke vente lenge til de ble bundet på hender og føtter av kjeder av økonomisk slaveri også. Imperialistiske erobringer er meningsløse uten en økonomisk undertrykkelse av folket. Ikke langt bak politiske og økonomiske herrer kom kristne prester, iført ydmykhet og selvoppofrelse. Deres hensikt med å besøke

Kristendommen - en reise fra fakta til diktning

Afrika viste seg å være helt motsatt den av deres politiske og økonomiske fortrøpp. De kom ikke for å binde til slaveri, slik som de sa, men for å befrie Afrikas sjeler. Det er overraskende at afrikanere ikke stilte spørsmål ved denne tilsynelatende edle intensjon. Hvorfor spurte de ikke høflig av de vennlige filantropiske lederne av kirken, om hvorfor de skulle ha medlidenhet for deres sjeler og deres sjeler alene? Kunne de ikke se hvor nådeløs deres kropper hadde blitt bundet? Hvor uvillig de hadde blitt frarøvet deres politiske frihet? Hvordan de ble bundet i kjeder av økonomisk slaveri? Hvorfor hadde de ikke medfølelse for deres fysiske tilstand av fangenskap og hvorfor var de kun interessert i å befri sjelene av et slavebundet folk?

Den iboende motsetning er åpenbart, men dessverre var det ikke så klar for de som falt offer for kristne planer. Afrika er visselig naiv, og like mye naiv idag som den var for to århundre siden. Afrikanere ser fortsatt ikke hvordan deres politiske og økonomisk slaveri vedvarer gjennom et usynlig, fjernt kontrollert system av nykolonialisme. De innser fortsatt ikke at for dem er kristendom bare et middel av undertrykkelse. Det er liksom en narkose som har beroliget dem til en dyp søvn av forglemmelse. Det gir dem en falsk følelse av tilhørighet til deres herskere ved å i det minste dele noe på lik linje med dem.

Det er den samme oppfattelsen av å tilhøre, som har ledet dem til å etterlikne den så kostbare stilen av vestlig livsstil. Trærne forblir plantet på fremmed jord, men kun frukter blir fraktet over til et folk som på en eller annen måte har blitt avhengig av deres smak. Denne er en liten illustrasjon på hvordan kristendommen alltid har vært uunnværlig for vestlig imperialistisk og økonomisk herredømme over den tredje verden.

Kristendom idag

Selv i Vesten, uten hensyn til om et vanlig menneske forstår innviklingene i den kristne læren eller ikke, ser det kristendommen som en indre del av dets kultur og sivilisasjon. Det bør ihukommes at den virkelige styrken av kristne verdier, hvor de enn overlever, ligger ikke i kristendommens mytiske sett av trossetninger. Men ligger isteden i understreking av snillhet, sympati, tjeneste for andres lidelse og andre slike verdier som har nesten blitt ensbetydende med kristendommen. Selv om disse verdiene er felles for alle verdensreligioner, og de ser ut til å være det guddommelige målet satt for å oppnås av hele menneskeheten, har likevel den mektige kristne propagandaen på en eller annen måte stadig vektlagt disse rollene i tilknytning til kristendommen alene, og har således lyktes i å overbevise de fleste mennesker. Dette budskapet av sympati, snillhet, fromhet og fornem behandling trellbinder ørene med dens søte musikk. Det er denne verden av romantikk som generelt tiltrekker mennesker til kristen tro. Dog virkende side om side men likevel atskilt fra den harde politiske og økonomiske virkeligheten av det vestlig liv og dets undertrykkelse av resten av verden.

Det ser ut til at de læremessige motsetningene, som kristne må leve med, på en eller annen måte har blitt overført til deres verdslig oppførsel også. Snillhet, ydmykhet, toleranse, offer og mange andre slike edle ord går hånd i hånd med grusomhet, undertrykkelse, grov urettferdighet og underkuelse i stor skala av forsvarsløse folk i verden. Lovens regler, rettferdighet og ærlig spill ser kun ut til å være gjeldende valuta som virker innbyrdes mellom vestlige kulturer. I områder av internasjonale forhold, behandles de imidlertid som ukloke og umoderne uttrykk som tas alvorlig bare av den naive.

Internasjonal politikk, diplomati og økonomiske forhold kjenner ingen rettferdighet annen enn den som tjener nasjonal interesse.

Kristendommen - en reise fra fakta til diktning

Kristne verdier, hvor gode de enn måtte være, tillates ikke å skride over i området for vestlig politikk og økonomi. Dette er den mest tragiske motsetningen i moderne tid.

Når det kommer til det bildet den danner, blir kristendommen kun fremlagt i form av en tiltrekkende vestlig kultur og sivilisasjon, som kaller Østen til et liv av komfortabel sorgløs overbærenhet sammenliknet med de generelle strenge normer av deres forfalne religiøse samfunn. Dette budskapet av befrielse blir ofte misforstått av halv-utdannede folkemasser fra den tredje verden som noe veldig tiltrekkende. Legg til dette den tilføyde psykiske fordel av å erverve følelsen av å tilhøre til den utviklede verden gjennom sammenslutning av religion, og da begynner man å erkjenne den virkelige rollen av kristendommen i å tiltrekke store mengder av nedtråkkede og i mange tilfeller utstøttede og undertrykte mennesker, som er på de laveste trinn innenfor deres egne klassesdelte samfunn. Det er utenfor deres evne å forstå kristenlære. Den tjener kun å heve deres menneskelig status, men også det falskt

Fra det ovennevnte bør det være klart at kristendommen vi snakker om er veldig fjern fra kristendommen av Jesus Kristus. Å oppfatte vestlig kultur som kristendom er en åpenbar feil. Å tilskrive den nåværende formen av kristendommen, i dens forskjellige sfærer, til Kristus er visselig en fornærmelse mot ham. Det finnes da selvfølgelig unntak for enhver regel. Ingen påstand er anvendelig i absolutt helhet om noen stor gruppe. Ingen tvil om at det finnes en liten mengde av individuelle øyer av håp og liv i den kristne verden, hvor kristen oppriktighet, kjærlighet og offer genuint blir praktisert. Disse er øyer av håp, omkring dem stormer hav av umoralskhet, som sakte og gradvis fortærer og tar kantene av disse øyene. Hadde ikke kristne verden blitt bekranset med slike skinnende eksempler av

Kristendom idag

kristendom praktisert i ånd av Jesus Kristus, hvor få og langt det enn var imellom dem, ville en total formørkelse ha innhyllt den vestlige horisonten. Uten kristendommen finnes det intet lys i vestlig sivilisasjon, men dessverre også det lyset holder på å forsvinne raskt.

Det er livsviktig for kristne verden å vende tilbake til Kristi virkelighet og å rense seg selv for sin delte identitet og iboende hykleri. Å fortsette å leve i en verden av myter og legender er potent med store farer. Hovedhensikten med denne oppgaven er å vekke den kristne verden for de potensielle farene som finnes ved utvidelsen av gapet mellom deres tro og praksis. Myter er gode så lenge de tjener hensikten av å underkue laveste trinn av samfunnet under hierarkiet av et systemet som kontrollerer og utnytter deres uvitenhet ved å holde dem dopet. Men når det gjelder trossetninger som spiller en vital rolle i å bringe et dødt folk til live, og å gjenoppbygge deres rask oppløsende moralske verdier, da er slike myter til ingen nytte. De er bare fantasier og fantasier kan aldri spille noen betydningsfull rolle i menneskelige affærer.

Jesu Kristi andre komme

Anvendelse av observasjonene foretatt hittil kan nå demonstreres. Det essensielle spørsmålet om overlevelse av menneskeheten idag, roterer rundt det sentrale bildet av Jesus Kristus. Det er derfor høyst viktig å forstå hans realitet. Hva var han og hvilken rolle spilte han i første omgang som Kristus i det forfalne samfunnet av jødedommen? Hvor alvorlig kan vi ta hans løfte om hans annen komme i de senere dagene? Disse er de vitale spørsmål vi må sikte.

Hvis Jesu bildet ikke er virkelig og er kun et produkt av menneskets fantasi, da er det umulig å anskueliggjøre hans andre

komme. Jesus var imidlertid ikke et produkt av fantasi. Han var et virkelig menneske, og kunne således bare bli gjenfødt som et menneskebarn, og ikke stige ned som et fantom gjenbesøkende mennesker. Slike fantasier besøker aldri virkelige menneskeliv. Slike vil et folk, som lever med myter og legender, fortsette å gjøre det uten at de noen gang får sjanse til å gjenkjenne deres frelser, hvis og når han kommer.

Hvis Jesus virkelig var den av Guds sønn, som kristne vil ha oss til å tro, da vil han selvfølgelig vende tilbake i glans, hvilende sine hender på skuldre av virkelige engler. Men hvis dette simpelthen er en romantisk fantasi av kristne håp og ambisjoner, da vil denne hendelsen således aldri skje. Aldri vil verden se denne bisarre hendelsen av noen gud stigende ned fra himmelen i menneskelig form med en flokk av engler støttende ham, og syngende hans lovsanger.

Selve ideen er veldig frastøtende for menneskelig logikk og menneskelig samvittighet. Det er det villeste eventyr som noen gang ble oppfunnet for å dysse ned et folks evner. På den annen side hvis Ahmadiyya oppfatningen av Jesus Kristus godtas, vil den erstatte dette fantastiske bildet med et, som ikke bare er mer akseptabel av menneskelig forstand, men også er mektig støttet av hele den religiøse historien av menneskeheten. I det tilfelle ville vi forvente en frelser ikke forskjellig fra Kristus av første advent. Vi ville forvente et ydmyk menneske, født i et ydmykt opphav liksom Jesus Kristus av første gang, for å begynne sitt virke på samme måte som han engang gjorde. Han vil tilhøre et religiøst folk liknende jødene fra Judea, både i deres trekk og omgivelser. De vil ikke bare forkaste og fornekte ham ved hans påstand om å være den Utlovede Reformatoren, som de forventet som deres frelser fra Gud, men vil også gjøre som står i deres makt for å tilintetgjøre ham. Han vil også oppleve Kristi

Kristendom idag

liv på nytt og han vil behandles med samme forakt, hat og arroganse. Han vil lide enda en gang, ikke ved hender av sitt eget folk, men ved hender av fiendtlige krefter lik dem som bekjempet ham før. Han vil også lide ved hendene til øvrige fremmede imperiemakter og under hvis herredømme han vil bli født blant et slavebundet folk.

P. D. Ouspensky, en fremstående russisk journalist av det tidlige tyvende århundret, skrivende om emnet angående gjenkomst av Jesus Kristus delte nesten det samme synet:

"Det er på ingen måte en ny ide at Kristus, hvis senere født på jorden, ikke vil kunne være overhodet for den kristne kirken, men vil sannsynligvis ikke engang tilhøre den, og i de mest fremragende perioder av makt og kraft av kirken, ville visselig ha blitt deklartert en kjetter og brent på alteret. Selv i våre mer opplyste tider, når kristne kirker, hvis de ikke har mistet deres antikristne trekk, eller til noen grad har begynt å skjule dem, kunne Kristus kanskje bare ha levd uten å lide forfølgelse av "skriftlærde og fariseerne" noe sted i et russisk kott"¹.

Dette er den eneste virkelige prosessen der guddommelige sendebud og reformatorer blir oppreist. En hvilken som helst annen oppfattelse enn denne er falsk, uekte og meningsløs.

Det skjer alltid at ved en tid, med profetisk oppfyllelse av profetier om advent av guddommelige reformatorer finner sted, vil mennesker for hvis frelse de blir sendt for, mislykkes i å gjenkjenne ham. I den perioden av historien har de allerede forvandlet bildet av deres reformator fra virkelighet til fantasi.

¹ P. D. Ouspensky, "A New Model of the Universe", s. 149-150, Kegan Paul, Trench, Trubener & Co. Ltd, 1938

Kristendommen - en reise fra fakta til diktning

De begynner å forvente at en fantasi skal vise og legemliggjøre seg, mens det som skjer er simpelthen en gjentakelse av religiøs historie, som det uforanderlig skjedde fra tiden for første guddommelige reformator. Reformatorer viser seg alltid som ydmyke mennesker født av menneskemødre og blir alltid behandlet som mennesker gjennom deres livstid. Det er lenge etter deres død at prosessen av deres guddommeliggjørelse begynner. Således blir en lett mottakelse av dem ved deres gjenkomst umulig.

Når slike religiøse mennesker blir stilt overfor virkelighetene av guddommelige reformatorer, som alltid viser seg som vanlige ærbødige mennesker, forkaster de dem fullstendig. Når du forventer en fe å komme eller et fantom å legemliggjøre seg, hvordan kan du da akseptere et vanlig menneske som kommer i stedet? Det er grunnen til at verden mislykte i å se og gjenkjenne den andre advent av Jesus Kristus, som allerede har funnet sted.

En stor hevdelse kanskje, som sannsynligvis vil bli forkastet av de fleste lesere. Hvordan kunne Jesus ha kommet og gått uten at verden på alvor la merke til det? Hvordan kunne han ha gått ubemerket av hele verden av kristendommen og Islam? De moderne tider har sett mange slike fordringshavere, som enda vakte mange midlertidige oppstyr og stormer, men hvor er de idag?

Det er en epoke hvor kulter i mange land vokser opp som ugress, og bisarre påstander om Jesus som skulle ha vendt tilbake eller å ha sendt sin forløper påstås sporadisk. Denne påstanden kunne kanskje bare være en av dem. Hvorfor skulle noen skarpsindig person selv kaste bort sin tid på å overveie denne? Seriøse mistanker vil selvfølgelig bli skapt og et alvorlig dilemma vil visselig bli møtt. Vi ønsker leseren oppmerksomhet ved å be

Kristendom idag

ham om å visualisere en situasjon hvor Kristus faktisk ville ha kommet. Er hans gjenkomst en fantasi eller kan han virkelig gjenferde verden i sin egen personlighet eller gjennom en stedfortreder? Dette er en oppgave som må løses før vi kan prøve å besvare forskjellige mistanker nevnt ovenfor.

Er verden, det være seg kristen eller muslimsk, virkelig i en psykisk sinnstilstand til å godta Jesu andre komme? Hvis så, i hvilken form og på hvilken måte. Hvis vi ser det fra synspunktet av både muslimer og kristne, ville Jesus, hvis han noen gang skulle komme tilbake, komme med slik glans og klare tegn, stigende ned fra himmelen i høylys dag med engler støttende ham, at det vil være umulig for selv den mest skeptiske å fornekte ham.

Kun en Jesus av fantasi er dessverre akseptabel for verden idag, en Jesus hvis like aldri kom før i hele menneskets historie. Hvis den religiøse historien skulle tas alvorlig, finner man en mengde tilfeller hvor grunnleggere av religioner eller andre guddommelige mennesker, er berettet å legemlig ha steget opp til himmelen. Disse påstandene er så utallige og spredte at det ser ut til å være en universell trend av menneske å utklekke slike fortellinger for å heve og overmenneskeliggjøre sine religiøse ledere. Spørsmålet er hvordan vi kan benekte alle disse beretningene, som er godtatt og kanskje trodd på av milliarder av folk i verden idag? Kristne og muslimer alene, som tror på denne og andre liknende bisarre begivenheter, teller over 2 milliarder. Så en leser kan spørre om hvilken rett vi har eller noen andre i verden til å forkaste alle slike tro som uvirkelige og innbilte. Vi er enige i at å granske det fra denne synsvinkelen vil kreve et strevsomt arbeid i å gjendrive slike påstander som uten grunnlag i de religiøse skriftene som overveier dem. Ledes man engang inn i denne labyrint av mulige og alternative

Kristendommen - en reise fra fakta til diktning

fortolkninger, ender det kun opp med et spørsmål om preferanser og valg. Da blir det enhvers spill å tolke skrifter eller slik fortalt religiøs historie som bokstavelig eller metaforisk. Å tre inn i denne vanskelige situasjonen av motstridende forklaringer vil ikke tjene noen hensikt. Endog finnes det en utvei fra denne tunge oppgaven som vi kan vise leserne, og invitere dem til å følge, eller forkaste om de vil.

For argumentets skyld, la oss godta alle slike påstander om religiøse ledere ha fart til himmel og ta dem for hva de er. Hvis tilfelle av Jesus Kristi berettede oppstigning skal behandles på en overfladisk måte, og hans annen komme skal tolkes som bokstavelig og virkelig, da finnes det ingen grunn for hvorfor vi bør benekte å godta andre slike tilfeller i verden. Hvorfor gjøre et unntak for Elias; kongen av Salem; den tolvte Imâm av shitter-gruppen i Islam; oppstigning av hinduistiske guder; eller andre liknende hellige menneske og såkalte personifiseringer av Gud? Det er derfor tryggere å unngå å tre inn i slike ufruktbare, nytteløse debatter med dem som overveier slike tro. En kan spørre, alle slike som blåøyde tror på fantasi, om de kunne påpeke en eneste gjenkomst, i egen person av de som skal ha fart til de fjerne himmelske avkroker. Kan hele menneskehistorien fremlegge et eneste eksempel av legemlig tilbakevendelse av en hvilken som helst person til denne verden, som berettes for å ha blitt legemlig opptatt? Vis oss hvis det finnes en.

Betraktende den totale mangel på bokstavelig oppfyllelse av slike påstander, etterlates to muligheter: enten å forkaste slike påstander som bedragerske, eller å akseptere dem kun metaforisk, som Jesus gjorde i tilfelle av Elias' komme. Det blir klart fra dette at de som venter Jesu bokstavelig nedstigning fra himmelen har skapt en barriere mellom dem selv og virkeligheten av Jesus. Hvis Jesus kommer igjen, vil han kun

Kristendom idag

komme som et menneske, akkurat som alle forventede guddommelige reformatorer før ham. Hvis han viser seg idag som en vanlig ærbødig person, værende født i et land liksom land av Judea i Palestina, og utnevnt til å spille samme rollen som han spilte under sin første advent, vil da folk i det landet behandle ham på en måte annen enn den han ble behandlet på før?

Den Utlovede Messias

Slik er tilfelle med den annen advent av Messias, som vi tror på. Det skjedde for like over et hundre år siden at et ydmykt menneske av Gud, ved navnet Mirza Ghulam Ahmad fra Qadian ble meddelt av Gud at Jesus fra Nasaret, Sønn av Maria, hvis bokstavelig andre advent ventes like mye av både kristne og muslimer, var en spesiell profet av Gud, som gikk bort liksom alle andre profeter av Gud. Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad erklærte at Jesus ikke var fysisk levende og ble aldri legemlig oppreist til noe himmelsk sted for å vente på sin gjenkomst til denne jorden. Han døde liksom alle andre profeter av Gud og var intet mer enn en profet. Den annen advent av Jesus Kristus, en trossetning like felles for muslimer og kristne, ble han fortalt, skulle finne sted åndelig og ikke bokstavelig. Således ble han fortalt at Gud hadde oppreist ham i oppfyllelse av den profetien.

Mirza Ghulam Ahmad tilhørte en høytstående familie i Punjab. Hans families interesse var for det meste angående oppbygging av rikdom og ære, men han distanserte seg selv fra verdslige interesser, og tilbrakte meste av sin tid i tilbedelsen av Gud og religiøse studier. Han var et menneske nesten ukjent for verden, lite kjent selv i sin lille fødeby. Deretter begynte han sakte å vise seg på Indias religiøse horisont, som en kraftkar og en forkjemper for Islams sak. Han ble kjent som et hellig menneske av slik ry at han nøt respekt ikke bare blant muslimer, men også

blant følgere av andre religioner. Folk begynte å observere i ham et menneske i samtale med Gud, hvis bønner ble hørt, hvis dype oppriktige engstelse for menneskeheten og dens lidelse det ikke kunne stilles spørsmålstegn ved.

Islam, under denne perioden i India, var uheldigvis i den mest ynkelige tilstand. Islam ble gjort som mål av kristne misjonærer, som ifølge den britiske kolonimaktens politikk, lanserte en skarp kampanje ikke bare mot islamske læresetninger, men også mot den hellige Grunnlegger av Islam. Også i hinduismen, den største religionen i India, holdt ekstremt ambisiøse bevegelser på å ta form med en tosidig plan: å gjenopplive og praktisere hinduistisk kultur, og å tilintetgjøre Islam og muslimer fra India, fremstillende dem som fiender med ingen rett til å forbli befestet på dens grunn. Den mest aggressive blant disse var Arya Samaj bevegelsen, som ble grunnlagt av Pandit Swami Dyanand Sarsooti (1824-1883) i 1875. Dette motiverte sannsynligvis Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad til å starte omfattende forskning i sammenligning av religioner i Islams forsvar.

Hans studier forsterket ytterligere hans tro på overlegenheten ved islamske læresetninger. Han ble imponert over den tydelige tilnæringsmåte av den Qur'ânen til menneskelige problemer. Han oppdaget at Qur'ânen, etter å presentere en kurs for menneskelig oppførsel, ikke stoppet vilkårlig ved den instruksjon, men fortsatte å bygge sterke, logiske resonnementer, støttet av bevis, om at den foreskrevne kurs var det mest passende valg i den gitte sammenheng.

Hans studier gjorde ham til slutt i stand til å mestre Islams sak, som på den tiden var praktisk talt forsvarsløs. Han forrettet altså den mest nødvendige krav for Islams forsvar i India på den tiden. Han begynte sitt offentlige liv ved å holde dialoger og

Kristendom idag

debatter på en liten skala, som gradvis utvidet seg til meget omfattende kretser. Hans ry, som den mest kompetente og formidable fremlegger av Islams sak, begynte å spre seg vidt og bredt.

Det var i den tidsperioden at han begynte å forfatte en av de fremragende religiøse litterære verker som han noen sinne gikk i gang med. Denne boken, *Brahin-e-Ahmadiyya*, var planlagt å utgis i femti bind, men han kunne bare utgi de fem første idet voldsomme begivenheter innhentet ham, og fra da av var det ikke lenger mulig for ham å drive denne lærde oppgaven til dens slutt. Likevel skrev han senere mange andre bøker som svar på tidens påbud. Hans bøker dekket nesten hele emnet som han egentlig hadde tenkt å dekke og mye mer. Han gjorde faktisk mer enn å oppfylle sitt løfte, dog ikke under tittelen. Det er forbausende hvordan han kunne frembringe sådan omfattende litteratur nesten egenhendig, uten mye geistlig hjelp. Bøkene, epistlene og avhandlingene som han skrev teller rundt ett hundre og ti.

Det var ikke bare hans litterære verker som vant ham slik vid anerkjennelse i hele subkontinentet, men også hans åndelige evner spilte en vital rolle i å vinne ham ry og respekt i stor skala.

I denne demring av hans fremgang og vidende berømmelse, ble han av Gud utnevnt til å bære det alvorlige ansvaret av å være reformator av de senere dagene, hvis komme var anet og forventet av nesten alle verdens religioner. Fra muslimenes synspunkt var han Al-Mahdi, guddommelige rettlejede reformator. Fra synsvinkelen av både kristne og muslimer ble han oppreist til status av den Utlovede Messias for å oppfylle profetier om annen komme av Jesus Kristus. Denne utnevnelsen kostet ham imidlertid all ry og popularitet som han tidligere

Kristendommen - en reise fra fakta til diktning

hadde ervervet. Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad, guddommelig utnevnte åndelige reformator for tiden, ble straks forlatt og forkastet av ikke bare følgere av andre religioner, men enda sterkere av muslimer av Indias selv, folk hvis sak han hadde ført så sakkyndig og heftig.

Det var praktisk talt en ny åndelig fødsel for ham. Som om han hadde kommet alene til verden, han skulle derfor begynne et nytt liv som et enkelt menneske i religionens verden, i praksis forlatt av alle rundt ham. Men Gud forlot ham ikke. Han ble gjentatte ganger forsikret om Guds hjelp og støtte gjennom forskjellige åpenbaringer, som han mottok i perioden av intens fiendtlighet. En annen gang ble det åpenbart:

En advarer kom til verden, men trodde ham ikke, men Gud vil anerkjenne ham og vil befeste hans sannhet med mektige tegn.

Jeg vil spre ditt budskap til jordens ender.

Disse er noen av de tidlige åpenbaringene som holdt ham oppe i tilstand av ytterst forlatthet og forkastelse som han led ved hendene til sine motstandere. Mer enn ett hundre år har gått siden og bildet, som sakte, men sikkert har dukket frem, støtter fullstendig hans påstander og profetier, og sannheten av hans åpenbaringer.

Den ene mannen har vokst til ti millioner mennesker over hele verden, i hundre og trettifire land spredt over fem kontinenter. Hans budskap har nådd verdens ender, fra lengst i vest til fjernt i øst. Han blir akseptert som den Utlovede Rettledede Leder og den Utlovede Messias av annen komme i Amerika, i Europa, i Afrika, i Asia og selv i de fjerne øyne av sørøst Stillehavet, slike som Fiji, Tuvalu, Salomonøyene osv. Til tross for det, kan hans

Kristendom idag

etterfølgere best beskrives som en liten dam, ubetydelig i volum, sammenliknet med det store havet av kristne verden.

Prestasjoner av Hadhrat Mirza Ghulam Ahmads bevegelse ville kreve en utredning for lang for det lille rommet tilgjengelig her, men det er viktig å merke seg at ingen annen religiøs bevegelse i moderne tider har gjort fremgang, og spredt seg så raskt med et slikt stø skritt. Det er ikke kult, heller ikke er det en populær galskap. Det er et alvorlig budskap - en tung oppgave som krever stor anstrengelse og disiplin fra deres side som våger å følge den. De som følger den, gjør det ved å godta graverende ansvar som skal avlastes gjennom hele deres liv. Det er nesten like strengt som det tidlige Essene samfunnet. Å akseptere Hadhrat Mirza Ghulam Ahmads påstand, som den Utlovede Messias, er ikke å omgå romantikk, men en forpliktelse på livstid. De som blir innviet i hans bevegelse må benekte de fleste forfølgelige behag i sine liv, ikke i stil av asketikere eller eneboere, men med en dyp overbevisning, forpliktelse, tilfredsstillelse og tilfredshet av hjerte, som gjør dem i stand til å ofre og være standhaftig for hans sak til en høy grad av fremragende dyktighet. Han har skapt en verdens omspennende bevegelse som ikke har noen paralleller i finansielle offer. Alle inntektsbringende medlemmer av bevegelsen forplikter seg selv til å betale i det minste en seksten del av deres inntekt for edle formål. Ånden av frivillig offer og mengden av frivillig arbeid, som utføres over hele verden, er forvirrende for sinnet. Endog blir alt dette gjort uten den minste tvang av noen type. De, som er i stand til å legge inn deres del av arbeid eller finansielle offer, betrakter seg selv for å være heldige for å kunne gjøre det.

Denne er en bevegelse som er helt selvstendig i dens finansielle saker. Dette universelle systemet av frivillige bidrag har blitt utøvet for de siste hundre årene med utmerket renhet og moralsk

integritet. I det ligger hemmeligheten bak dens suksess i å kunne opprettholde dens selvstendighet fra ytre påvirkninger i over ett hundre år. Det er imidlertid kun en måte å se på. Betraktende kvaliteten av hans følgere fra andre vinkler, skaffer ikke et mindre fascinerende bilde. Det er en bevegelse som rager frem i dens moral, fredelig samvær, gjensidig kjærlighet og dyp respekt for menneskelige verdier. Det er en religiøs samfunn som beundres høyt verden over for dens respekt for loven, og aktelse for anstendige menneskeforhold uten hensyn til religion, farge eller tro.

For en leser kan det se ut som at vi har overskridet i et spor, som ikke har noen tilknytning til emnet av vår henvendelse. La oss med stor respekt påpeke at en slik observatør har mistet poenget. Relevansen av denne diskusjonen kan forstås bedre i lys av en dyp observasjon av Jesus Kristus at treet kjennes ved dets frukter².

Hvis noen idag er alvorlig interessert i å bestemme sannheten av Hadhrat Mirza Ghulam Ahmads påstand, er dette da det beste og mest pålitelige kriteriet. Ved dette kriteriet kan det dømmes om han virkelig er den Utlovede Messias, hvis komme hadde blitt forutsagt av ikke bare Jesus, men også av den Hellige Grunnlegger av Islam. Å oppdage hva slags etterfølgere han har vært i stand til å frembringe, og hva passeringen av et århundre har gjort med dem, vil være en svært gunstig oppgave. Spørsmålet vil også reise om de har blitt behandlet av tiden på en måte liksom etterfølgere av Jesus Kristus i det første århundret av kristendom? Igjen må spørsmålet stilles om hva som var Guds holdning, overfor Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad,

² La enten treet være godt, og dets frukt god, eller la treet være dårlig, og dets frukt dårlig. For på frukten skal treet kjennes (Matt 12:33).

Kristendom idag

ved møte med mange forsøk som ble gjort for å tilintetgjøre og utrydde ham og hans menighet? Har Guds holdning vært i favør av, eller har den vært mot en slik forfulgt menighet? Hvis, liksom tidlige kristne, også følgere av Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad opplever den samme pressende støtte fra Gud mot alle odds. Hvis de, når de enn ble kvernet gjennom kvern av forfølgelse, istedenfor å bli pulverisert, kom ut på den andre enden som enda større enn før og mer mektig og respektert, da kan påstand av den hevder den selvfølgelig ikke gis trivielt avkall på. Det er ikke lenger en stor tale av et galt menneske eller en fantasifull spindeltev av en dagdrømmers innbilning. Ahmadiyyat har blitt en virkelighet, som må tas alvorlig på en mere vid horisont, enn kristendom noen gang kunne tas ved slutten av dens første århundre.

Her er tilfelle av en Messias som var et faktum av historie og ikke produktet av fantasi, og her igjen er tilfelle av en Messias hvis gjenkomst var like virkelig som hans første komme som utnevnt guddommelig leder. Det er helt opp til denne tidens mennesker å velge å stadig leve i en verden av legender og fantasier, og å fortsette å vente evig på de utlovede reformatorer av deres religioner og trossetninger, eller å akseptere de harde virkelighetene av dette livet. Om en ting må vi være enige, at mange religiøse ledere har blitt opphøyet fra vanlige menneskestadium til stadier av guddommer. Mang en gang har religiøse ledere blitt innbilt for å ha fart til himmelen, for å vente et eller annet sted i tomme avkrok av rommet på deres andre besøk til planeten jorden. Det finnes ingen grunn til hvorfor en skulle akseptere slik en påstand og forkaste en annen, siden de bare er påstander, uten noe positiv vitenskapelig bevis til å kunne støtte deres gyldighet. Det er derfor intet valg unntatt å enten godta dem alle eller å forkaste dem i deres helhet. Denne vil være den eneste sannferdige og rettferdige handlingsmåte. En

Kristendommen - en reise fra fakta til diktning

ting er imidlertid sikker, at etter engang å ha forlatt deres jordiske eksistens, uten hensyn til måten deres etterfølgere tror dem for å ha forlatt, aldri har noen av dem i hele menneskehistorien noen gang gjenbesøkt jorden. Igjen er det sikkert at alle slike guddommelige og åndelige ledere, som har blitt opphøyet til status av guddommer eller Guds partnere, begynte sine liv som vanlige ærbødige mennesker og levde et menneskeliv inntil deres død. Det var kun deres følgere som forvandlet dem til guder. Men ihukom at ingen av dem demonstrerte noen gang sin rolle i styring av natur. Det har alltid vært kun En hånd som ser ut til å styre naturens lover. Speil av himlene og naturlover på ethvert stadium gjenspeiler ansiktet av Én Gud og Én Gud alene. Den Hellige Qur'ânen sier:

"Og de sier: Den Nåderike har tatt Seg en sønn. Dere har visselig brakt en avskyelig ting. Det er nær at himlene nesten kunne revne på grunn av det, og jorden sprekke sønder, og fjellene falle i biter, ved at de tilskriver den Nåderike en sønn" (19:89-93).

Konklusjon

Så langt det gjelder denne granskingen, håper vi at vi har handlet rettferdig nok mot den. Men før vi lar saken her ligge i ro, ønsker vi å gjøre en lidenskapelig appell til den kristne verden om å komme seg ned fra deres elfenbenstårn av innbilninger, og stige ned til livets realiteter.

Jesus Kristus var et fullkomment menneske i sammenheng med sin tid, men intet mer enn et menneske. Han nådde høyder som

Kristendom idag

han var bestemt til å nå, som et særskilt sendebud av Gud, navngitt Messias. Dette gjorde ham unik blant alle profeter fra Moses' tid til hans advent.

Enhver profet blir visselig tildelt en vanskelig oppgave. De må forårsake reformasjon blant et folk som har blitt onde tvers igjennom. I Jesu tilfelle, ble denne oppgaven gjort enda mer vanskelig, fordi han skulle ikke bare kjempe mot vanlige onder av samfunnet, men skulle også forårsake en dramatisk og revolusjonær forandring i det jødiske folks holdninger.

Som det skjer i tilfelle av enhver religions etterfølgere, avviker de gradvis med passering av tiden fra sannheten og begynner å vandre i syndens villmark. Slik skjedde det også i tilfelle av det jødiske folket. Ved tiden for Jesu advent, hadde de i virkeligheten blitt åndelig døde. Vannet av det guddommelige liv hadde ebbet ut, etterlatende bak seg døde, harde hjerter. Oppgaven Jesus ble tildelt var å forvandle dem enda en gang til levende pulserende menneskehjerter, og å frembringe fra dem kilder av menneskelig godhet. Dette var mirakelet Jesus presterte og i det ligger hans storartethet.

Nå som verden av Islam og Kristendom sammen venter på annen komme av Jesus Kristus, må de ikke glemme at Jesus som var bestemt til å komme, måtte vesentlig være den samme Jesus i karakter og misjonsstil. Imidlertid skulle denne Jesus, ifølge profetier av Grunnleggeren av Islam, Hadhrat Muhammad, vise seg ved sin annen komme ikke i kristne verden, men i verden av Islam. Endog skulle det fremragende mirakelet, han skulle frembringe, være det samme. Men denne gangen var det hjerter av muslimene av de senere dagene, som han skulle tildeles å omforme. Denne forståelsen av hans andre advent er fullstendig støttet av noen andre profetier av den hellige Profeten. Han

Kristendommen - en reise fra fakta til diktning

forutsa at tilstand av Islams folk, i de senere dagene, ville være lik den av det jødiske folket, i deres nedgangs periode, som en sko av et skopar er lik den andre av det samme skoparret.

Derfor hvis sykdommen var den samme, burde også medisinen være den samme. Messias måtte vende tilbake til verden i den samme ydmyke stilen, ikke i samme person, men i ånden og karakter, og det er akkurat det som har skjedd og har funnet sted. Slike guddommelige og revolusjonære personer blir alltid født som ubetydelige og ydmyke mennesker, og lever et liv av ydmykhet. De gjenkommer jorden åndelig i akkurat den samme stilen, og blir igjen behandlet med samme ufølsomhet, motvilje og fanatisk fiendtlighet. De blir aldri lett gjenkjent som sanne representanter for dem, som hadde lovet deres gjenkomme.

Det som skjedde med Kristus ved hans først komme, ved jødernes hender, var nødt til å skje ham igjen, men denne gangen ved muslimenes og kristnes hender, som ventet hans gjenkomst. De samme fordreide og uvirkelige forventninger angående måten han skulle gjenbesøke jorden på, de samme innbilte mål han var forventet å følge, den samme uvirkelige syn på hans utførelse og hans prestasjoner på jorden, som ble vist av det jødiske folket på Jesus Kristi' tid, skulle gjentas av muslimer ved hans andre advent. Og på denne måten skulle historien gjenta seg selv.

Idet man tar et tilbakeblikk nå, er en i bedre stilling til å oppfatte jødernes svikt til å gjenkjenne deres Messias. Vi kan lett forstå deres vanskelighet, og ta lære av deres tragedie. Deres bokstavelige oppfattelse av skriftene villedet dem. Alt dette har allerede blitt diskutert, men for å understreke dette viktige emnet, henviser vi igjen til det. Det skjer alltid i historien av forventede religiøse reformatorer at folk som venter dem, mer

Kristendom idag

enn ofte mislykkes i å gjenkjenne dem, fordi tegn ved deres gjenkjennelse blir mistydet og misforstått. Virkelighet blir gjort til myte og metaforer tas bokstavelig.

Nesten den samme historie har blitt gjentatt ved tiden for annen komme av Messias, Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad fra Qadian. Liksom tilfelle av den utlovede nedstigningen av Elias fra himlene, som var ventet av jøder på Kristi tid, var noen igjen ventet å legemlig stige ned fra himmelen, denne gangen Messias hamselv.

I jødernes tilfelle, forventet de at Messias skulle komme i tilstand av glorie, og føre dem inn i en ny era av dominans og herredømme over deres romerske herrer. Alle disse forventningene ble knust av Jesus fra Nasaret. Når han til slutt åpenbarte seg, viste han seg å være langt borte og fjern fra forventet bilde av Messias komme, som jødene hadde kjært overveiet for århundrer.

Slående like begivenheter har funnet sted, i tilknytning til advent av Kristus, i personligheten av Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad fra Qadian. Rollen spilt av hans motstandere er den samme, kunne navnene er forskjellig. Hovedfraksjon av både muslimer og kristne har ervervet rollen av jødene på Jesu tid. Innvendinger er de samme. Logikken bak forkastelsen er den samme. Endog skjenket Gud denne ydmyke mannen enda større tegn på Hans støtte enn Jesus av forrige alder, og hjalp ham til å spre hans budskap langt mer raskere i et langt større antall av land og i alle kontinenter av verden. Disse er fakta som taler for seg selv, men kun for dem som hører. Disse er fakta som blir mer og mer synlige med passering av tiden, men kun for dem som har lyst til å observere.

Kristendommen - en reise fra fakta til diktning

Igjen er ånden av det messianske budskapet, i sammenheng med samtidige holdninger av muslimer og kristne, ikke forskjellig. Men kun de vil forstå som ikke lukker deres øyne.

La oss til slutt minne kristne og muslimer, som har ventet på gjenkomst av Kristus for de siste så mange århundrer, i profetiske ord av Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad fra Qadian, den guddommelige utnevnte Messias av siste dager, at:

"Ihukom meget godt at ingen vil stige ned fra himmelen. Alle våre motstandere, som lever nå, de alle vil dø og ingen av dem vil se Jesus, sønn av Maria, stige ned fra himmelen; og deretter vil deres barn, som er etterlatt dem, de vil også dø og heller ingen av dem vil se Jesus, Marias sønn, stige ned fra himmelen, og deretter vil deres tredje generasjon dø, og heller ikke de vil se Marias sønn stige ned. Da vil Gud forårsake stor forferdelse i deres sinn, at selv tiden for dominans av korset har gått forbi, og levemåten har forandret seg fullstendig, endog har ikke Marias sønn, Jesus, hittil steget ned fra himmelen. Da vil de vise straks bli lei av denne tro, og tredje århundre fra idag vil ennå ikke ha passert, når de som venter på Jesus, det være seg muslimer eller kristne, vil gi avkall på denne usanne troen i sterk mismot og mistro"³.

Så dere kan vente inntil en ny generasjon blir født, og også de vil vente inntil deres vei løper ut, og en ny generasjon vil ta over. Denne tilstand av venting kan fortsette til tidens ende, men ingen Jesus vil legemlig stige ned fra himmelen. Drømmer om hans personlige besøk vil aldri gå i oppfyllelse, uansett hvor mye de som venter begjærer ham å vende tilbake. De kan selv bygge en

³ Oversettelse av Ro:ha:ni: khaza:'in, bind 20: Tadhkiratush Shaha:datain, side 67

Kristendom idag

klagemur for seg selv, som jødene gjorde for mer enn tre tusen år siden. Og de kan fortsette å slå deres hoder mot den. Men som det skjedde i jødernes tilfelle, slik vil igjen finne sted. De vil ikke se noen Messias stige ned, til tross for deres klage og pine generasjon etter generasjon etter generasjon. Deres fremtidige forventninger om Kristus vil frembringe intet, men et tomrom og maktesløshet som aldri vil ende. Dette er visselig en ytterst dyster fremtidsutsikt.

For de kristne som virkelig tar Kristus for å være en bokstavelig sønn av Gud, la oss ende denne debatten med advarende ord fra den Hellige Qur'ânen, den guddommelige åpenbarte bok til den hellige Profeten av Islam. Den fremlegger formål med hans advent:

Og (for at) den må advare dem som sier: Allah har tatt Seg en sønn. De har ingen kunnskap om det, det (hadde) heller ikke deres fedre. Forferdelig er de ord som kommer ut av deres munn. De sier ingenting annet enn løgn (18:5-6).

Appendiks I

En utvalgt liste av bøker inneholdende omtale om Marham-i-Îsa, og en beretning om at salven ble tilberedt for Jesus, dvs. for sår av hans kropp. Merk at det totale antall av bøker som nedtegnet dette faktumet teller over et tusen.

Qanun, av Shaikh-ul-Rais Bu Ali Sina, bind III, side 133.

Sharah Qanun, av Allama Qutb-ud-Din Shirazi, vol. III.

Kamil-us-Sannat, av Ali Bin-al-Abbas Al-Majoosi, bind III, side 602.

Kitab Majmua-e-Baqai, Muhammad Ismail, Mukhatif az Khaqan av Khitab pidar Mohammad Baqa Khan, bind II, side 497.

Tazkara-i-Ul-ul-Albab, av Shaikh Daud-ul-Zareer-ul-Antaki, side 303.

Qarabadin-i-Rumi, skrevet/samlet på Jesu tid, og oversatt i regjeringstid av Mamun al-Rashid til arabisk, se hudsykdommer.

Umdat-ul-Muhtaj, av Ahmad Bin Hasan al-Rashidi al-Hakim. I denne boken, Marham-i-Îsa, og andre tilberedelser har blitt notert fra et hundre, kanskje mer enn et hundre bøker, alle disse bøkene værende på fransk.

Qarabaddin, på persisk, av Hakim Muhammad Akbar Arzani - Hud Sykdommer.

Shifa-ul-Asqam, bind II, side 230.

Mirat-ush-Shifa, av Hakim Natho Shah - (manuskript) Hud Sykdommer.

Zakhira-i-Khawarazm Shahi, Hud Sykdommer.

Sharah Qanun Gilani, bind III.

Sharah Qanun Qarshi, bind III.

Qarabaddin, av Ulwi Khan, Hud Sykdommer.

Appendiks II

- Ijaz-ul-Amraz*, av Hakim Muhammad Sharif Khan Sahib, side 893.
- Qarabaddin Unani*, Hud Sykdommer.
- Tuhfat-ul-Momineen*, i marg av Makhzan-ul-Adwiya, side 713.
- Muhfit fi-Tibb*, side 367.
- Aksir-i-Azam*, bind IV, av Hakim Muhammad Azam Khan Sahib, Al-Mukhatab ba Nazm-i-Jahan, side 331.
- Qarabaddin*, av Masumi-ul-Masum bin Karam-ud-Din Al Shustri Shirazi.
- Ijala-i-Nafiah*, Muhammad Sharif Dehlavi, side 410.
- Tibb-i-Shibri*, ellers kjent som Lawami Shibriyya, Syed Hussain Shibir Kazimi, side 471.
- Makhzan-i-Sulaimani*, oversettelse av Aksir Arabi, side 599, av Muhammad Shams-ud-Din Sahib fra Bahawalpur.
- Shifa-ul-Amraz*, oversatt av Maulana Al-Hakim Muhammad Noor Karim, side 282.
- Kitab Al-Tibb Dara Shakohi*, av Nur-ud-Din Muhammad Abdul Hakim, Ain-ul-Mulk Al Shirazi, side 360.
- Minhaj-ud-Dukhan ba Dastoor-ul-Aayan fi Aamal wa Tarkib al Nafiah lil-Abdan*, av Aflatoon-i-Zamana wa Rais-i-Awana Abdul-Mina Ibn Nasr-ul-Atta Al Israili Al-Harooni (dvs. jøde), side 86.
- Zubdat-ul-Tibb*, av Syed-ul-Imam Abu Ibrahim Ismail bin Hasan-ul-Husaini Al-Jarjani, side 182.
- Tibb-i-Akbar*, av Muhammad Akbar Arzani, side 242.
- Mizan-ul-Tibb*, av Muhammad Akbar Arzani, side 152.
- Sadidi*, av Rais-ul-Mutakalimin Imam-ul-Mohaqq-i-qin Al-Sadid-ul-Kazrooni, bind II, side 283.
- Hadi Kabir*, av Ibn-i-Zakariya, Hud Sykdommer.
- Qarabaddin*, av Ibn-i-Talmiz, Hud Sykdommer.
- Qarabaddin*, av Ibn-i-Abi Sadiq, Hud Sykdommer.

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

Listen ovenfor er hentet fra "Jesus in India" av Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad fra Qadian, den Utlovede Messias, side 56-57.

Appendiks II

Partenogenese: useksuell reproduksjon, dvs. utvikling av egget til et individ uten befruktning ved en spermacelle.

Partenogenese er svært alminnelig i insekt verden og blant fiskene, og er rutine i dyr som hjuldyr, bier og bladlus. Blant krypdyr finnes det sterke bevis for at partenogenese kan være en suksessfull strategi blant firfislere i omgivelser med lite og uforutsigelig regnfall¹. I Lancet i 1955 ble det rapportert at en kvinne hadde en datter hvor partenogenese ikke kunne motbevise. Det har eksperimentelt blitt frembrakt partenogenese i pattedyr. Det finnes imidlertid ingen sikker opptegnelse over fødsel av et partenogenetisk pattedyr. Det meste som har blitt oppnådd er, at partenogenetiske mus og kaninfore har utviklet seg normalt til nesten halvveis gjennom graviditeten, men har deretter dødd og blitt abortert.

Blant mennesker ble nylig et forskningsstudie utført om "Utvikling og systematisk studium av partenogenetisk aktivisering og tidlig framvekst av menneskelig kjønnscelle"². I dette studium ble menneskelige kjønnsceller, både nybrakte og ubefruktede rester etter eksponering for sædceller, ble utsatt for alkohol eller kalsium ionofor, og utforsket for bevis på aktivisering. Utfallet av dette studie var at menneskelig kjønnscelle kan aktiveres partenogenetisk ved å bruke kalsium ionofor, men med lavere hyppighet enn observert for musens kjønnscelle. Menneskelige partenogenetiske aktiverte

¹ Genetics: September 1991; 129(1):211-9

² Fertility - Sterility: November 1991; 56(5):904-12

kjønnceller kan fullføre delingen til 8-celle stadium. Denne informasjonen muliggjør at noen tidlige graviditetstap hos mennesker kan ha involvert celle, som uvilkårlig hadde partenogenetisk blitt aktivert.

Et tilfelle av delvis partenogenese i et menneske ble rapportert i *New Scientist* av 7. Oktober 1995 under overskriften, "Gutten hvis blod ikke har noen far"³. I tilfelle av hankjønn bør alle cellene ha et Y-kromosom, men i dette særskilte tilfelle ble hvite blodlegemer hos en treårig gutt funnet å inneholde bare XX-kromosomer. Beretteren nevner at unntaksvis også kromosomlige hunner bærer X-kromosom, som inkluderer det maskulinfrie genet, og at forskerne antok til å begynne med at deres tilfelle under studium var et eksempel på dette syndromet. Men når de anvendte ytterst følsom DNA-teknologi, kunne de ikke oppspore noe Y-kromosom materiale i guttens hvite blodlegemer. Guttens hud ble imidlertid oppdaget å være genetisk forskjellig fra hans blod, inneholdende både X og Y kromosomer.

En mer detaljert analyse av X-kromosomer i guttens hud og blod, viste at alle hans X-kromosomer var identiske, og stammet fullstendig fra hans mor. På liknende vis, begge bestanddeler av ethvert av de 22 andre kromosom parene i hans blod var identiske, stammende fullstendig fra moren. Forklaringen gitt av forskerne på dette fenomenet er, at det ubefruktede egget selv-aktiviserte og begynte å dele seg selv i identiske celler; en av disse cellene ble deretter befruktet av en sædcelle fra faren, og den vordende blanding av celler begynte å utvikle som et normal foster.

³ Dette referatet handlet om forskning av David Bonthron og andre, og henviser til oktober 1995 utgave av *Nature Genetics*, hvor deres utredning kan finnes.

Appendiks II

Dette illustrerer at celler skapt partenogenetisk i pattedyr er ikke alltid ufør. I tilfelle av denne gutten var de i stand til å skape et normalt blodsystem.

Hermafroditisme: Et kjønnslig avvik hvor kjønnskjertler for begge kjønn er tilstede; de utvendige kjønnsorganer viser egenskaper av begge kjønn, og kromosomene viser maskulin og feminin mosaikk (xx/xy).

I en undersøkelse i Nederland i 1990 kalt "Kombinert hermafroditisme og selv-befruktning i en huskanin". I denne undersøkelsen tjente en virkelig hermafrodit kanin flere hunner, og ga opphav til flere enn 250 unger av begge kjønn. I neste oppdrettings sesong ble kaninen, som var huset i isolasjon, gravid og avga syv sunne unger av begge kjønn, og tilkjennega to fungerende ovarier og to ubefruktede testikler. Et kromosom preparat viste et diploid antall av autosomer og to kjønnskromosomer av uviss fasong.

En undersøkelse ble foretatt på en menneskelig hermafrodit, ved avdeling for obstetrik og gynekologi, Chicago, Lying-in Hospital, Illinois⁴. Målet med denne undersøkelsen var å bestemme fødsels begivenheter resulterende i en ekte 46xx, 46xy hermafrodit, og å melde første graviditet hos 46xx, 46xy ekte hermafrodit med ovotestis.

Opplegg for undersøkelsen involverte kromosom undersøkelser utført på pasientens lymfocytter og fibriller, røde blodlegemers antigener, menneskelige leukocytter antigener og tilstedeværelsen av Y-kromosom DNA ble analysert. Funn ble

⁴ Journal of Fertility and Sterility - JC:evf 57(2):346-9, februar 1992.

Kristendommen – en reise fra fakta til diktning

sammenliknet med foreldrenes og søskens blodgruppe informasjon.

Resultat av disse undersøkelsene viste at vår pasient var et fantasifoster; en organisme i hvilken det fantes minimum to typer av vev, forskjellige i deres genetiske sammensetning, altså med dobbelt moderlig og faderlig bidrag. I tillegg unnfanget hun, til tross for tilstedeværelsen av ovotestis, og fødte et barn.

Det er ikke anliggende av noen kristen forfatter eller predikant å spe ut kristendom til å tilpasse generelt utdannet folk. Læren om inkarnasjon var for jødene et anstøtsstein og for grekerne dårskap, og slik vil det alltid være, for læren overskrider ikke bare fornuft; det er paradoks per eksellense; og den kan kun erklæres ved tro, med lidenskapelig internering og interesse. Erstatning av fornuft med tro betyr døden av kristendom.

Kierkegaard